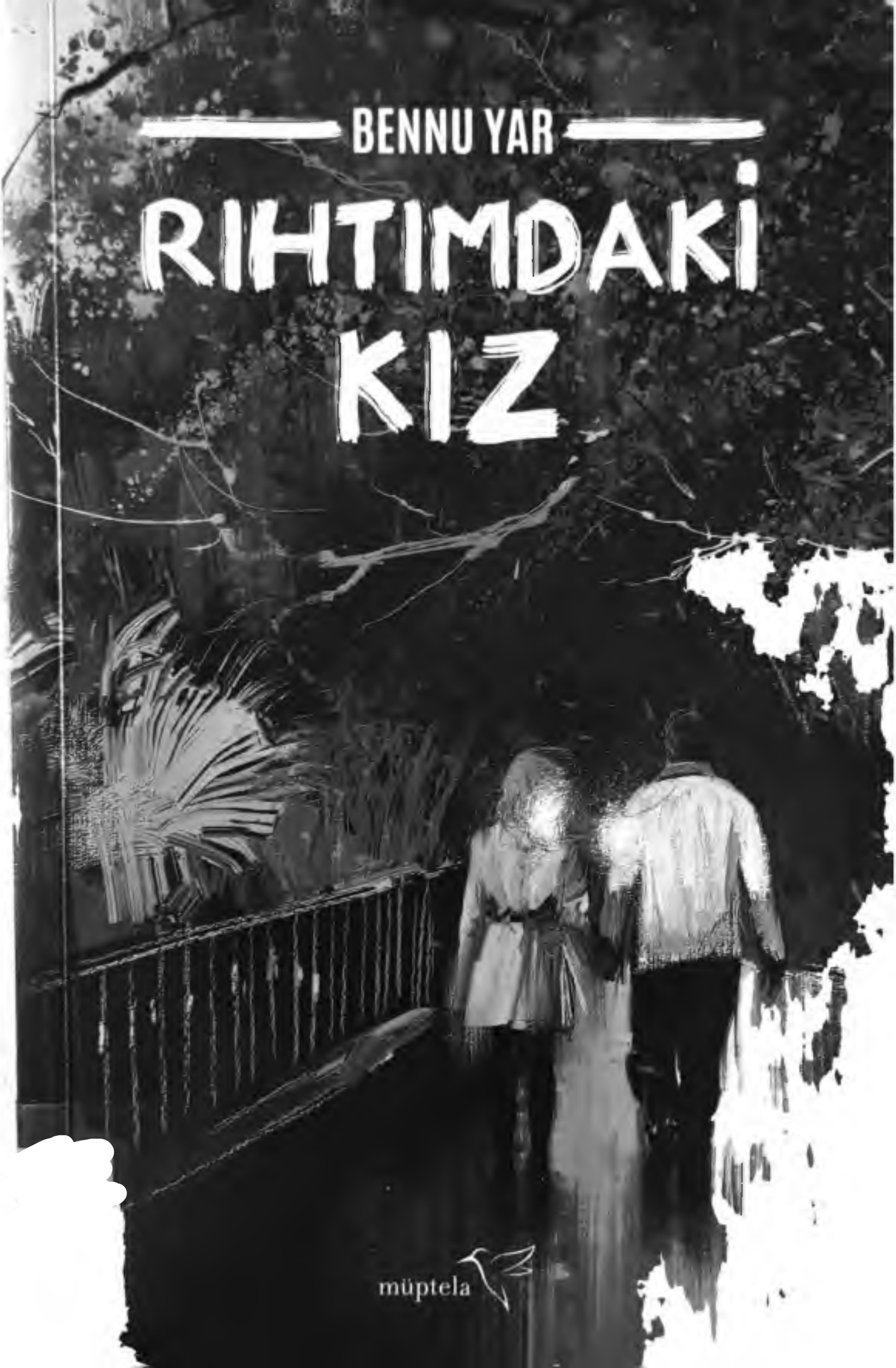

BENNU YAR
RIHTIMDAKİ KIZ
müptela

Bazen geceyi geçirecek birine ihtiyaç duyarsınız, bazen de bundan çok daha fazlasına. Sofia karanlık sırlarıyla birlikte Mert'in evine sığındığında işlerin bu noktaya geleceğini asla tahmin edemezdi. Başında yeterince dert ve emin olduğu bir şey vardı: Aşkın hiç sırası değildi. Sofia'nın beladan kurtulmayan ve karanlıklara mahkûm hayatına karşın Mert'in hayatı, trajik geçmişi dışında, imrenilecek güzelliklerle doluydu. Sevgi dolu bir aile, sağlam dostluklar ve başarılı bir kariyer... Genç adamın sahip olduğu birçok şey vardı, ona aşkla bakan bir kadının kalbi dışında...

Mert aşk konusunda umutsuz vaka olduğuna tam inanmak üzereydi ki onunla tanıştı: Sofia... Cennetten mi, yoksa cehennemden mi geldiğini bilmediği bu gizemli kadına önce evinin kapılarını açtı; sonra da onu alıp hayatının tam merkezine koydu.

Sofia ve Mert, sadece kendilerine özel yarattıkları bir dünyada unutamayacakları rüya gibi iki hafta geçirdiler. Bu rüya, Mert'in inandığı tüm değerleri sorgulatacak karanlık gerçekleri öğrenmesiyle kâbusa döndü.

Hayat onları bir bilinmezliğe sürüklerken ikisinin de cevabını bulması gereken sorular vardı. Aşk mı, yoksa mantık mı insanı mutlu ederdi? Bir kadın, sevdikleri için neleri göze alırdı? Aşkın sınırları nereye kadardı?

Karagümrük Kütüphanesi
2 406000 05879

müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
facebook.com/muptelayayinlari
instagram.com/muptela_yayinlari

9 786052 006979

BENNU YAR

RIHTIMDAKİ KIZ

müptela

Kalbimi güçlü kılan eşim Eser'e...

GİRİŞ

Türkiye'den acilen ayrılması gerekiyordu. Limanda onu Sicilya'ya, oradan da Amerika'ya götürecek gemi bekliyordu. Sıradan bir yolcu gibi kalabalığın arasına karışacak, sonra da Sicilya'da kendisini bekleyen gruba dâhil olacaktı.

Neredeyse tüm zamanını yolculuklara ve yetiştirilmesi gereken paketlere ayırmak zorundaydı. Zaman, son günlerdeki en değerli şeyi olmuştu. Kaybedecek bir dakikası bile yoktu. Her şey yolunda gitmeliydi. Hiçbir aksilik çıkmamalıydı.

Kaybetmek istemiyordu.

Kaybederse her şey biterdi.

1.BÖLÜM

Geceye Fısıldanan Dilek

Mert Korel, elindeki tasmaları sıkıca tutarken Karaköy Limanı'ndan ayrılan son vapuru izliyordu. Rüzgârdan uçuşan siyah, gür saçları; ufka dikilmiş koyu kahverengi gözleri ve hemen yanı başında sabırsızlıkla mızıldanan iki koca köpekle uzun bir süre öylece durdu. İstanbul gibi kalabalık bir şehirde, iki köpeği aynı anda dışarı çıkarmaya en uygun saatler, gecenin bu saatleriydi. Sokaklar insanlardan arınmamıştı ama kalabalık bir nebze azalmıştı. Köpeklerin mızıldanması artınca rıhtım boyunca yürümeye başladı.

O sırada son vapuru kaçıran bir grup genç kadın eve nasıl döneceklerini konuşuyordu. Mert de kadınların olduğu tarafa doğru yürüyordu, henüz onları fark etmemişti. Bakışlarını ışıklarla bezeli karşı kıyıdan ileriye doğru çevirdiğinde kadınları gördü. Beş kişilerdi. İçlerinden ikisi gerçekten çok güzeldi, diğer üçünün de kendilerine has güzellikleri vardı. Mert, hepsini ayrı ayrı süzdüğü için kadınlara haddinden fazla baktığını fark etmedi. Onun bu seyri kadınların terslenmesiyle son buldu.

"Neye baktığını sanıyorsun sen?" diye çıkıştı çok güzel olanlardan birisi. Güzelliğinin farkında olan ve dün-

yanın kendisi etrafında döndüğünü sanan kadınlara ait seslerden biriydi bu ses; kibirli ve saldırgan. Diğerleri de sanki hayatlarındaki en iğrenç adama bakıyorlarmış gibi gözlerini Mert'e dikti.

Kadın dayanışması karşısında yapacak bir şeyi yoktu. Zaten onlarla ilgili aklından kötü bir düşünce de geçmemişti. Sadece güzellerdi. Bunu fark etmek de onu kötü biri yapmazdı ya! Yanlarından geçip gitmeden önce yanlış anlaşıldığına dair birkaç kelime mırıldandı. Sonra da köpeklerin yönlendirmesiyle rıhtımda ilerlemeye devam etti. Oturacağı boş bir bank bulana kadar da yürüdü.

Bazı anlar vardır ki insan düşünmeyi ertelediği şeylerin ummadığı bir zamanda aklına dolmasına engel olamaz. Tıpkı ufka dalıp giden Mert'in aklına üşüşen düşünceler gibi.

Ne zamandan beri yakışıklı bir centilmen yerine, aşağılık bir serseri olarak görülmeye başlandım? Kadınların gözündeki değerim hangi ara bu kadar ayaklar altına düştü? Eskisi kadar karizmatik görünmüyor muyum acaba? Sebebi yaşlanıyor olmam mı, yoksa bu aralar kendimi salmış olmam mı?

Düşünceler başka düşünceleri doğurdu ve Mert yakın zamanlarda yaşadığı bir olayla yüzleşti. Hayatındaki tek bekâr yakını olan kuzeni bir süre önce balayına çıkmıştı. Mert'se otuzuna merdiven dayadığı şu yaşında, elinde iki emanet köpekle öylece yapayalnız, kuzeninin mutluluğa yelken açısını izlemişti.

Kendi hayatını sorgulamadan edemedi. Her gün bir başkasıyla gezen çapkınlardan olmamıştı hiç. Son üç yıldır kariyerine öylesine odaklanmıştı ki hayatına giren kadın sayısı bir elin parmakları bile etmiyordu, tabii bazı günübirlik kaçamakları saymazsa. İlkel arzularını dindirmenin yolunu bir şekilde buluyordu. Henüz fiziksel

olarak o kadar acınası bir duruma düşmemişti ama kalbi için aynı şeyleri söyleyemezdi. Çünkü oradaki durumlar epey kötüydü.

Amerika-Türkiye ortaklığıyla yürüyen bir inşaat şirketinde mimar olarak çalışmanın bazı dezavantajları vardı. Sık sık seyahat etmek, şirket ortaklarına proje beğendirmek adına çok çalışmak gibi... Tüm bunlar Mert'in duygusal bir ilişki yaşamasına engel olmuştu bugüne kadar.

Hayatının büyük çoğunluğunu geçirdiği Amerika'dayken flört ettiği kızlardan biri, çizimlere ayırdığı zaman kendisine ayırdığı zamandan fazla diye; diğeriyse Türkiye'ye taşınacağını duyduğu an Mert'i terk etmişti. Türkiye'de yaşadığı tatsız tecrübe de iş yerindeki duygusal ilişkinin olumsuz sonuçlarını bolca dedikodu eşliğinde öğretmişti genç adama.

Ve şimdi tüm bu başarısız girişimlerin üzerine, yolda gayet masumca baktığı kadınlardan bile bu şekilde tepki görmek sahip olduğu öz güvene hiç iyi gelmiyordu. Ayrıca birlikte büyüdüğü, hep göz kulak olduğu kuzeni Kerem'i balayına uğurlamış olmanın tuhaf baskısı da vardı üzerinde. Kuzeni adına mutluydu, kendisi içinse endişeli.

Bu aralar hayatından da memnun değildi zaten. Son birkaç yıldır mesleği yüzünden yoğun ve bir o kadar da monoton bir temponun içindeydi. İşi ve özel hayatı arasında bir denge kurmaya çalışıyordu ama bunu pek başarabildiği söylenemezdi, illaki bir taraf aksıyordu. Zaman zaman hayatını başkalarınınkiyle kıyaslarken yakalıyordu kendini. Mükemmel olma ya da mükemmele en yakın şey her neyse o olma arzusu yüzünden de bocalıyordu. Ne yaparsa yapsın, sanki sürekli bir şeylere geç kalıyormuş; ne kadar çalışırsa çalışsın, yine de bir şeyler

eksikmiş gibi hissediyordu. İçinde bir boşluk vardı ve bu kara deliği bir türlü dolduramıyordu.

Elindeki deri kayışlı tasmalara ve tasmaların ucundaki siyah tüylü Pia'yla, sarı tüylü Herkül'e baktı. Bundan on yıl sonra da kuzeninin köpekleriyle bir başına yaşayan, gönül meselelerinde her daim bocalayan, işi için titizlenmekten de gastrit olmuş; mutsuz, müzmin bir bekâr olarak anılacağım, diye geçirdi içinden. Sonra acınası durumuna iç çekerek burnundan soludu. Hâlinden hiç memnun değildi. Otuz yaş bunalımına mı girdim acaba, diye düşündü.

Gözlerini yıldızlı gökyüzüne dikerek, "Bazı şeyler için çok mu geç kaldım? Hâlâ bir şansım var mı? Rica etsem hayatıma biraz renk katabilir misin?" dedi. Derin bir nefesin arsından belli belirsiz mırıldandı, "En azından bir işaret göndersen..."

Tam bu sırada arkasında kopan çığlıkla irkildi. Az önce ağzından çıkan kelimelerin etkisiyle sırtından ilahi bir ürperti geçti. Aynı anda Pia ve Herkül sesin geldiği yöne doğru atıldı. Elindeki gerilen tasmalarla arkasını döndüğünde orta boylu kumral bir kadını, kapkaççı olduğu düpedüz belli olan bir adamla boğuşurken gördü. Bir an için ne yapacağını bilemeden olduğu yere çakılı kaldı.

Kadın çantasını vermemek için direnirken, kapkaççı cebinden çıkardığı usturayı kadına doğru savurdu. Etraftaki insanlardan korku dolu sesler yükselse de kimse adama müdahale etmeye cesaret edememişti. Mert'in damarlarında endişe ve adrenalin aynı anda akmaya başladığı sırada ileri doğru atıldı ve bu işe köpekleri de dâhil etti.

"Pia... Herkül... Tutun hadi!"

Köpekler bu talimatı bekliyormuş gibi kapkaççının üs-

tüne koşmaya başladı. Kadının sesine, köpeklerin hırıltılı havlamaları ve Mert'in soluk sesleri karıştı. Kapkaççı son bir hamleyle çantayı kadının elinden kaptığında, limandan ana caddeye çıkan yola doğru kaçmaya başladı.

Mert, adamın peşine düşmek için kadının yanından geçerken, onun ellerini yüzüne kapayıp ağlayarak yere çöktüğünü gördü. Kadının hâline acırken kapkaççının peşinde koşmaya, Karaköy'ün dar ve yokuşlu sokaklarında adamı kovalamaya devam etti. Her dönemeçte aralarındaki mesafe açılıyordu ama yine de pes etmedi. Ara sokağın birinde kapkaççı izini kaybettirene kadar da peşini bırakmadı. Cepheleri murallarla* dolu evlerin sıralandığı ara sokakta yalnız olduğunu anladığı an okkalı bir küfür savurarak yere atılmış boş kola tenekesini tekmeledi. Pia ve Herkül dilleri bir karış sarkmış, nefes nefese yanına geldiğinde kapkaççıyı yakalayamayacağına emin oldu. Gecenin karanlığında elinden daha fazlası gelmezdi. En iyisi bu işi polise bırakmaktı.

Rıhtıma, kadının yanına geri dönerken kapkaççıyla aralarındaki kovalamacanın bayağı sürdüğünü fark etti. Rıhtımdan epeyce uzaklaşmıştı. Geri geldiğinde kadını bıraktığı yerde, başını dizlerinin arasına sıkıştırmış, kolları bacaklarına sarılı ve hıçkırarak ağlarken buldu. Belli ki olayın şokunu henüz üzerinden atamamıştı. Yavaşça yanına sokularak adamı yakalayamadığını söylemek istedi.

"Hanımefendi!" dediğinde kadının herhangi bir tepki vermemesi üzerine omzuna hafifçe dokundu. Kadın bu ufacık teması omzunu silkerek geri çevirdi ve Mert'i şaşırtarak İngilizce, "Beni rahat bırak!" diyerek karşılık verdi.

Aksanına bakılırsa Amerikalı olma ihtimali yüksekti.

---

* Mural: Duvar ressamlığı. Duvar sanatı.

Dünya küçük, diye düşündü Mert ve çevredeki meraklı bakışlara aldırmadan kadınla konuşmak için kaldırımın kenarına oturdu.

Akıcı İngilizcesiyle "Adamı yakalayamadım," dedi.

Kadın, Mert'in ağzından çıkan kelimelerle başını dizlerinin arasından çekti. Bir çift yeşim taşını andıran göz Mert'e ilgiyle bakmaya başladı. Ağlamaktan kızarmaya başlayan akları bile bu gözlerin güzelliğine gölge düşüremiyordu. Kolları hâlâ bacaklarına sarılı, omuzları ise yeni bir saldırıya hazırlanan dişi kaplan gibi gergindi. Yine de alnına düşen kâkülleri ve gözyaşlarıyla yanağına yapışmış kumral saçlarıyla hayli ürkmüş bir hâlde karşısındaydı. Gözündeki yaşları silerken oldukça çaresiz görünüyordu. Sonra Mert'in içine işleyen ağlamaklı sesiyle kendi kendine söylenirmiş gibi konuştu,

"Her şey mahvoldu. Bittim, bittik..."

Kadını teselli etmek, hatta polise gidip durumu çözmeleri gerektiğini söylemek istedi. Söyleyecekti de zaten, eğer kadın yeniden ağlamaya başlamasaydı. Bir kez daha yaşlarla dolduğunda gözleri, berrak bir suyun dibinde kalan yeşil taşlar gibi parladı. Bu gözlere bakarken heyecanlandığını fark ettiğinde nefesini tutup yutkundu.

"Hadi kalkın da sizi polise götüreyim," dedi Mert elini kadına uzatarak. Kadın bir an için Mert'in koyu renk gözlerine bakıp düşündü. Ardından uzanıp kendisine uzatılan eli tuttu. Kaldırımdan kalktığı anda da gözleri kapanıp kendisine yardımcı olan yakışıklının kollarına yıkılmadan hemen önce "Beni buradan götür lütfen," diye fısıldadı.

Mert kucağında baygın hâlde yatan kadını meraklı bakışlardan uzaklaştırmak için arabasına doğru yürümeye başladı. Aklında onu şaşkınlıkla gülümseten bir düşünce vardı. Mert öyle iyi dileklere, boş umutlara aldanacak bir

adam değildi. Hayatı boyunca başından geçen talihsizlikler, şansın ondan yana olmadığını çoktan öğretmişti ama kollarındaki kadına baktıkça kendisi için bir istisna yapıldığına inanmak istiyordu. Gözlerini gökyüzüne dikerek konuştu,

"Bir işaret istemiştim ama bu kadarını ben bile beklemiyordum."

2.BÖLÜM

Yabancı

Takip edildiğini biliyordu. Her zaman bir takipçi olurdu. Gerekmedikçe olaylara müdahale etmez ama çaylakların hata yapmasına engel olmak için bir gölge gibi peşlerinden gelirdi.

Sofia, o sabah otelden ayrıldığında, havanın kararmasını beklediği köhne kafede, küçük valiziyle rıhtıma vardığında, çantasını kaptırdığında ve dünyası başına yıkılıp yere çöktüğünde izleniyordu. Bundan emindi. Seyahati boyunca peşinde olan adamı fark etmişti. Onunsa bundan haberi olduğunu sanmıyordu. Gerçi çantasını çaldırdıktan sonra hiçbir şeyin pek bir önemi yoktu artık. Hayatının ipi çekilmişti ve felakete doğru son sürat yuvarlanıyordu. Ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Bu işten paçayı kurtarmanın bir yolu olmalıydı.

Düşüncelere daldığı sırada birisinin onunla konuşmaya çalıştığını fark etti. Şu an yapmak isteyeceği en son şey, dilini bilmediği meraklı yabancılarla uğraşmaktı. Omzunu silkerek kendisini rahat bırakmasını söyledi. Sonraysa Sofia'nın şaşırdığı bir şey oldu. Yabancı gayet düzgün bir İngilizceyle adamı yakalayamadığını söyledi. İşte bu cümle dikkatini çekmişti. Başını dizlerinden kaldırıp onunla ilgilenen yabancıya baktı. Kovalamaca-

nın izlerini taşıyan terli alnı parlıyordu. Siyah saçları darmadağındı. Koyu renk gözleriyse endişeyle bakıyordu. Tanımadığı biri için gerçekten endişe duyuyor mu, diye düşündü Sofia. Sonra iç çekerek söylendi,

"Her şey mahvoldu. Bittim, bittik..."

Başına gelenlerin yıkıcı gerçekliği onu bir kez daha ele geçirdi. Tekrardan ağlamaya başladığında karşısındaki yabancının yakışıklı yüzü bulanıklaştı. Dağılmış görünüyor olmalıyım, diye düşündü. Etrafındakileri umursamadan ağladığı birkaç nefeslik zamanı sessizce geçirdiler. En sonunda onunla ilgilenen adam, genç kadını oturduğu kaldırımdan kaldırmak için elini uzattı. Uzattığı eli gergin ve ne yapacağını bilmez bir hâldeydi. Sofia'ya dokunmaya çekiniyor gibiydi.

"Hadi kalkın da sizi polise götüreyim," dedi yardımsever bir ses tonuyla.

Adamın bu sözü Sofia'nın kalbine bir yumruk gibi indi ve bir anlığına nefesini kesti. Hayatta en son gideceği yerlerin başında geliyordu karakol. Bu kendi mezarını kendi elinle kazmak gibiydi. Asla yapamazdı. Başka bir yol bulmalıydı.

"Düşün Sofia! Düşün!" diye geçirdi içinden.

Beynindeki çarklar hızla dönmeye başlamıştı ve düşünceler oradan oraya uçuşuyordu. Gidecek bir yere ihtiyacı vardı. Mantıklı planlar yapacak kadar sakinleşebileceği ve meraklı gözlerden uzakta olacağı bir yere ihtiyacı vardı. Gidebileceği yerlerin içindeyse kesinlikle karakol yoktu. Bu şehirden kurtulmasını sağlayacak gemi on dakika sonra hareket edecekti. Bir an için, hâlâ yetişme şansım var mı, diye yolcu gemilerinin sıralandığı limana doğru baktı. Sonra kendi içinden geçen soruyu cevaplar gibi başını çaresizce iki yana salladı. O gemiye çantası olmadan binmesi mümkün değildi. Sonra peşindeki takip-

çivi düşündü. Tüm olanları gördüğüne emin olduğu o lanet takipçiyi... Artık hayatı ciddi bir tehlikenin tam ortasındaydı. Buradan bir an önce ayrılması gerekiyordu.

Bu düşüncelerle boğuşarak geçirdiği birkaç saniyenin ardından kendisine uzatılan ele can simidine tutunur gibi sıkıca tutundu. Adamın avucundan yayılan sıcaklık ve kendinden emin duruşu bir an için kendisini güvende hissettirdi. Oysa yeni doğmuş bir bebek kadar savunmasız olduğunu biliyordu.

Yerinden kalkarken çevresine baktı. Gecenin bu saatine rağmen tahmininden daha fazla olan meraklı bakışlar başını döndürdü. Bir saniyeliğine sendeledi, sonrasında kendisini adamın kolları arasında buldu. Beline dolanan kollar onu adama iyice yaklaştırmıştı. Az önce sadece avucunda hissettiği sıcaklık şimdi neredeyse tüm vücudundaydı. Bedeni gitgide ağırlaşırken ayakta durmak çok güçtü. Dizlerinin bağı çözülmüştü ve bu kesinlikle planları arasında yoktu.

En zor anlarda bile içgüdülerimiz hayatta kalmamızı buyurur. Sofia da yanına yaklaşan, kendisine yardımcı olmak isteyen yabancıya tutunmaya karar verdi. Bilmediği bir ülkede hayatta kalmanın en kolay yolu bu gibi görünüyordu. Göz kapakları ağırlaşıp kapanmadan önce son bir çabayla mırıldandı.

"Beni buradan götür lütfen."

***

Mert, Sofia'yı arabasına bindirdikten sonra, kadının valizini de arabaya kadar taşıdı. Hastaneye mi götürsem yoksa polise mi, diye düşündü. Belki sadece üzerindeki şoku atmaya ihtiyacı vardır, diye düşündü hemen ardından.

"Ayıldığı zaman ne yapacağına kendisinin karar ver-

mesi en doğrusu olacaktır," diye mırıldandı arabayı çalıştırdığı sırada. Onu bu hâlde ortada bırakamayacağı için evine götürmeye karar verdi. Trafiğe karıştıkları sırada bir gözü yan koltukta yatan kadındaydı. Kısa bir yolculuğun sonunda arabayı evin önüne park etti. Kadının hâlâ ayılmamış olması Mert'i endişelendirmeye başlamıştı. Acaba doktora götürmemekle hata mı ettim, diye düşündü. Kadının solgun duran yanaklarına hafifçe vurarak onunla konuştu.

"Beni duyuyor musun?" diye sordu art arda.

Sesini duyurabilmek için kadına doğru iyice eğildi. Bu sırada kadın yavaşça kıpırdanmaya başladı, hemen ardından gözlerini araladı ve kendisini oradan götüren adamın yüzünün birkaç santim ötesinde olduğunu gördü. İkisi de irkilerek gözlerini kırpıştırdılar. Aralarındaki yakınlık kişisel alanlarını ihlal ediyor, tuhaf bir cızırtıya sebep oluyordu. Mert kendi alanına çekilirken, rahatlayarak derin bir nefes aldı. Kadının şaşkın bakışlarındansa kafasının karışık olduğunu anladı. Kendine gelmesi için ona biraz zaman tanıdı.

Sofia nerede olduğunu anlamlandırmak için etrafına bakındı. Soluk, sarı ışıklı sokak lambalarının aydınlattığı, apartmanlarla dolu bir ara sokaktaydılar. Yolun iki tarafı park edilmiş araba kaynıyordu. Etrafa attığı meraklı bakışları, adamın boğazını temizleyen sesiyle bölündü.

"Küçük bir baygınlık geçirdin," diye açıkladı durumu Mert. "Olanları hatırlıyor musun? Seni oradan götürmemi istedin. Sonra bir anda bayıldın. Ne yapacağımı bilemeyince seni evime getirdim, umarım yanlış anlamazsın."

Sofia, Mert'e boş gözlerle bakınca genç adam çaresizce iyi niyetli olduğunu anlatmaya koyuldu. "Oldukça kötü bir hâldeydin. O hâlde insan içine karışmak istemeyeceğini düşündüm."

"Bu yüzden de beni evine getirdin," dedi Sofia, sanki daha yeni idrak edebilmiş gibi.

Hâlbuki yaşadığı bocalamanın başka bir sebebi vardı. Sofia, Mert'in evinden daha güvenli bir sığınak bulamazdı. Şu an kahkaha atmamak için kendisini zor tutuyordu. Bu yüzden şaşırmış gibi yapmak onun için oldukça güçtü. Bir yandan da onu güvenli bir alana getiren bu yabancıya içinden dualar ediyordu. Takipçiyi atlatmanın bir yolunu bulmuştu. Asıl önemli olansa bundan sonrasıydı. Başına gelebilecek olası felaket senaryolarını düşününce ruh hâli bir anda değişti ve ağlama nöbetine tutuldu. Yanındaki adamın sıkıntıyla nefes aldığını duyunca gözyaşlarını gizlemeye çalıştı. Burnunu çektikten sonra birkaç kelime geveledi ağzında.

"Kusura bakma, kendimi kaybettim."

"Yukarı gelmek ister misin?" diye sordu Mert ve duraksadı. "Azılı bir sapık olmadığıma emin olabilirsin." Kaşları düşünceli bir ifadeyle çatılırken konuşmaya devam etti, "Tanımadığın biri tarafından evine davet edilmek kulağa tuhaf geliyor ama seni temin ederim ki sapık değilim."

Sofia onun sadece yardım etmeye çalıştığının farkındaydı. Kötü biri olmadığı her hâlinden belliydi zaten. Bu yüzden adamın kendisini savunan cümlelerine gülümsedi.

"Biliyorum, azılı bir sapık değilsin."

"Evet, değilim. Bu arada Mert ben," dedi gülümseyerek ve tokalaşmak için elini uzattı. "Senin adın ne?"

Adı sorulduğunda duraksadı Sofia. Doğruyu söylememeliydi ama kendisine yardımcı olan bu adama belki de dürüst olarak cevap vereceği tek şey adıydı. Bir anlık tereddütten sonra elindeki tek gerçeği söyledi,

"Sofia... Adım, Sofia."

Arabadan indiklerinde Sofia etrafına dikkatlice baktı, sokakta kimseler görünmüyordu. Arabadan hevesle inen iki koca köpek önlerinde yürümeye başladı. Mert onu sokaktaki dördüncü eve yönlendirdi. Apartmana yan yana girdiler. Küçücük asansör kabinine biraz sıkışarak binmek zorunda kaldılar. Önce rıhtımda adamın kollarına yığılıp kalması, sonra arabada ayılmak üzereyken burun buruna gelmeleri ve şimdi de bu... Köpeklerin sallanan kuyrukları genç kadının bacağına çarparken adını yeni öğrendiği adamla yüz yüze, epeyce yakın duruyorlardı. Yaşadıkları üçüncü kişisel alan ihlaliydi bu ve ikisinin de kaçacak hiçbir yeri yoktu.

Başını çevirmek kabalık olurdu ama böyle göz göze bakmak da hayli tuhaftı doğrusu. Mert çok ilginç bir şey keşfetmiş bir çocuğun merakıyla Sofia'yı süzmeseydi her şey daha kolay olurdu. Sıkıntılı bir tebessümle baktı yüzüne, Mert'se ağır ağır yutkundu. Sofia'nın gözü yukarıdan aşağıya doğru yavaşça hareket eden âdemelmasına takıldığında bir an önce asansörden inmenin ikisi için de en hayırlısı olacağını düşündü.

Çok geçmeden evin bulunduğu kata geldiler. İki odalı küçük bir daireydi. Kapının karşısında mutfak, koridorun sonunda da iki oda vardı. Mert, köpeklerin tasmasını bıraktığında ikisi de koşarak koridorun sonundaki ilk odaya girdi. Sofia onları izlerken sokak kapısının çarpmasıyla irkildi.

Mert özür dileyen bir ses tonuyla durumu açıkladı. "Sertçe kapatılmazsa geri açılıyor. Malum, eski evler..."

Sofia bir şey söylemedi. Olduğu yerde öylece durmuş ve yabancısı olduğunu bu evi çekingen hâlde süzüyordu. Belki evin yabancısıydı; bu yüzden de çekiniyordu ama daha ilk saniyeden burayı çok sevmişti. Güvende olduğu her yeri çok severdi zaten.

Sofia'nın çekingenliğini görünce "Geçsene," dedi Mert, az önce köpeklerin koşarak girdiği odayı eliyle işaret ederek. Salona geçtikleri sırada da sordu. "Kahve içer misin?"

"Harika olur!"

"Sen keyfine bak, geliyorum hemen."

Mert tam salondan çıkacakken Sofia yumuşak bir sesle, "Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sordu.

"Ah, tabii! Koridorun sağındaki kapı..."

Sofia, Mert'in mutfağa girdiğine emin olduktan sonra tuvalete girdi. Kapıyı kilitleyip, cebindeki telefonu çıkardı. Bunu çantasında bırakmadığı için çok şanslıydı. Hayatındaki en acil ve önemli telefon görüşmesi için tuşladı. Cevap almayı beklerken çeşmeyi açarak tuvaleti su sesinin doldurmasına izin verdi. Birkaç çalıştan sonra karşı taraf cevap verdi.

"Alo!"

"Bayan Loyal, benim, Sofia."

"Ah Sofia! Nasılsın? Dönüyor musun yoksa?"

Tek umudu telefonun ucundaki bu kadındı. Her kelimeyi vurgulayarak ve durumu ciddiye almasını umarak konuştu.

"Bayan Loyal, size bahsettiğim planı hatırlıyor musunuz? Uygulama zamanı geldi. Hemen çıkın oradan. Takip edilmediğinize emin olun."

3.BÖLÜM

En Uzun Gece

Mert elinde iki kupa kahveyle salona geldiğinde Sofia'yı dalgınca otururken buldu. Yanına gidip bardağı uzattığında genç kadın yerinden sıçradı. Az önce kapının çarpma sesiyle de aynen böyle yerinden sıçramıştı. Bu ürkekliğinin yaşadıklarından kaynaklandığını düşündü.

"Biraz daha iyisin ya?" diye sordu kanepedeki boş yere otururken.

Sofia başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Kadının gerekmedikçe konuşmadığı Mert'in dikkatini çekmişti. Oysa şu an, bir yabancıyı evine aldıysa onun hakkında birkaç şey bilmeliydi. Bu yüzden de Sofia'ya sorular sormaya başladı.

"Türkiye'ye tatile mi gelmiştin?"

"Evet."

Cevap oldukça kısa ve netti. Sofia yerinde kıpırdanarak karşısındaki meraklı adamın başka bir şey sormamasını umdu. Tabii ki öyle olmadı.

"Buraya tek başına mı geldin?"

Sofia'nın cevap vermek için birkaç saniye düşünmeye ihtiyacı vardı. Çünkü dikkat çekmeyecek kadar akıllıca bir cevap, Mert'in bu seyahatin nedenlerini daha fazla

deşmesine engel olabilirdi. Elindeki kahveden aheste bir yudum aldı. Ardından dudaklarını yaladı ve Mert'e bir yalan daha söyledi:

"Tek başımayım. Aslını istersen..." dedi ve daha ikna edici olsun diye başını utanarak öne eğdi. Alnını örten kâküllerinin altından masumca bakarak devam etti, "Erkek arkadaşımla ayrıldık. Daha doğrusu beni terk etti. Ben de biraz değişikliğin iyi gelebileceğini düşündüm, ama yanılmışım."

Tahmin ettiği gibi olmuştu. Bu cevabın üzerine Mert hemen geri adım attı.

"Pardon, haddimi aşan bir soru oldu."

Sofia, eliyle Mert'i geçiştirerek "Önemli değil," dedi. Ardından konuyu da değiştirdi. "Bu kadar iyi İngilizce konuşmayı nereden öğrendin?"

Mert parmaklarını saçlarının arasından geçirirken bu soruya gülümsedi. Genç kadının kendisine diktiği yeşim rengi gözlerine bakarak konuştu.

"Amerika'da büyüdüm. Ben henüz çok küçükken taşınmışız oraya. Birkaç yıl öncesine kadar da orada yaşıyordum. Çalıştığım şirket Türkiye'yle ortaklık kurunca buraya geldim."

Sofia'nın kaşları hayrete düşer gibi havaya kalktı. "Amerikalı sayılırsın," diye mırıldandı. Demek onca Türk'ün arasında kendine en yakın olanı bulmuştu. "Dünya gerçekten çok küçük..."

"Karşılaştığımızda ben de bunu düşünmüştüm," dedi Mert gülerek. Sofia'nın yüzünde de tebessüme yakın bir ifade belirmişti. Sanki konuştukça yavaş yavaş gevşiyor ve yaşadığı kötü olayın etkisinden çıkıyordu.

Sofia kendisine engel olamadan sordu. "Hangi şehrindensin?"

"Teyzemler New Jersey'de ama ben son birkaç yılı

New York'ta geçirdim."

Bir insan "Hangi şehirdensin?" sorusuna cevap olarak neden teyzesinin yaşadığı şehri söylerdi ki? Sofia'nın kafası karışmıştı. "Teyzemler derken..."

Mert gülümseyerek gözlerini yumdu. Bir nefeslik anın ardından gözleri tekrardan Sofia'yı buldu. "Beni onlar büyüttü," dedi sevgi dolu bir sesle. "Peki, sen nereden geldin?"

Sofia ona aynı şehirden olduklarını söyleyemezdi. Eğer söylerse sorulacak sorular artardı. Gözlerini kahvesine dikip aklına gelen ilk şehri söyledi, "Boston."

"Boston mimarisi..." diye iç geçirdi Mert.

"Anlamadım."

"Boston'un geleneksel tuğlalı mimarisi..." diye açıkladı gülümseyerek.

Sofia bozuntuya vermeden, "Ah, evet!" diye geveledi.

"Orada okuyor musun?"

"Şey..." dedi duraksayarak. Sonra eliyle kâküllerini düzeltirken belli belirsiz bir sesle onayladı. "Evet, Boston Üniversitesi'nde..."

"Hadi canım!" dedi Mert kahkaha atarak. Sofia bir pot kırdığını düşünerek oturduğu yere sindi. Attığı yalanların daha ilk dakikada ortaya çıkacağını düşünerek midesi ekşidi.

"Şu meşhur John Fitzgerald Kennedy Kütüphanesini bilirsin o zaman," dedi Mert hevesle.

Sofia gözlerini şaşkınca kırptı. Mert'in ağzından çıkmasını beklediği kelimeler bunlar değildi. Beynindeki çarklar hareket etti ve karşısındaki adamın onunla ilgili hiçbir şey bilmediğini kendine hatırlatarak rahatlamaya çalıştı. Az önceki endişe dalgası yerini anlamsız bir boşluğa bırakmıştı.

"Bilmez miyim hiç?" dedi başını aşağı yukarı sallaya-

rak. Elbette o kütüphaneyle ilgili ismi dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Mert ona işaret parmağını hevesle salladı. "Bilirsin tabii ki, ne de olsa orada okuyorsun." Sonra konuşmaya devam etti. Cümleler birbirlerini kovalarcasına hızlıca çıktı ağzından. "O bina modern mimarinin en güzel örneklerinden biri aslında. Sadece Boston'un geleneksel tarzına zıt düştüğü için yadırganıyor. Yine de şehrin önemli simgelerinden biri."

Mert'in bu hayatta en sevdiği şeylerin başında şehir mimarileri hakkında konuşmak geliyordu. Bu bir nevi meslek hastalığıydı ve ilgisini çeken bir binanın ismini duyduğunda bu hastalığı nüksediyordu. Kendini frenlemek için, derin bir nefes al ve kütüphane hakkında konuşmayı kes, kızı sıkıyorsun, diyerek kendi kendine telkinde bulundu.

Mert'in iştahla konuşmasını izleyen Sofia kıkırdamadan edemedi. Kendinden emin duruşu, koyu kahverengi gözlerindeki hevesli pırıltılar ve fazlasıyla çekici bir tınıya sahip sesi ile mimariyle hiç ilgisi olmayan birini bile rahatlıkla etkileyebilirdi. Başındaki bunca derde rağmen Sofia'nın da ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Sofia'nın kıkırdamasıyla Mert gözlerini onun yüzüne dikti. Güldüğü zaman iki yanağında da yay gibi beliren gamzelerine baktı. Onunla tanıştığı şu kısacık andan beri o kadar çok ağlamıştı ki gamzelerinin varlığını yeni fark etmişti. Elmacık kemiğinden çenesine kadar uzanan bu derin çizgiler yüzüne hem sevimli hem de çok hoş bir hava katıyordu. Yeşim rengi gözler de bu gamzelerin üzerinde iki uğur taşı gibi parlıyordu. Kadın gerçekten çok güzeldi ve bir o kadar da ürkek. O an bu gece yaşananlar geldi aklına.

"Sinir bozucu olmak istemiyorum ama polise gitmen

gerek," dedi Mert yüzünü buruşturarak.

Sofia'nın yüzü bir anda allak bullak oldu. Elleri titreyerek elindeki boş bardağı önündeki sehpaya bıraktı.

"Biliyorum," dedi sesinin inandırıcı çıkmasına gayret ederek. "Ama kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Kendimi toplamam için bana biraz zaman lazım."

Mert anlam veremeyerek kaşlarını çattı. Az önce hâli iyi gibi görünüyordu. Gerçekten kötü de nezaketen mi gülümsüyor, diye düşündü.

"Yaşadığın kolay değil ama polise şimdi gitmezsen çantanı bulmaları pek kolay olmayacak," diye uyardı Mert. "İstersen seni götürebilirim."

Sofia, Mert'in ısrarını anlayabiliyordu. Haklıydı da. Çantası çalınan biri olarak şimdiye kadar çoktan polise gitmesi gerekirdi. Oysa Sofia içinde bulunduğu şartlarda anca yakalanmak isterse polise gidebilirdi.

"Çantamda önemli bir şey yoktu," dedi omuz silkerek. "Biraz nakit para, bir de pasaportum..."

Mert, "Yine de" diye konuşmaya başladığında, Sofia lafını böldü.

"Polisin bulacağı bir şey yok. Gerçekten Mert!" dedi gülümseyerek. "Adam üstüme saldırdığı için o kadar tepki verdim. Kim olsa aynı tepkiyi verirdi. Yoksa kaybettiğim bir şey yok. Sadece bir pasaportluk işim var, onu da halledebilirim. Hem vizemin bitmesine daha zaman vardı, ben sadece tatilimi yarıda kesmeyi planlamıştım." Durdu ve burnundan derin bir nefes aldı. Hayatının gerçek tarafına değinen ama karşısındaki adamın sadece alay zannedeceği kelimelerle devam etti, "Belli ki Türkiye beni bu kadar kolay bırakmaya razı değil."

Mert bazı şeyleri kafasında oturtamıyordu. Çantasında değerli bir şey olmayabilirdi ama bir turistin pasapor-

tunu kaybetmesi de gayet önemli bir meseleydi. Oysa Sofia için oldukça sıradan bir olaymış gibi duruyordu.

"Pasaport kaybetmek senin için olağan bir durummuş gibi konuştun."

Sofia güldü. "Daha önce de kaybettim." Yalandan kim ölmüştü ki?

Mert de güldü. "Ah, gerçekten alışıksın yani bu duruma!"

Sofia dudaklarını bükerek başıyla onayladı. Sonra Mert'in soru sormak için ağzını açtığını gördü. Ne soracağını tahmin ediyordu ve o sormadan cevap verdi.

"İskoçya'dayken kaybetmiştim."

İşin aslı hiç İskoçya'ya gitmemişti. Bir gezi rehberinin kapağında İskoçya'nın yemyeşil çayırlarının fotoğrafını gördüğünde henüz yedi yaşındaydı. O günden sonra uzun yıllar boyunca oraya gitmek için çok dua etmişti. O zamanlar masum dilekleri vardı. Şimdiyse dünyaya Pinokyo olarak gelmediği için şükrediyordu. Yoksa burnu buradan İskoçya'ya kadar uzanabilirdi ve insanlar onun burnunu takip ederek hayli ilginç bir yolculuğa çıkabilirdi.

"Vay canına!" dedi Mert. "İskoçya'da insandan çok kale olduğunu söylerler. Hangilerini ziyaret ettin?" Sonra meraklı bir ses tonuyla ekledi, "Edinburg Sarayı'yla İskoç Parlamentosu'nu gördün mü?"

Sofia bu sorulara cevap veremezdi. Bu yüzden gülerek sorusunu geçiştirdi. "Ben daha çok İskoç viskisiyle ve kilt* giyen erkeklerle ilgileniyordum."

Mert de onun gülüşüne eşlik etti ama hemen ardından bu geceki olaydan sonra Sofia'nın kendi kendine mırıldandığı şeyi hatırladı. Her şey mahvoldu, bittim, bittik...

"Pimpirikli bir adam gibi görünmek istemem ama

* Kilt: İskoç erkeklerinin giydiği geleneksel kıyafet.

seni bulduğumda her şeyin mahvolduğunu söylüyordun," diye hatırlattı Sofia'ya. Genç kadının yüzündeki gülümseme dondu. Derince bir nefes aldı ve konuşmanın başında başlattığı yalanı sürdürdü. Sesi sabırsız ve huysuz bir tondaydı.

"Erkek arkadaşımla ayrılmamış olsaydık bunlar başıma gelmeyecekti. Ayrılmasaydık depresyon tatiline ihtiyacım olmayacaktı, buraya gelmeyecektim ve bunları yaşamayacaktım. Ayrılığımız her şeyi mahvetti. Hem beni hem bizi bitirdi. Olan da güzelim çantama oldu."

Mert yine mayınlı araziye girdiğini düşünerek yüzünü buruşturdu. Karşısında tam bir eski sevgili faciası duruyordu. En azından o öyle sanıyordu. Sofia'nın o adam yüzünden yaşamış olabileceklerini düşününce bir sinir dalgası geçti vücudundan. Ardından da tanımadığı birinin eski sevgilisine sinirlendiği gerçeğiyle afalladı.

"Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Şey... Aslında bu geceyi atlatabilirsem geri kalan her şeyin bir çaresine bakacağım ama bu geceyi atlatmam lazım. Malum kalacak yerim yok," dedi Sofia kedi yavrusu gibi Mert'e bakarken. "Ve o kadar yorgunum ki..."

Mert bir an için sınandığını düşündü. Zaten Sofia'yı sokakta bırakacak değildi ama onun burada kalmak istercesine konuşması kalbinin atışını hızlandırdı. En son ne zaman evinde bir kadın ağırladığını düşündü. Sonra da kendi sorusuna içsel bir cevap verdi, *İstanbul'a geldiğimden beri hiç.*

"Pasaportuna kavuşana kadar burada kalabilirsin," dedi hevesli görünmemeye çalışarak.

Sofia'nın yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Sığındığı limanın güvenli oluşu onu çok rahatlatmıştı. Farkında olmadan uzanıp Mert'in elini tuttu. "Teşekkür ederim."

Mert, elinin üstüne kapanan parmakların sıcaklığına dalmışken bunun gerçekten olduğuna şaştı. Bundan birkaç saat önce İstanbul'da yapayalnızdı, oysa şimdi yanında biri vardı. Bu, iki köpekle bir arada yaşamanın dışında bir deneyimdi. Evinin duvarları yeni bir sesle yankılanıyordu. Masasında duran kahve kupaları iki taneydi ve elini tutan kadının sıcaklığı sabah güneşine benziyordu, onu dibe çeken yalnızlığından uyandırıyormuş gibiydi. Yüzüne umut dolu bir gülümseme yerleşti.

***

O gece bir süre daha muhabbet ederek birbirlerini tanımaya çalıştılar. Birbirlerine çok derin sorular sormamışlardı. Aralarındaki yabancı olma durumunun verdiği gerilimi atacak samimi bir muhabbetti ettiler.

Mert su içmek için odadan çıkıp mutfağa gittiği sırada, Sofia oturdukları koltukta başını yastığa yaslayarak uyuyormuş numarası yaptı.

Mert salona geri döndüğünde Sofia'yı uykuya dalmış hâlde bulmayı beklemiyordu. Onu öyle görünce, bir süre genç kadının başucunda dikilip onu izledi. Kâkülleri yana doğru toplanmıştı. Saçlarıyla aynı tondaki kumral kaşları neredeyse çatık duruyordu. Uykusunda bile gergin görünüyor, diye düşündü. Sonra onu böyle izlemenin pek de uygun bir davranış olmadığının farkına vardı. Üzerine bir battaniye örtüp sessizce odasına çekildi. Evinde ağırladığı kadının düşünceleriyle yatağına uzandı.

Tüm gece konuşmuş olmalarına rağmen, Sofia onun için hâlâ biraz gizemliydi. Fazlasıyla ürkek ve kırılgan bir hâli vardı. Bu yüzden onu sorularla çok fazla bunaltamamıştı. Ayrıca öylesine masum bir yüzü vardı ki kadının içinde kötülüğe dair bir şey olacağına ihtimal bile

vermemişti. O yüzden Sofia'yı kalbi kırık, üzgün bir kadın olarak kabul etmişti. Bu fikre inanmayı seçmişti.

Sofia ise yan odada yalnız kaldığını anladığı an gözlerini açtı. Sorularıyla onu zor durumda bırakan adamın odasına çekilmesiyle rahat bir nefes aldı. Aslında oldukça sıradan sorulardı bunlar ama Sofia'nın cevap veremeyeceği kadar da özeldi. Bu gece uydurmak zorunda kaldığı yalanları aklında tutması gerekecekti ve bu yalanlar o kadar çoktu ki bir hata yapacak diye korkmuyor değildi.

Her şeye rağmen durumu toparlamak adına attığı adımlar tam yerindeydi. Yaşadığı hırsızlık olayından sonra Mert'in evine sığınmak, sonrasında da New York'taki Bayan Loyal'ı arayıp planı uygulamaya sokmak güvenlikleri açısından önemliydi.

Şimdiyse sırada yapması gereken diğer işler vardı. Kendisine bir pasaport ayarlamalıydı. Buradan gitmek için de paraya ihtiyacı vardı. Bunun için arayacağı birileri vardı elbet ama öncesinde telefonunu değiştirmeliydi. Telefon sinyalinden izlenmediğine veya dinlenmediğine emin değildi. Yaşadıkları onu gitgide paranoyak bir insana dönüştürmüştü ve risk almamak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

Tüm bunları yapmak için de dışarı çıkması gerekiyordu. Bundan da oldukça endişe duyuyordu. Dışarıda bir yerlerde onu arayan takipçisi vardı. Çantasının bir polisin eline geçme ihtimalini düşünmek dahi istemiyordu. Öte yandan Amerika'da kendisini bekleyen tehlikeler de canını sıkıyordu. Gerekli önlemleri aldığını biliyordu ama bunun onları ne kadar süre koruyacağını kestiremiyordu. Üç ay, beş ay, bir yıl... Ne kadar süre gizli yaşayabilirlerdi ki?

Yattığı yerden sıkıntıyla kalktı. Köşede açık duran lambaderden odaya loş bir ışık yayılıyordu. Kollarını

kendisine sararak bu yabancı evin salonunda dolanmaya başladı. Gergin anlarda dolanmak işe yarardı, adım attıkça sakinleşti. Böylece içinde bulunduğu odaya ilk defa alıcı gözüyle baktı.

Konuşmaları esnasında Mert'in mimar olduğunu öğrenmişti. Şimdiyse salonun ışık yayan köşesinde oluşturulan çalışma bölümünü görünce gülümsedi. Duvarda asılı duran büyük, mantar pano birçok not ve çizim örnekleri ile doluydu. Dolu olmasına rağmen karışık durmuyordu, aksine muntazam bir görüntüsü vardı çünkü panodaki her şey belli bir düzene göre iğnelenmişti. Panonun yanına bir T cetveli çakılmıştı. Duvara bitişik duran, ceviz ağacından yapılma çizim masasında ise bir eve ait olduğunu düşündüğü ayrıntılı bir çizim vardı. Masanın yanına asılan kalemliklerin içine renklerine göre ayrılmış çizim kalemleri koyulmuştu. Dikkatli bakınca renklerine göre ayrılan kalemlerin, kendi içlerinde tonlarına göre de ayrıldığını fark etti. Sofia bir an için kaşlarını kaldırdı. Böyle bir şeyle asla uğraşmayacağını biliyordu. Mert'te biraz düzen takıntısı var galiba, diye düşündü.

Diğer çalışma masasında, projeler için kullandığı belli olan Mac bilgisayarı duruyordu. Tuğla duvarın önüne koyulmuş yemek masasıyla, cam kenarındaki büyük kanepe de odanın geri kalanını kaplıyordu ve çalışma bölümünün karşısındaysa çok büyük sayılamayacak bir kitaplık vardı. Yanına yaklaşınca kitaplığın da çalışma masalarında olduğu gibi ceviz ağacından yapıldığını fark etti. Hâlâ taze vernik kokuyordu ve orta rafı anı köşesi gibi düzenlenmişti.

Sofia, çerçeveler içinden gülümseyen tanımadığı bu insanlara baktı. İlk çerçevede, Mert olduğunu tahmin ettiği küçük bir oğlan çocuğu, esmer genç bir kadın ve erkeğin arasında oturuyordu. Sonraki fotoğraflarda ise

Mert'in yanındaki yetişkinler değişmişti. Bundan sonraki tüm fotoğraflarda kızıl saçlı güzel bir kadın ile somurtkan bir adam vardı. Ayrıca fotoğrafa iki çocuk daha eklenmişti. Bunlardan birisi kızıl-kahve tonlarında saçlara ve muzır bakışlara sahipti. Diğeriyse yaş olarak biraz büyüktü ve kumral, kıvırcık saçları kaşlarına kadar uzamıştı. Aile gibi görünüyorlardı.

Mert'in bahsettiği teyzesi bu olmalı, diye düşündü. Fotoğraflardan anladığı kadarıyla Mert ailesini küçük yaşta kaybetmişti. Böylece bir ortak noktalarını daha fark etti. İkisi de öz aileleri tarafından büyütülmemişti. Aralarındaki fark ise Mert'in ona kol kanat geren akrabaları olmuştu. Oysa Sofia koruyucu ailelerin elinde büyümüştü ve bu ailelerin pek de sevgi dolu olduğu söylenemezdi. Fotoğraflara uzun süre bakınca Mert'in özel hayatına burnunu sokuyormuş gibi hissetti kendini. Kanepeye geri dönüp uyumaya çalıştı. Hayatının en uzun gecesiydi.

4.BÖLÜM

Evde Tek Başına

Mert ertesi sabah çok erken uyandı. Güneş henüz hâkimiyetini sağlayamamıştı, alacalı gök insanın içini ürpertiyordu. Esneyerek çıktı odasından. Salondaki çizimlerini almak için yan odaya girdi. Koltukta uyuyan kadını görünce bir an için afalladı. Hemen ardından dün gece olanları hatırladı.

"Sofia," diye mırıldandı sessizce. İzlendiğinden bihaber olan kadın, yattığı yerde yavaşça dönüp üstündeki battaniyeye iyice sarındı. Mert'i gülümseten bir görüntüydü bu.

Ahşap masanın üzerinde duran çizimlerini toparlarken tekrardan esnedi. Son zamanlarda yeterince uyuyamıyordu. İşe erken gidip geç çıkıyordu. Çoğu gece de işini evine taşıyordu. Önemli bir projenin arifesindeydiler ve ekip olarak çok çalışıyorlardı. Her şey ertesi gün katılacakları toplantıya hazırlanmak içindi. Son bir gün, diye geçirdi içinden. Yarından sonra tüm bu yorgunluğunun acısını dinlenerek çıkarabilecekti.

Çizimlerini toparladıktan sonra hızlıca hazırlandı. Kahvaltı yapmaya vakti yoktu. Bunu yol üzerinde aldığı bir kahveyle tamamlayacaktı. Evden çıkmadan önce salonda uyuyan kadına baktı. Uyandırmalı mıydı? Ko-

lundaki saatine baktı, henüz çok erkendi. Dün yaşadıklarından sonra Sofia'nın birkaç saat daha uyumaya ihtiyacı olabileceğini düşündü. Hemen ardından da daha dün tanıştığı bir kadını evinde bir başına bırakmanın ne kadar doğru olacağını düşündü. Uyuyan kadının yüzüne baktığı birkaç saniyenin ardından kararını verdi. Masanın üstünde duran kâğıtlardan bir parça kopardı. Üstüne küçük bir not yazdı.

Erkenden işe gitmem gerekti. Bugün polise tek başına gidebilecek misin? Bir sorun olursa diye numaramı bırakıyorum. Aramaktan çekinme.

Mert

Pia'yı ve Herkül'ü o gün evde Sofia'yla bırakarak çıktı yola. Saatin erken oluşu onu sabah trafiğinden kurtardı. Şirkete vardığında ekip arkadaşlarının henüz gelmediğini gördü. Bu da demek oluyordu ki kahvesini keyifle içebileceği birkaç dakikası vardı. Bu, son zamanlardaki en büyük lükslerinden biriydi.

***

Sofia uyandığında güneşin parlak ışıkları salonu dolduruyordu. Koltukta uyumuş olmanın verdiği tutulma hissi tüm bedenindeydi. Yüzünü buruşturarak doğruldu yattığı yerden. Belini esnetirken meraklı gözlerle salonu süzdü. İki büyük köpeği varsaymazsa yalnızdı. Mert'in uyanıp uyanmadığını merak etti.

Sessiz adımlarla yan odanın kapısına geldi. Kapı aralıktı ama içeriyi görebileceği kadar da açık değildi. Mert'e seslendi, cevap alamadı. Aynı şeyi üçüncü tekrarlayışında içeriden yine cevap alamadı. Çekingen bir tavırla aralık duran kapıyı itti. Boş bir yatak odasıyla karşılaştı. Yatak toplanmıştı ve pijamaları katlanmış bir vaziyette yatağın ayakucunda duruyordu. Bir erkek için fazlasıyla

düzenli, diye düşündü. Orada çok durmadan çıktı. Banyo ve mutfağı da kontrol ettikten sonra evde yalnız olduğunu anladı. Yabancı birinin evinde bir başına olmak... Bu hem tedirgin edici bir histi hem de yalnız olmanın verdiği o bilindik rahatlama hissi vardı.

Salona geri döndüğünde koltuğun yanındaki sehpaya bırakılmış kâğıt parçasını ve pirinç anahtarı gördü. Kâğıdın üstündeki yazı ilgisini çekince eline aldı. Not kendineydi. Gülümseyerek okudu.

"Düşünceli adam," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra da Mert'in bugün evde olmamasının çok iyi denk geldiğini düşündü. İşten döndüğü zaman ona polise gittiğini söyleyebilirdi. Aksini düşünebileceği hiçbir sebep de olmazdı.

"Planlar yapabileceğim koskoca bir günüm var," dedi onu izleyen köpeklere bakarak. Sarı tüylü olan suç ortağı olmaya hazırmış gibi kuyruk sallarken, siyah olan şüpheci bakışlarla süzdü Sofia'yı.

"Ama önce bir şeyler yemeliyim," diye köpeklerle konuşmaya devam etti. "Ah Tanrım, açlıktan ölüyorum!"

Mert'in küçük evinin, küçücük bir mutfağı vardı. Beyaz mutfak dolapları, gri granit tezgâh ve havalandırma duvarına bakan ufacık bir pencereyle çevriliydi. Mutfağın en renkli yanı, eski dolaplara benzeyen turuncu buzdolabıydı. Kapı kolunu andıran kulpunu indirerek açtı buzdolabını. İçindekileri görünce ağzından ufak bir küfrün kaçmasına engel olamadı. Buradakilerle kendi küçük ordusunu bir ay boyunca doyurabilirdi. Karnı sevinçle guruldadı.

"Kendine iyi bakıyormuşsun," diye gülümsedi, kahvaltı için malzemeleri tezgâha çıkarırken. Yabancı birinin evinde olduğunu umursamadan gönlünce bir kahvaltı hazırladı. Aç hâlde planlar yapamayacak kadar karnı gu-

rulduyordu çünkü.

Bir kısmını kendisinin, çoğunu ise köpeklerin yediği kahvaltının sonuna yaklaştığında telefonu çalmaya başladı. Sessiz evde yankılanan bu ses yerinden sıçramasına sebep oldu. Telefonuna uzandığında Bayan Loyal'ın güvenli hattan görüntülü aradığını görüp rahat bir nefes aldı.

"Merhaba Bayan Loyal."

"Sofia!" dedi biraz sitemli biraz endişeli sesiyle. "Tanrı aşkına nerelerdesin?"

Sofia kameranın açısından gördüğü kadarıyla, bir zamanlar elleriyle hazırladığı gizli sığınağa baktı. Bayan Loyal ve ondan başka kimsenin böyle bir yerden haberi yoktu. Onlara zarar verme niyetinde olan hiç kimse burayı bilmiyordu. Şimdilik güvendeydiler.

"Dediklerimi yapmışsınız," dedi Sofia ekrandaki görüntüleri incelerken. Gözü onun için çok önemli olan birini aradı.

Bayan Loyal başını hafifçe salladı. "Planı uyguluyoruz, dediğinden beri yoldayız. Yeni geldik sayılır," dedi ve yüzü endişeli bir hâl aldı. "Aradığında çok korktum Sofia. Başın ne tür bir belada bilmiyorum ama biz güvendeyiz, bundan eminim. Yol boyunca takip edilmedik. Eski telefonları yanımıza almadık. Burada senin hazırladığın eşyaları ve telefonları kullanmaya başladık. Sen ne yaptın?"

Sofia yaptıklarını bir bir anlatan kadını minnetle dinledi. Onu tanıdığından beri değişmeyen tarzı güven vericiydi. Sarı saçlarını her zaman ensesinde zarif bir şekilde toplardı. Ütüsüz hiçbir şey giymez, bakımına fazlasıyla özen gösterirdi. Gözlerinin etrafındaki derin çizgiler olmasa yaşını kestirmek güç olurdu. Ellisini devirdiğini biliyordu, oysa henüz kırkın başlarında gösteriyordu. Ara-

larındaki dostluksa çok eskilere dayanıyordu. Hayatının en zor günlerinde hep yanındaydı.

"Size minnettarım Bayan Loyal," dedi Sofia gülümseyerek.

Bayan Loyal, Sofia'nın yüzünü şüpheyle süzdü. Sorularına cevap alamadığı için neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Tehlikenin peşlerinde olduğu belliydi. Merak ettiği şeyse ondan ne kadar uzaklaştıklarıydı.

"Bana dürüst olmalısın Sofia, başındaki derdi bilmeliyim. Christopher'ı daha fazla kandırabileceğimi sanmıyorum. Seninle ilgili söyleyeceğim yalanlar tükendi tatlım. En azından onun kederini dağıtacak birkaç bilgi ver bana."

Sofia, Chris'in adını duyduğunda kalbindeki taşların yerinden oynadığını hissetti. Bir sıcaklık bu yarıktan taşıp tüm vücuduna yayıldı.

"Ona söyleyemeyeceğimi biliyorsunuz. Gerçekleri öğrenirse hayal kırıklığına uğrayacak, bu bilgiler onun için çok fazla. Lütfen hâlâ araştırma projesi için yurt dışında olduğumu söyleyin," dedi çaresizce.

"Ah Tanrım!" diyerek iç çekti Bayan Loyal. Zarif parmaklarıyla alnını kaşıdı. Ardından fısıltıyla konuştu. "Senin onu terk ettiğini düşünüyor."

Sofia'nın gözleri doldu. "Hayır, hayır! Bu dünyada Chris'ten daha çok sevdiğim kimse yok. Onu asla terk etmem."

Bayan Loyal elindeki telefonu mutfak penceresine doğru çevirdi. O an Sofia, Chris'i bahçedeki şezlonglardan birine uzanmış kitap okurken gördü. Okuduğu kitap heyecanlı gidiyor olmalıydı ki mavi gözleri kelimeleri iştahla yutuyordu. Sofia farkında olmadan gülümsedi. Bu yakışıklı adamı kitap okurken izlemeyi her zaman sevmişti.

"Bunları ona kendin söylemek ister misin?" diye sordu Bayan Loyal.

Sofia, Chris'ten gözlerini ayırmadan zar zor konuştu. "Onunla yüzleşmeye cesaretim yok. Şu anki durumumda yapamam. Lütfen onu ne kadar çok sevdiğim anlatın ona."

"Söylerim... Söylerim ama onun kuruntularına çözüm olacağını sanmıyorum. Sürekli 'Sofia'dan haber var mı? Artık beni sevmiyor mu? Bu yüzden gitti, değil mi?' diye soruyor." Bayan Loyal üzülerek devam etti, "Aranızdaki ilişki her geçen gün zarar görüyor. Onunla görüşmelisin tatlım."

"Tek istediğim onu güvende tutmak," dedi, sesi titriyordu. Bayan Loyal, onun her an ağlayabileceğini fark edince yumuşak bir sesle konuştu.

"Senin adına onunla konuşacağım. Onu sevgine inandırmak için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim... Teşekkür ederim."

"Ama böyle nereye kadar devam edeceğiz? Onu yanımda tutabiliyorsam tek sebebi, benden senin hakkında haber alabileceğine inanması. Chris'i benimle gelmeye ikna ettim ama ya sonrası... Ona hiçbir bilgi vermeden burada ne kadar tutabilirim? Bir hayatı vardı, biliyorsun."

"Biliyorum... En azından dönene kadar onu oyalayabilir misiniz?" diye sordu sıkıntıyla iç çekmeden hemen önce.

Bayan Loyal dost eli uzatarak "Başına gelenleri anlatırsan belki yardımım dokunur. Erken dönmeni sağlayabilirim," dedi.

"Siz elinizden gelenin en iyisini yaptınız zaten." Sonra yaşadıklarının anlatabileceği kadarını kadına anlattı. "Türkiye'den ayrılacağım gün çantam çalındı. Tüm pa-

ram ve pasaportum gitti ama asıl önemli olan çantamda taşıdığım şeydi."

Bayan Loyal'ın gözlerinden şüphenin gölgesi geçti bir an. "Ne? Neydi o?" diye sordu endişeli bir merakla.

"Daha fazlasını söyleyemem," dedi Sofia kafasını iki yana sallarken.

"Nerede kalıyorsun şu an?" Kameradan gördüğü kadarıyla Sofia'nın bir evde kaldığını anlamıştı. Kaldığı yerin güvenli olup olmadığını merak ediyordu.

"Bir dostun yanında olduğumu söyleyebilirim." Endişelenen kadını rahatlatmak istercesine devam etti, "Güvendevim, merak etmeyin."

Bayan Loyal kabullenmiş bir hâlde baktı Sofia'ya. "Sana para ayarlamamı ister misin?"

"O işleri April'la halledeceğim."

"O da bu işin içinde, değil mi?" diye sordu Bayan Loyal kaşlarını çatarak.

Sofia gülümseyerek onayladı. Kadınsa korku içerisinde istavroz çıkardı. "Tanrı sizi korusun... Hepimizi."

"Hoşça kalın Bayan Loyal," dedi telefonu kapamaya hazırlanırken.

Bayan Loyal telefonu kapamadan önce bir kez daha mutfak penceresinin ardındaki Chris'e çevirdi kamerayı. Birkaç saniye sonra "Dikkatli ol Sofia," dedi ve telefonu kapadı.

Chris'in görüntüsü yerini siyah ekrana bırakınca, Sofia göğsünden yayılan sıcaklığın onu nasıl da acı içinde bıraktığına şaştı. Tek başına oturduğu bu yabancı evde, sevgi denilen şeyin yıkıcılığını düşündü. Chris'e verdiği zarar tamamıyla sevgisinden kaynaklanıyordu. Oysa Chris'in düşünceleri bunun tam tersiydi. İçindeki acıyı dindirmek için derin bir nefes aldı.

"Bu dünyada ondan daha çok sevdiğim kimse yok-

ken, nasıl olur da onu terk ettiğimi düşünür," diye kendi kendine mırıldandı.

Sofia, Bayan Loyal'la yaptığı telefon görüşmesinden sonra günün büyük bölümünü evde oturup hüzünlenerek geçirdi. Kalan zamanında da içine düştüğü olaylardan kurtulmanın bir yolunu düşündü. April'ı aramalıydı. Pasaport ayarlamalıydı ve çantasına polisten önce ulaşmalıydı.

Genç kadın düşünceleriyle boğuşurken ev telefonu çalmaya başladı. Dayanamayarak açtı çünkü telefon her saat başı ısrarla çalıyordu.

"Alo!"

"Sofia merhaba."

Telefonun ucundaki sesi duyunca yutkundu. Arayan Mert'ti.

"Merhaba," dedi Sofia kısa bir duraksamadan sonra.

"İşlerini halledebildin mi? Merak ettim." Sesi merak ve endişenin karışımıydı. Onun sesine odaklandığı sırada kendini açık edecek bir harekette bulundu.

"Gitmedim," dedi farkında olmadan. Yaptığı gafleti anlar anlamaz da elini ağzına kapadı ama cevabı çoktan Mert'in kulağına fısıldamıştı.

"Neden? Yolu falan mı bulamadın?"

Sofia yutkunup, ne diyeceğini düşündü. "Midemi üşüttüm. Evden çıkabilecek durumda değilim."

"Nane limon içtin mi?"

"Ne içtim mi?"

"Mutfağa geç," dedi Mert kesin bir dille. "Nasıl yapılacağını anlatacağım."

Sofia gözlerini devirerek iç çekti. Çattık ya, diye düşündü ama yine de verilen talimatlara uyarak mutfağa geçti.

"Dinliyorum," dedi biraz sonra yapacağı şeyin saçmalığına gülerek.

"Ocağın sağındaki çekmeceleri görüyor musun?"

Mert'in dediği yere baktı. "Evet, parlak ve beyaz bir şekilde bana göz kırpıyorlar."

"Temizlik iyidir Sofia," dedi Mert böbürlenerek. Sonra sesi sanki çok ciddi bir iş yapıyormuş gibi değişti. "Oradan naneyi çıkar bakalım."

Sofia çekmeceyi açarken telefonun diğer ucundan takılmayı ihmal etmedi Mert. "Nanenin nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi? Yeşil renkli, keskin kokulu olacak."

"İşin gücün yok mu senin?" diye tersledi Sofia. Mert'se bunu pek duymuş gibi değildi. Diğer malzemeleri söyledikten sonra, nane limonu hazırlaması için yapması gerekenleri anlattı.

"Bugünkü programım çok yoğun, işten erken çıkamam ama aklım sende kaldı," dedi Mert. Bu küçük bilgi paylaşımı Sofia'yı gülümsetti.

"Başımın çaresine bakabilirim," dedi onu rahatlatmaya çalışarak.

"Eğer kötüleşirsen haber ver. Ben gelemiyorum ama Derya'dan uğrayıp seni kontrol etmesini isteyebilirim. Kendisi yakın arkadaşım, hemşiredir."

Sofia'nın yeni biriyle tanışmaya ihtiyacı yoktu. Bu yüzden teklifi nazikçe geri çevirdi. "Beni merak etme. Eminim, nane limon işe yarayacak."

Akşam saat dokuzu geçerken Sofia'nın gözü kapıdaydı. Mert'in eve gelmesini bekliyordu. Nihayet kapı açıldığında Pia ve Herkül koridoru koşarak geçti. Sofia da yalnızlığının son bulmasına sevinerek kapıya gitti.

Mert'in üstündeki takım elbisesine takıldı gözü. Sonra da bir elindeki proje çantasına, diğer elindeki yemek poşetine... Bu tanımadığı ya da daha dün tanıştığı adam, o sırada sakince ona gülümsedi.

"Selam," dedi içeri girerken.

"Hoş geldin," dedi Sofia ona sıcak bir gülümsemeyle. Tüm gün yalnız kaldıktan sonra birilerini görmek onu mutlu etmişti.

"Nasıl oldun?" Soruyu sorarken, genç kadını baştan aşağıya süzerek kendince bir fikre varmaya çalıştı Mert.

"Gayet iyiyim."

Mert elindeki yemek poşetini havaya kaldırarak "Yemek yemediğini varsayıyorum," dedi.

"Kurt gibi açım," dedi Sofia yemek poşetini alırken.

Sohbet ederek yemeklerini yediler. Sofia, nane limonun tadından nefret ettiğini anlattıktan sonra, Mert'in ertesi günkü toplantısı hakkında konuştular.

"Uzun zamandır üzerinde çalıştığımız bir proje," dedi Mert büyük bir heyecanla. "Ekip olarak oldukça iyi hazırlandığımızı düşünüyorum."

"Ne projesi bu?"

"Doğal hayat merkezli bir inşaat projesi. Habitata zarar vermeyen hatta inşaat alanının büyük bir kısmını ormanlık alana çevirmeyi planladığımız yeşili bol bir proje."

Mert'in söylediklerini gözünde canlandırdı. Ormanın içerisinde yaşamayı kesinlikle isterdi. Güne tertemiz hava ve ağaç kokularıyla uyanmak harika olurdu. "Kulağa güzel geliyor," dedi gülümseyerek.

"Öyle," diyerek onayladı Mert. "İnsanlar bugüne kadar doğaya o kadar zarar verdi ki ekibim ve ben bunun önüne geçmek için bu projeyle bir adım atmak istedik."

"İstanbul çok güzel ama her yerde çok fazla bina var." Bunu söylerken yüzünü buruşturmuştu. Mert başını evet manasında salladı.

"Haklısın ama artık insanlar daha bilinçli. Biz de bunun için çalışıyoruz. Yeşili yok etmeden, çoğaltıyoruz. İnsanlara doğanın evlerinin bir parçası olduğunu hatır-

latıyoruz." Sonra durdu ve iki elini bir araya getirerek birleştirdi. "Doğa ve insanlar bir bütün. Biz de bu projeyle sadece insanlara ev değil, birçok bitki ve hayvana da ev olanağı sunuyoruz."

Mert'in hevesle işinden bahsetmesi Sofia'yı gülümsetti. O da mesleğine karşı aynı hevesi besliyordu. İşiyle alakalı saatlerce konuşabilir, ateşli tartışmalara girebilirdi.

"Umarım yarın her şey güzel olur," dedi Mert'e gülümseyerek. "Böyle güzel bir projenin hayat bulacak olmasına çok sevindim."

"Yarın sabah birlikte çıkarız, olur mu?"

Mert'in sorusuyla yüzüne boş bir ifadeyle baktı. "Anlamadım."

"Yarın işe giderken birlikte çıkarız. Seni karakola bırakıp oradan işe geçerim," diye açıkladı Mert.

"Ha!" dedi Sofia ağzı açık kalırken. Hemen kendini toparladı sonra. "Tabii olur."

"Bunu da kararlaştırdığımıza göre ben artık müsaadeni istiyorum. Yarın için biraz uykuya ihtiyacım var."

Sofia saate baktığında gece yarısını geçtiğini gördü. Kaç saattir sohbet ediyoruz, diye düşündü. "İyi geceler Mert," dedi gülümseyerek.

"Sana da Sofia," dedi Mert aynı şekilde gülümseyerek.

Bu gece huzurla uyuyacakları bir uyku onlar için çok önemliydi çünkü yarın ikisini de zor bir gün bekliyordu.

5.BÖLÜM

Kişisel Alan İhlali

Sofia uyandığında yapmak istediği tek bir şey vardı, o da yıkanmak. Gece boyu gördüğü kâbuslar onu ter içerisinde bırakmıştı. Sevdiği herkesin tek tek öldüğünü görmüştü. Hepsi de onun hataları yüzünden ölmüştü. Tüylerini diken diken eden bir ürperti geçti vücudundan, âdeta buz kesmişti.

"Sadece kâbustu," diye kendi kendine mırıldandı. "Benim yüzümden kimseye bir şey olmayacak. Buna asla izin vermeyeceğim."

Terden sırılsıklam olan pijamasının yakasını boynundan çekiştirdi ve rahatlamak için derin bir nefes aldı. Küçük valizinden temiz kıyafetler çıkarırken de banyoya girerken de Mert'in köpeklerinin göz hapsindeydi. Duş suyunun sıcaklığını ayarlarken, umarım bu Mert için sorun olmaz, diye düşündü. Hızlıca alınmış sıcak bir duşun kıymetini su vücudundan akıp giderken anladı. Kâbusun etkileri yavaşça silinip gitmişti.

Temizlenmiş bir hâlde banyodan çıktığında bugün için gerekli olan enerjiyi toplamıştı. Elindeki havluyla saçlarını kurulayarak yürürken salon kapısında Mert'le çarpıştı. Başı Mert'in göğsüne sertçe çarpıp dengesini bozarken, belini kavrayan el yere düşmesine engel

oldu. Sofia'nın ağzından çıkan küçük çığlık Mert'in sesiyle bölündü.

"Evde birinin olmasına alışkın değilim. İyi misin bakayım?"

Sofia başını kaldırırken Mert'in gözleriyle karşılaştı. Gülümseyerek başını hafifçe salladı. Islak saçlarından süzülen damlalar Mert'in tişörtüyle buluştu.

"İyiyim. Banyonu kullandım ama umarım sorun olmamıştır."

"Sorun değil," dedi Mert, genç kadını meraklı gözlerle süzerken. "Düne göre daha iyi görünüyorsun. Miden nasıl?"

"Gayet iyiyim. Dinlenmek kendimi toplamama çok yardımcı oldu," dedi kuş cıvıltısını andıran güzel bir tınıyla. Bu sırada Mert'in onu belinden kavradığı fikrini de aklının bir köşesinde tuttu. Tanıştıklarından beri enteresan bir şekilde birbirlerinin kişisel alanlarını ihlal edip duruyorlardı. Bundan şikâyetçi olduğu pek söylenemezdi.

"Bugün polise gidiyorsun, değil mi?"

Sofia, Mert'in üstünü ıslatan saçlarını omzuna doğru çekerken "Planlarım arasında var," dedi belli belirsiz bir sesle.

"Tek başına halledebilir misin?" diye sordu Mert, yüzüne özür diler gibi bakarken. Sofia'nın canına minnetti. O yüzden niyetini belli etmeyecek şekilde onayladı Mert'i.

"Tabii ki hallederim," dedi gülümseyerek. "Hem bugünkü toplantının önemini biliyorum. Bu arada kendini nasıl hissediyorsun?"

Mert bir itirafta bulundu. "Önemli projeler öncesi gergin oluyorum."

"Üstesinden geleceğine inanıyorum." Sofia, Mert'in kolunu güven verircesine sıktı. Mert'in yüzünde çarpık bir gülüş belirdi.

"Bugünün diğer planları ne?"

"Dışarı çıkmışken biraz dolaşırım diye düşündüm."

"Kahvaltı edip çıkarız o zaman."

Birbirlerine yapışık vaziyette konuştukları birkaç dakikanın ardından Mert, kadını bırakmadığını fark etti. Kolları onun sıcak beline dolanmıştı, yüzü ondan sadece birkaç santim uzaktaydı. Vücutları ise bir yapboz parçası gibi birbirine uyum sağlamıştı. Mert içinde bulundukları durum yüzünden elektrik akımına kapılmış gibi hissetti. Soğuk bir ürperti ensesinden başlayarak tüm vücudunu dolaştı ve karnının hemen altında donup kaldı. Sofia'yı kendisinden nazikçe uzaklaştırdıktan sonra mutfağa doğru aceleci adımlarla yürüdü. Aklını başına toplamak için kendine kısa bir süre tanıdı. Sonrasında da klasik Amerikan kahvaltılarından biri olan; yumurta, kızarmış sosis ve kahve üçlüsünü hazırladı.

Alelacele edilen bir kahvaltının ardından evden çıktılar. Mert, Sofia'yı en yakın karakola bırakırken bir yandan da günün planını yaptı.

"Sen işini hallet, öğlen buluşup yemek yeriz."

Sofia işinin o kadar uzun sürmeyeceğini biliyordu ama itiraz etmedi. "Olur, nerede buluşacağız?"

Mert karakolun olduğu sokağın başına geldiğinde "İşin bittiğinde beni ararsın. Gelip alırım seni," dedi.

"Anlaştık o zaman," dedi Sofia, gözü karakola kaymışken. Gülümsemeye çalışırken arabanın kapısını açtı. "Çantamı bulma vakti!"

Sofia tam arabadan inecekken Mert onu durdurdu. "Sofia, bir dakika..." Yüzünde tereddütlü bir ifadeyle cebinden cüzdanını çıkardı ve bir miktar parayı genç kadına uzattı. "Beni yanlış anlamını istemem ama bunu alsan iyi edersin, lazım olabilir."

Sofia kendisine uzatılan paraya baktı. Buna gerçekten

ihtiyacı vardı. Bu yüzden yersiz bir gurura kapılmak yerine parayı kabul etti. "Çok naziksin, teşekkürler," dedi ve ekledi "Geri ödeyeceğim."

Mert gülümseyerek başını salladı. "Bol şans!"

Sofia arabadan indikten sonra bu yardımsever centilmenin gözden kaybolmasını bekledi. Sonra da hızla etrafına bir göz attı. Karakolun tam tersi istikamette yürümeye başladığında kaçamak bakışlarla etrafı incelemeye devam etti. Sanki kim olduğu, ne iş yaptığı ve başının dertte olduğu alnında yazıyormuş gibi hissediyordu. Açığa çıkmış bir hedefti ve içi hiç rahat değildi.

Yol boyunca ilerlerken karşısına çıkan ilk bijuteriye de bu yüzden girdi. Kendisini kamufle edebileceği bir şapka ve gözlük almak için. Sabahın erken saatlerinde ilk müşterisine merhaba diyen dükkân sahibi, Sofia'ya geniş kenarlı siyah bir şapka, geniş çerçeveli bir güneş gözlüğü ve son dakikada bir de çanta satmıştı.

Sofia şapkayı başına geçirip saçlarını da şapkanın içine gizledi. Gözlüğün çerçeveleri de yüzünü büyük ölçüde kapadığından kendini daha güvende hissetti. Yeni ve içi bomboş olan çantasını omzuna asıp aynadaki yansımasına baktı. Turist gibi görünüyordu. Aslında teknik olarak zaten turist sayılırdı. Sofia bu düşünceyle gülmeye başladı.

Sıradaki işini halletmek için tekrardan kalabalığın arasına karıştı. Gözüne kestireceği bir telefoncu bulana kadar üç büyük mağazayı geçti. Sonunda tam istediği gibi ufak ve dışarıya "ben çok matah bir yer değilim" imajı veren dükkâna girdi. Dükkân sahibiyle anlaşmak Sofia için pek kolay olmadı. Aradaki dil problemi bir yana, adamın sarkıntılık boyutundaki laubaliliği diğer yanaydı.

Sonunda elindeki telefona karşılık, ikinci el bir telefon

ve yeni telefon hattı almayı başardı. İçindeki bilgilerini düzenlemek için eski telefonunu açtığı sırada sanki bu ânı bekleyen birisi varmış gibi çalmaya başladı telefon. Sofia anlık adrenalin yükselmesiyle ekrandaki yabancı numaraya baktı. Kim arıyor olabilirdi? Biraz sonra yeni bir telefonla buradan ayrılacağına duyduğu güvenle açtı telefonu.

"Alo!"

Karşı taraftan hırıltılı bir ses duyuldu. "Sonunda açabildin."

"Kimsiniz? Kimi aradınız?"

"Benim kim olduğumu tahmin etmen için seninle küçük bir oyun oynayalım mı Sofia?" dedi karşı taraf. Sesindeki hırıltı telefon hattındaki parazite karışıyor, ürpertici bir hâl alıyordu. Sofia karşısında durmuş ve hiç anlamadığı konuşmayı dinleyen dükkân sahibine arkasını döndü. Belki sözcükleri anlamıyordu ama yüzünün hâli kendisini ele verecek diye korkmuştu.

"Kimsin sen? Ne oyunu?" diye sordu sesinin güçlü çıkması için çabalayarak.

"Türklerin bir bilmecesini öğrendim Sofia. Bakalım doğru cevabı verebilecek misin?" dedi ve kan donduran bir kahkahanın ardından sordu. "Ben giderim o gider, arkamda tin tin eder? Sence cevap ne tatlı Sofia?"

Telefonun ucundaki adamın "tatlı Sofia" demesi bile kılıç keskinliğinde bir tehdit içeriyordu. Yine de korktuğunu belli etmedi.

"Benden ne istiyorsun pislik herif?"

"I-ıh yanlış cevap! Kabalaşırsan ben de kabalaşırım Sofia. Hem yol arkadaşına böyle davranmak sana yakışıyor mu?"

O an Sofia'nın eli ayağı buz kesti. Adamın kim olduğunu biliyordu, takipçisiydi. Hiç tanışmamışlardı ama iş

için nereye gitse peşinde o olurdu. Sofia, onu birkaç kez fark etmişti ama adamın bundan haberi yoktu. Ceketinin yakalarına kadar uzanan yağlı sarı saçlarıyla bir sıçana benziyordu. Pantolonu normalden üç dört parmak daha kısa, beyaz gömleği ise kirden griye çalan bir hâldeydi. Giyimi de temizliği kadar özensizdi. Sofia onu hiçbir zaman düzgünce giyinmiş bir hâlde görmemişti. Tüm bunlar bir yana adamın en belirgin özelliği gözündeki tikiydi. Gözü sık sık seğiriyordu. Tekinsiz görüntüsünü daha da kötü yapan bir özellikti bu.

"Sen..." dedi Sofia ve yutkundu. "Sen takipçisin."

"Bingo!" dedi soğuk bir sesle. "Şimdi beni iyi dinliyorsun. Limanda olanları gördüm."

"Benim bir suçum yok," diyerek savunmaya geçti Sofia.

"Biliyorum."

Karşı taraftan gelen kısa ve net cevap Sofia'da duvara toslamış hissi yarattı. Sonra hayatta kalma içgüdüsü devreye girerek yalvarmaya başladı.

"O zaman söyle onlara... Benim hatam olmadığını söyle. Neler olacağını biliyorsun."

Takipçi, Sofia'nın sözünü sertçe kesti. "Kapa çeneni de beni dinle! Neredesin, hangi cehenneme saklandın bilmiyorum ama her neredeysen orada kal! Benden haber gelmeden de hiçbir halt yapmaya kalkma! Seni arayacağım."

Sofia bir an boş bulunup "Ama ben telefonumu değiştireceğim," deyiverdi.

"Ne?" Karşı taraftan bir homurdanma ve ardından okkalı bir küfür sesi yükseldi. "Ne bok yemeye değiştiriyorsun telefonunu?"

Sofia'nın en başından beri takındığı güçlü ses tonu kırılmıştı. Çaresizlikle konuştu. "Telefon sinyalinden izle-

niyor olabilirim."

Takipçi tüyler ürperten kahkahalarından birini attı. "Seni aptal kız! Onlar için değerli olan sen değilsin. Senin başına geleceklerle ilgilenmiyorlar, çantanın başına geleceklerle ilgileniyorlar. Sadece çantada izleme cihazı var."

"Çanta da kim bilir nerede," dedi Sofia iç çekerek.

"Büyük patrondan ses çıkmadığına göre hâlâ buralarda bir yerde."

"İstanbul'da olsa ne yazar ki?" Neredeyse ağlayacaktı. "Teslimat gününü kaçırmak üzereyim."

"Ağlamayı kes Sofia!" Ses kati bir emir kadar sertti. "Dediklerimi de unutma! Neredeysen orada kal, benden haber bekle!"

Kapanan telefon derin bir sessizliğe büründüğünde genç kadın tuttuğu nefesi bıraktı. Üzerine bulaştırdığı çamurdan kolay kolay kurtulamayacak gibiydi.

Sofia, takipçinin söylediklerinden sonra telefonunu değiştirme konusunda ikileme düştü. Yalan söylemek onun için bu kadar kolay bir hâl almışken güvenle ilgili problemleri vardı. Peşindeki adamada güvenmiyordu. Hem Amerika'daki hayatını güvene almışken, sırf telefon aramaları yüzünden işleri berbat etmeyi göze alamazdı.

Bu yüzden Mert'in verdiği parayı da ortaya koyarak ucuz yollu başka bir telefon daha aldı. Aldığı ikinci telefona taktığı eski hattıyla takipçiden haber bekleyecekti, diğeriyle de kişisel görüşmelerini yapacaktı. Böylece eğer birinin başı yanacaksa bu sadece kendisininki olacaktı.

Dükkândan çıktıktan sonra bilmediği sokaklarda avare gibi dolandı. Ta ki karşısına bir oyun parkı çıkana kadar. Yürümekten ağrımaya başlayan ayaklarını biraz olsun dinlendirmek için boş banklardan birine oturdu. Gözlüklerinin üstünden etrafa hızlıca göz attı. Çocuğunu parka getiren birkaç aileden başka kimse görünmüyordu

etrafta. Gıcırdayan salıncak demirleri ve çocukların mutluluk çığlıkları dışında ses yoktu.

Yeni aldığı telefonunu çantasından çıkardı. Rehberinde sadece dört kişi kayıtlıydı. İlki biraz sonra konuşacağı kişiye aitti. İkincisi Bayan Loyal'a, üçüncüsü bu hayatta en sevdiği kişiye; Chris'e, sonuncusu da tüm bu belaların dışında kalmasını istediği, kendisine çok iyi davranan Mert'e...

Telefona ilk kaydettiği numarayı arayıp telefonun açılmasını bekledi. Bu bekleyiş sırasında gözündeki geniş çerçeveli gözlükleri çıkardı.

"Alo!" dedi duygudan yoksun, temkinli bir ses.

"April, benim Sofia," diye tanıttı kendini.

Gözünün önüne arkadaşının silueti geldi bir anda. Kalp biçimli çehresinde yer alan meraklı ela gözleri, belaya bulaşmaya bayılan dik burnu ve sevdiklerini büyük bir ketumlukla koruyan ince dudaklarıyla karşısındaydı âdeta. Fiziksel olarak ufak tefek olmasına karşın, Sofia onun cesaretine birçok kez tanık olmuştu.

"Ah Sofia!" Telefonun ucundaki kadının sesi bir anda yumuşamıştı. Sevecen ve meraklı bir tonla konuştu. "Nerelerde kaldın bebeğim? Sicilya'ya yaklaştın mı yoksa?"

"Yok, yaklaşmadım," dediği sırada April onun sözünü böldü.

"Bu numara da neyin nesi? Neden farklı numaradan aradın beni?" Sesindeki endişe elle tutulur cinstendi. "Kötü bir şey olmuş."

April böyleydi işte. Bazı şeylerin farkına varması için birkaç saniyenin geçmesi gerekiyordu. Hem kendisini hem de Sofia'yı bu işe sürüklediği zaman da olayları her şey çok geç olduğunda fark etmişti. Yine de Sofia'nın en yakın arkadaşıydı, her zaman ve her koşulda.

"Her şeyin içine sıçtım April," dedi iç çekerek.

"Neler olduğunu anlat hemen."

"Kapkaça uğradım."

"Ne?" diye küçük bir çığlık koyuverdi. Bu sırada April'ın bulunduğu toplantı odasına çalıştıkları şirketteki adamlardan birisi girdi.

"Duydun işte," dedi Sofia cansız bir sesle.

"Her şeyi en başından anlatır mısın?"

Odaya giren adam meraklı gözlerle April'ı izlemenin yanı sıra, onun telefon konuşmasına da iştahla kulak kabarttı. April Sofia'yla rahatça konuşamayacağını anlayınca toplantı odasından çıkmak için deri kaplı sandalyesinden kalktı.

"Bir saniye bekleyin efendim."

Sofia bir anda belirtilen bu resmiyeti hemen fark etti. "Rahat konuşamıyor musun?"

"Evet."

Adamın bakışları kapıya varana kadar April'ın üstündeydi. Gözlerin üzerinde olmasından nefret ediyordu. Topuklu ayakkabıları mermer zeminde yankılanırken sakin görünmeye çalışmak çok zordu. Nihayet tekrardan yalnız kaldığında derin bir soluk aldı.

"Şimdi anlat."

"April ben mahvoldum," diye yakındı Sofia. "Türkiye'den ayrılacağım gün, limana giderken çantamı çaldırdım."

April bir eliyle duvardan destek alırken cevabından korktuğu soruyu sordu. "Çantanın içinde miydi?"

Aralarında sadece bir nefeslik sessizlik oldu. Sofia titreyen sesiyle konuştu. "Evet."

"Siktir!" diye sessizce küfretti. "Mahvolduk. Cidden mahvolduk."

Sofia, April'ın yaşadığı şokun etkilerinin geçmesini beklerken oyun parkındaki çocuklara takıldı gözü. Bir an

için onların yerinde olmayı diledi. Tek tasaları salıncak sırasında öne geçmekti. Hayattaki sorunları keşke böyle küçük şeyler olsaydı.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi Sofia.

"Tabii ki yardımıma ihtiyacın var."

Şokun etkisi April'ın vücudunu yavaşça terk ediyordu. Temiz havaya çıkmak için mermer koridorları yavaş adımlarla geçti. Yüzünde birer maske taşıyan insanlara sahte tebessümlerinden savurarak dışarıya çıktı.

"Bu işte beraberiz Sofia. İşler iyi gitse de kötü gitse de..."

Sofia'nın yüzüne küçük bir gülümseme yerleşti. "Para ve pasaporta ihtiyacım var."

"Onlar kolay, hallederim ben," dedi April çabucak. "Asıl önemli olan Chris."

Chris'in ismiyle boğazına bir yumru oturdu Sofia'nın. Yutkunduktan sonra konuştu. "Onu da ben hallettim. Şimdilik endişelenmemize gerek yok."

"Her şeyi açıklamış olamazsın, değil mi?" diye sordu tereddütle.

Sofia tedirgin bir kahkaha attı. "Tabii ki hayır."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diye kıkırdadı April.

"Burada bir adamın evinde kalıyorum. İyi biri."

"Erkeklere güvenemezsin."

Sofia gözlerini devirdi. "Hiçbir şeyden haberi yok. Hem bana oldukça iyi davranıyor."

Bu sefer gözlerini devirme sırası April'daydı. "Bak tatlım, fazladan bir organım olsaydı ve senin gibi bir kadın evimde kalsaydı emin ol ben de ona iyi davranırdım."

"April!" diye azarladı arkadaşını. "Ağzını bozuyorsun yine."

"En edepli hâlimdi Sofia," dedi gülerek. "Hem ben uyarımı yapayım da."

"Öyle bir şey yok!" dedi Sofia. Oysa içindeki bir parça söylediğinin doğruluğuna çok fazla inanmıyordu. Mert'le aralarında bir çekim olduğunu hissettiği anlar olmuştu.

"Peki, sorun yok o zaman."

"Bugün takipçiyle konuştum, olanları biliyor. Şu an çantanın peşinde. Sanırım bana yardım edecek."

April burnundan sesli bir nefes aldı. "O iblislerden asla medet ummam. Görev boyunca sinsi bir sülük gibi ensemdeydi."

Sofia, takipçinin söylediklerini düşündü. Evet, kibarca bir konuşma değildi ama yine de umut vericiydi söyledikleri. "Suçsuz olduğumu biliyor. Eğer buna inanmasaydı şu ana kadar çoktan patronun haberi olurdu."

"Patrona haber vermemesinin sebebi kendi kıçını kurtarmak istemesi de olabilir. İpin ucunda sadece sen yoksun, o da var."

April haklıydı. Başı derde girerse, onunla yakından uzaktan ilgisi olan herkesin başı da derde girerdi. Takipçisi şu an hayatta kalma içgüdüsüne sığınmış olabilirdi.

"Pasaportla parayı ne zaman ayarlarsın?"

"Amerika'ya geçmemize daha var ama elimden geleni yapacağım," dedi April, hızlıca düşünürken. "Büyük gece için senin de dâhil olduğun dört teslimatı bekliyoruz."

"Gelmeyenler var demek."

"Evet. Bu yüzden senin durumunu fark etmeleri biraz zaman alacak."

Sofia bu bilgiyle gülümsedi. Bir adım önde olmak iyi hissettirmişti. Rahatlık hissi tüm bedenini gevşetti genç kadının.

***

Mert toplantıdan çıktığında sinirden köpürüyordu. İş arkadaşlarıyla toplantı salonunun olduğu kattan ofislerine geçerken bol bol söylendi durdu.

"Bizden bir beton yığını yapmamızı istiyor," dedi elini sinirle ensesine götürüp boynunu ovarken. Mert'in ekip arkadaşlarından Okan da en az Mert kadar sinirliydi bu duruma. Alaycı bir dille konuştu;

"Ama öyle deme şimdi, adamların hakkını yiyorsun. Üstüne basa basa demediler mi 'Kat bahçeleri bu ara çok moda, iki üç kata bahçe koyun ve biz de sıcacık yuva diye satalım,' diye?"

Mert'in burnundan çektiği nefes homurtuya dönüştü. "Sanki kat bahçesi yaptığımızda istedikleri şey..." dedi ve elini sinirle sallarken yüzünü buruşturdu. Yuva diyecekti ama kelime bunu kesinlikle karşılamıyordu. Tükürürcesine konuştu. "İstedikleri şey eve benzeyecek."

Ofislerin olduğu kata geldiklerinde konuşmaya hâlâ devam ediyorlardı. Projenin kadın mimarlarından Aslı, "Estetik anlayışı kıt insanların zengin olması adaletsizlik. Hadi zengin oldular, o zaman gözlerini inşaat sektörüne dikmeleri yasaklanmalı," diye söylendi.

"Aslı'yı bile çileden çıkardıklarına göre projenin gidişatıyla ilgili patronla konuşmamız lazım," dedi Okan.

"Çileden çıkmayacak da ne yapacak? Projenin başında bizden istenilenle şu an beklenen şey arasında dağlar kadar fark var." Mert, aylardır üzerinde çalıştıkları projenin çöp olmasını hazmedemiyordu. Uzun zamandır hiç bu kadar öfkelenmemişti. "Adam kat bahçeli daire diyerek insanlara kümes kadar evleri kakalama derdinde. Bahçe dediği şey de yerlere yapay çim döşeyip, üç beş tane saksıda limon koymak!"

"Her şey bir yana da adamdaki kıroluğu gördünüz, değil mi?" dedi Aslı. Cümleyi söylerken yüzü tiksinen

bir hâl aldı.

"Görmemek mümkün değildi Aslıcım," dedi Okan. "Toplantı salonuna o mavi aynalı güneş gözlükleriyle girince ve toplantı boyu çıkarmayı reddedince safını bayağı belli etti."

Mert'in gözünün önüne adamın görüntüsü geldi. Henüz kırklı yaşlarının başındaydı ama ancak yeni yetme bir genç kadar yol yordam biliyordu. Üzerine kendisine en az iki beden küçük gelen beyaz bir tişört giymeyi tercih etmişti. Bu hâliyle iş toplantısına değil de spor sonrası arkadaşlarla buluşmaya gidiyormuş gibi görünüyordu. Toplantı boyu da gözündeki o iğrenç gözlükleri çıkarmayınca işine ne kadar değer verdiğini hepsine göstermişti.

Mert, adamı düşünmenin verdiği sinirle homurdandı. "Tamı tamına iki saat boyunca, insan bedenine bürünmüş bir karasinekle muhatap oluyormuşuz gibi hissettim. Ağzımdan ters bir şey çıkacak diye..."

Mert sinirle konuşmaya devam ederken telefonunun sesiyle duraksadı. Ekrandaki numarayı tanımıyordu ama bir tahmini vardı.

"Alo!" diyerek açtı.

"Mert, benim Sofia," dedi duru bir ses. "Öğle yemeğine çıkacak mıyız? Çok acıktım da."

Mert yüzünde bir gülümsemeyle arkadaşlarının yanından ayrılıp ofisine girdi. "Saat kaç oldu?" diye sordu, daha çok kendi kendine konuşur bir hâlde.

"Saat biri geçiyor," cevabını aldığında dudakları arasından bir ıslık sesi yükseldi. Aslında öğle yemeği için saat gayet uygundu ama Sofia'yı sabahtan beri bu yemek için bekletiyordu. Toplantının uzun süreceğini tahmin etmemişti. Kızı kaç saattir bekletiyorum, diye düşündü.

"Birazdan çıkıyorum. Nerelerdesin?"

"Beni bıraktığın yerin sahilindeyim," dedi Sofia. "Çabuk olursan sevinirim."

Mert, ofisten çıkarken sekreterine öğleden sonra dönmeyeceğini söyledi. Az önceki sinirden köpüren hâlinin bir anda durulması dikkat çekmişti. İş arkadaşları meraklı gözlerle ondaki bu değişimi izledi.

"Yemeğe mi çıkıyorsun?" diye sordu Okan. "Bekle, ceketimi alayım da birlikte çıkalım."

"Evet," dedi Mert. Sonra Okan'ın omzuna hafifçe vurdu. "Ama başka birine sözüm var dostum."

Aslı onu şüpheyle süzdü. "Bir kızla yemeğe çıkıyor olamazsın, değil mi?" Sonra inanamayan bir ses tonuyla sordu. "Bir randevun mu var yoksa?"

Mert asansöre doğru yürürken meraklı sorulara sadece bir kez el sallamakla yetindi.

6.BÖLÜM

Tatlı Kaybediş

Mert'in iş yerinden Sofia'nın yanına gitmesi on dakika sürmüştü. Koyu kahverengi gözleri rıhtımdaki kadınları süzerek Sofia'yı ararken onu son anda fark etti. Geniş kenarlı şapkası ve güzel gözlerini gizleyen gözlüğüyle onu tanımakta zorlanmıştı. Birkaç adımda yanına vardı ve elini omzuna doğru götürürken adını söyledi.

"Sofia!"

Yüzünde gününü güzelleştiren bir gülümsemeyle döndü Sofia. Mert'i karşısında gördüğü an gözlüğünü çıkardı.

"Merhaba," dedi şirin bir yüz ifadesiyle ve Mert'in elini samimiyetle sıktı.

Mert, onun bu enerjisi karşısında sırıttı. Ayrıca biraz da şok olmuştu. Çünkü Sofia'nın elini sıktığında, o ufacık temas anında, onu özlediğini anlamıştı. Hayatına gireli sadece birkaç gün olan bu kadını özlemişti.

"Merhaba," diyebildi en sonunda. "Geciktiğim için kusura bakma, toplantım uzun sürdü."

"Ah..." dedi Sofia eliyle geçiştirerek. "Gerçekten önemli değil! Benim de işlerim yeni bitti sayılır."

"Sahi ya! Sen ne yaptın? Polisler bulabilecekler mi adamı?"

Sofia konuşmadan önce gözlüğünü taktı. Sonra da "Bunu yolda konuşalım mı?" dedi. Mert başını sallayarak onu arabaya yönlendirdi. Restorana doğru sürerken de Sofia'yı can kulağıyla dinledi.

"Tüm olanları ayrıntısıyla polislere anlattım. Kapkaççının robot resmi de çizildi. Bir haber çıktığında beni arayacaklar," dedi Sofia, tane tane konuşurken. Bu soğukkanlılığına genç kadın bile inanamıyordu. Yalan söylemek onun için nefes almak kadar kolaydı artık.

"Kolayca anlaşabildiniz yani ve her şey yolunda gitti." Mert'in sesine şaşkınlığı yansımıştı. Sanki Sofia'nın söylediklerine ihtimal vermiyormuş gibiydi. Bu yüzden Sofia daha inandırıcı bir sesle konuşmaya başladı,

"Tabii tabii," dedi gülümseyerek. "Çok ilgiliydiler."

"İyi bari," dedi Mert başını sallayarak. Sonra da cevabını duymak istediğinden emin olmadığı o soruyu sordu. "Ülkene dönme konusunda bir şey dediler mi?"

Sofia bir an için sustu. Gözlerini yoldan geçen insanlara çevirdiğinde konuştu. "Pasaportumu kaybettiğime dair tutanak tuttular. Konsolosluğa gidip, geçici seyahat belgesi alarak ülkeme dönebilirmişim."

Mert sol şeride geçmek için sinyal verirken yutkundu. "Dönecek tabii ki! Ne bekliyordun ki?" diye Türkçe olarak kendi kendine söylendi.

"Türkçe mi konuştun az önce?" diye sordu Sofia, Mert'e meraklı gözlerle bakarken.

"Önemli bir şey değil," dedi Mert ve tek eliyle trafik lambasını işaret etti. "Kırmızı ışık... Bir kez denk gelirsen tüm kırmızı ışıklara yakalanırsın." Ne saçmalıyorum ben böyle, diye geçirdi içinden.

Sofia, parlak kırmızı ışığa baktı baktı ve başını belli belirsiz salladı. Trafik lambaları şu an pek umurunda değildi. Mert'e anlatacak daha önemli şeyleri, yalanları vardı.

"Polislerle ve konsolosluk görevlileriyle konuştum da vizemin bitmesine daha zaman olduğu için çıkış tarihime kadar Türkiye'de kalabilirmişim," dedi gülümseyerek. "Pasaportumu o zamana kadar yenilerlermiş. Belki çantam da bulunurmuş."

"Böyle bir şey olabiliyor muymuş?" diye sordu Mert tek kaşını kaldırarak. Kanunlar hakkında pek bilgisi yoktu ama Sofia böyle diyorsa bir bildiği vardır, diye düşündü.

"Evet, olabiliyormuş. Çantamın akıbeti belli olana kadar ülkenizin misafiriymişim."

Mert'in direksiyonu tutan parmakları keyifli bir ritim tutturdu. Sofia'yla geçireceği zamanın artmasına memnun olmuştu. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi dudaklarından kaçan coşkuyla.

"Sen de kalmam sorun olur mu?" diye mahcup bir sesle sordu Sofia. Hemen ardından da hızlı hızlı konuşmaya devam etti. Mahcubiyeti yerini küçük çaplı bir paniğe bırakmıştı. "Eğer gitmemi istersen anlarım. Yani bunu istemek de en doğal hakkın. Sonuçta ev, senin evin. Ben öyle bir anda hayatına dalıverdim diye kendini benimle ilgilenmek zorunda hissetme. Hiçbir şeye mecbur değilsin."

Mert, "Söyleyeceklerin bitti mi?" diye sorduğunda Sofia'dan çıt çıkmadı, Mert de devam etti. "Hiçbir şeye mecbur olmadığımın farkındayım. Evimin kapılarını sana açtım çünkü öyle yapmak istedim." Durup derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum Sofia. Sende çözemediğim gizemli bir şey var ve sanırım buna kayıtsız kalamadım." Mert göz ucuyla Sofia'ya baktı. Yanakları kızarmıştı ve dudakları hafifçe aralanmıştı. Mert'in yüzünde yarım bir gülüş belirdi ve dikkatini yeniden yola verdi. "Evimde istediğin kadar kalabilirsin," dedi sıcacık ve samimi bir sesle.

Mert'in tepkisiyle Sofia'nın bakışları yanı başında otu-

ran genç adama kaydı. Kendisi gözlüğünün ardına gizlenmişken ona rahatça bakabilmenin tadını çıkardı. Yaşadığı tüm karmaşaya rağmen şanslı olduğunu düşündü. Karşısına böyle bir adam çıkmasaydı ne hâlde olurdu kim bilir! Mert güvenilir, anlayışlı ve yardımsever biriydi. Üstelik dondurmanın üzerindeki çikolatalı sos kadar ilgi çeken bir özelliği daha vardı: Adam fazlasıyla yakışıklıydı.

Mert'i süzmeye devam ederken bir şeylerin farkına vardı. Madem cehenneme gidiyorum, o zaman bunun hakkını vermeliyim, diye düşündü. Yaptığı işi, Chris'in hislerini, büyük güvenlik sorununu ve diğer tüm şeyleri bir kenara bırakacaktı. Birkaç günlüğüne de olsa hayatını yaşayacaktı.

Türkiye'de geçirdiği günlerin ve Mert'in ilgisinin tadını çıkaracaktı.

***

Yemek için geldikleri restoran Sofia'nın ilgisini çekmişti. Üç katlı taş binaya asılmış, "World's Food" tabelasına bakarak girdi içeriye. Ortamdaki şıklıkla birleşmiş konforlu hava, samimi bir şekilde gülümseyerek yanlarına yaklaşan garsonla pekişmişti.

"Hoş geldiniz Mert Bey," dedi garson, gözleri açık bir merakla Sofia'yı süzerken. Mert candan bir gülüşle garsonun omzuna vurdu.

"Hoş bulduk Özgür," dedikten sonra bir an için Sofia'ya baktı. "Bizim için güzel bir masa ayarlar mısın?"

Garson gizlemekte zorlandığı hayretinin eşliğinde onları restoranın en güzel masalarından birine yerleştirdi. Servis açmak için yanlarında geçirdiği süre boyunca da Mert ve Sofia arasındaki yakınlığı derecelendirmek için çabaladı. En sonunda Sofia'nın Mert'in sevgilisi olduğu

kanaatine vardı. O andan sonra ikisi için verdiği hizmet daha özenli ve romantik bir hâl aldı.

"Seni yakından tanıyor gibiydi," dedi Sofia, garsonu ima ederek.

"Özgür mü?" dedi Mert, elindeki menüden gözlerini ayırarak. "Hemen hemen her gün görüşen insanlar birbirini tanırlar tabii."

"Buranın müdavimi misin?" diye sordu Sofia.

Mert gülümsedi. "Öyle de denilebilir."

Sofia anladığını belirtircesine başını salladı. Sonra da yemek seçmekle meşgul olan adamı izlemeye başladı. Aklının içinden düşünceler temiz bir su gibi akıp geçiyordu. Bunlar yolda düşündüklerini destekleyen düşüncelerdi.

Mert, zorbalığa karşı çıkan bir kahramandı. Zaten onun bu yönü sayesinde tanışmışlardı. Birine yardım ettiğinde onu yarı yolda bırakacak biri değildi. Evini bir yabancıya açarak bunu kanıtlamıştı. Sanattan ve estetikten anlıyordu. Tüm bunları seçtiği meslekte, sohbetlerinde ve tarzında görebiliyordu. Üstelik müdavimi olduğu restoranlar vardı ki bu da düzenli bir hayatın belirtisiydi.

Belli belirsiz bir tebessüm yerleşti dudaklarına. Hayalini kurduğum hayatı yaşayan bir adam var karşımda, diye geçirdi içinden. Onun karakterine ve hayatına hayran olmuştu. Farkında olmadan Mert'e karşı daha samimi duygular beslemeye başlamıştı. Hayatına birilerini sokma konusunda problemleri olmasına karşın, Mert bu bariyerleri hiç farkında olmadan öyle kolay yıkıyordu ki Sofia akıntıya kapıldığını anlayamamıştı bile.

Genç adam, Sofia'nın düşüncelere dalmış hâlde kendisine gülümsediğini fark ettiğinde elindeki menüyü yavaşça masaya bıraktı. Birkaç saniye önce seçtiği yemeklerin adları çoktan aklından uçup gitmişti. Ne açlığını ne

susuzluğunu ne de ihtiyacı olan nefesleri düşünüyordu. Sanki görünmez bir el vücudundaki tüm şalterleri indirerek onu insani ihtiyaçların dışında bırakmıştı. Açlık, susuzluk, nefes... Bunların hiçbir önemi yoktu o an için. Ruhuna dokunan manzara tam karşısındaydı. Hülyalı hülyalı kendisine bakan bir çift yeşim rengi göz şu an hayatındaki en ilgi çekici şeydi.

Sadece birkaç saniye sürdüğünü bildiği ama ona ait bir dünyada saatlerce sürdüğüne inandığı bu bakışma garsonun sesiyle bölündü. Tekrardan hayata döndüğünde ciğerleri havayla buluştu ve göğsü oksijenin ani hücumuyla sancıdı. Açlığın verdiği kasılmalar, dilinin kupkuru yüzeyine ortak oldu. Buna rağmen ruhuna dokunan manzara hâlâ karşısındaydı. Yeşim rengi gözler hâlâ üzerindeydi.

"Ne yemek istersin?" diye sordu Sofia'ya. Çünkü genç kadın garsonun Türkçe konuşması karşısında çaresiz kalmıştı. Türk yemeklerine mesafeli yaklaşarak yavan bir salata istedi.

Mert yüzünde alaycı bir tebessümle onu durdurdu. "Hadi ama! Seni İstanbul'un en güzel restoranına getirdim ve yemek istediğin şey sadece salata mı?"

"Çok aç değilim," diyerek gülümsedi Sofia.

Mert'in tek kaşı şüpheyle kalktı. "Çok acıktığın için çağırmadın mı sen beni?"

Sofia açık verdiğini fark ettiğinde kâküllerini düzeltme bahanesiyle yüzünü kısmen gizledi. Bu sırada ne dediği anlaşılmayan kelimeleri de ağzında geveledi. Onun bu hâli Mert'i eğlendirmişti. Bunu gizlemeye gerek duymadan genç kadının üstüne oynamaya devam etti. "Yoksa beni çok özlediğin için mi çağırdın?" Sesi fazla öz güven doluydu.

Sofia karşı atağa geçerek ukala bir şekilde güldü.

"Daha iki gün önce tanıştığım birini mi özleyeceğim?"

Bu sözler Mert'in canını sıkmıştı ama belli etmedi. Sakinliğini koruyarak konuştu, "Çok ilginç, oysa ben seni çok uzun zamandır tanıyor gibiyim."

Mert'in ağzından çıkan sözün güzelliği Sofia'nın iç dünyasını altüst etti. Karşısındaki adamın tanıdığını sandığı Sofia ile gerçek Sofia arasındaki farkı bilmiyor olması vicdanının sesini yükseltmişti. Onu kandırdığı için üzgündü.

Sofia verecek bir cevap bulamadı. Zaten Mert de herhangi bir cevap beklemiyordu. Masaya çöken gerginliği dağıtmak için World's Food'un en güzel yemeklerini sipariş etti. Biraz gevşemek için garsonu mahzene indirecek kadar iyi kalitede bir şişe şarap da istedi.

Garson siparişleri aldıktan sonra mutfaktakilerin ilgisini çekeceğini bildiği bilgiyle hızlıca mutfağa girdi.

"Mert Bey'in yanında bir kız var!" dedi her kelimenin üzerine basa basa. Sonra da mutfaktakilerin tepkisini merakla bekledi.

Mutfağın en eski şeflerinden olan Mehmet Şef, garsona gelişigüzel bir baktı. "Hadi canım, inanmam!" dedi gülerek ve önündeki sebzelerle ilgilenmeye devam etti. "Mert Bey'in bir kızla buraya gelme ihtimali, benim kötü yemek yapma ihtimalimle aynı."

"İnanmıyorsanız kendiniz bakın," dedi garson servis penceresini işaret ederek.

Mutfaktaki meraklı bakışlar bir an için servis penceresinin önüne toplaştı. Yemek salonunda karşılıklı oturan ve dışarıdan sohbet eden bir çifti anımsatan bu manzaraya baktılar. Mutfaktaki yardımcı kızlar arasında fısıldaşmalar başladı;

"Gey değil miymiş?" dedi bir tanesi. Diğeriyse "Gey olmadığını bilseydim bu kızdan daha önce davranırdım," diye yakındı.

Uzak Doğu mutfağından sorumlu Ying Şef, kızları kibarca uyardıktan sonra pencerenin önünden uzaklaştırdı. "Bu kadar eğlence yeter kızlar. Hadi bana biraz karides ayıklayın." Ying Şef, kızları susturmayı başarsa da mutfağın üçüncü şefi olan Kemal Şef'le göz göze geldiklerinde şaşkınlığını gizlemedi. Başıyla yemek salonunu işaret ederek "Sonunda birini buldu," dedi mutlu bir sesle. Kemal Şef başını hafifçe aşağı yukarı sallayarak kadının dediğini onayladı.

"Mademki Mert Bey'in özel bir misafiri var, o zaman yemeklere her zamankinden daha çok özen gösteriyoruz arkadaşlar," dedi Kemal Şef, yemek hazırlıklarına dönerken. "Dört dörtlük bir masa hazırlıyoruz."

Mert'in yanında bir kızla restorana gelmesinin etkileri yemek boyunca sürdü. Her zamankinden daha özenli yapılan yemek servisleri Mert'in gözünden kaçmamıştı, aynı şekilde servis penceresinden kendilerini izleyen meraklı bakışlar da. Onlara gülümseyerek baktı ve bir baş selamıyla "Merhaba" dedi.

Sofia'nın bakışları Mert'in selam verdiği yere odaklandı. Oldukça samimi ve meraklı bakışlarla karşılaşınca şaşkın bir gülümseme yerleşti dudaklarına. Parmaklarını zarifçe oynatarak tanımadığı bu insanlara el salladı.

"Bizi mi izliyorlar?" diye sordu Mert'e doğru döndüğü sırada.

Mert acele etmeden ağzına bir lokma et attı. Ağzındaki eti çiğnemek içinden gelen gülme dürtüsünü bastırmak için iyi bir yol olmuştu. Başını hayır anlamında hafifçe sallayarak sessiz bir cevap verdi.

"Garsonlar fazla ilgili davranıyor. Mutfak ekibini bizi izlerken buluyorum ve tüm bunların bizle ilgisi yok, öyle mi?" diye sordu Sofia kaşlarını havaya kaldırarak.

"Misafirlerine oldukça ilgi gösteren bir yer burası."

"Bence bunun misafirlerle bir ilgisi yok. Seninle ilgisi var," dedi Sofia elindeki çatalı Mert'e doğru sallarken. Mert bu fırsattan istifade mezenin zeytinyağlı sosuna bandırdığı bir lokmalık ekmeği Sofia'nın çatalına taktı. "Tadına bayılacaksın," dedi ona göz kırparak.

Sofia geçiştirildiğini bilse bile Mert'in tavrı karşısında gülümsemeden edemedi. Çatalındaki ekmeği itirazsız yedi. Mert haklıydı, yemekler cidden lezzetliydi. Eğer Türkiye'de yaşıyor olsaydı bu yemekler sayesinde kısa sürede kilo alması kaçınılmaz olurdu. Evinin, terk etmek zorunda kaldığı evinin mutfağında hazırladığı dondurulmuş yemekleri düşününce, şu an cennetteki tatları deniyormuşçasına mutluydu.

"İyi ki buraya gelmişiz," dedi hâlinden memnun bir şekilde.

"Beğeneceğini biliyordum," dedi Mert biraz ukala bir havayla. Sofia memnun bakışlarla etrafı süzerken "Yemekler güzel, mekân güzel, ilgi alaka görmek güzel... Daha ne olsun?" dedi.

Mert bunların içinden tek bir kelimeye odaklanmıştı. "Mekânı beğendin yani?"

"Daha ilk geldiğimiz an bayıldım. Zevkli bir mimarın elinden çıkmış belli."

Mert hâlinden memnun bir şekilde arkasına yaslandı. Duydukları gururunu okşamıştı ama buna rağmen restoranın mimarisinde parmağı olduğunu söylemedi. Tıpkı bir centilmene yakışır şekilde mütevazıca gülümsemekle yetindi.

Yemeğin sonuna doğru servis edilen tatlıyı yerken Sofia'nın yüzü bir anda düştü. Düşüncelerin kara bulutları yüzünde toplanmış gibiydi. Bu durum Mert'in gözünden kaçmamıştı. Hem nasıl kaçacaktı ki? Yemek boyunca gözlerini genç kadından alamamıştı.

"Bir sorun mu var Sofia?"

Sofia, didikleyip durduğu elmalı turtadan başını kaldırdı. Bu tatlının onu Amerika'ya, güvende olduğu günlere götürdüğünü söylemek istedi. Kelimeler sıraya dizilip tam ağzından çıkacakken takındığı güvenlik maskesi devreye girdi. Ruh hâli bir anda değişerek şakacı bir tavra dönüştü.

"Her şey çok güzeldi. Ta ki şu elmalı turtaya kadar..." dedi burun kıvırarak.

Mert iştahla yediği turtaya bakarak, "Nesi varmış turtanın?" diye sordu.

"Yeterince iyi değil," dedi ve başına açacağı işlerden habersiz masum bir yalan savurdu. "Ben çok daha iyilerini yapıyorum."

"Gerçekten mi?"

Sofia güldü. "Tabii ki!"

Mert duyduklarının doğruluğunu tartmak için gözlerini kısarak baktı Sofia'ya. İçinden bir ses karşısındaki kadının mutfakla uzaktan yakından ilgisi olmadığını söylüyordu. Oysa Sofia'nın meydan okuyan bakışları çok gerçekçiydi. Madem meydan okuyordu, o zaman yapılacak tek bir şey vardı. O an kararını verdi. Sandalyesini ittirip kalkması ve Sofia'ya elini uzatması da aynı hızla gerçekleşti.

"Gel benimle," dedi yüzünde çarpık bir gülüşle.

Sofia anlamsız bakışlarla baktı yüzüne. "Nereye?"

"Çok soru soruyorsun Sofia," diyerek azarladı onu. Elini ısrarcı bir şekilde uzatarak isteğini tekrarladı. "Gel benimle."

Etraftaki birkaç kişinin bakışlarını üzerinde hissedince, çekinerek tuttu Mert'in elini. Israrcı, sabırsız ve sıcak parmaklar, parmaklarını hapsettiğinde gülümsemeden edemedi. Onu restoranın arkasına doğru götüren adamın

peşinden yürümeye başladı. Bu adam arkası dönükken bile yakışıklıydı. Geniş omuzları ve sırtı attığı her adımda tüm heybetiyle önünde salınıyordu. Aklından geçen şey onu tatlı bir ürpertinin içine düşürmüştü. Sessizce derin bir nefes aldı. Tüm dertlerinin arasında bunları düşünebildiği için çıldırmış olmalıydı. Sonra kendisine verdiği sözü hatırladı. Birkaç günlüğüne de olsa hayatın tadını çıkaracaktı. Ne olursa olsun kaderi ona bu kadarını borçluydu.

Mert onu büyük mutfak kapısından içeriye sokana kadar kendi düşünceleriyle boğuşmuştu. Şimdiyse kendisini bir tiyatro oyununun prömiyerindeymiş gibi hissediyordu ya da bir romantik komedi filminin kaçış sahnelerinden birini çekiyor gibiydiler. Mutfaktaki herkes Mert'le ona ve birleşmiş ellerine bakarken kendini bir filmin içinde sanması o kadar kolaydı ki birazdan takipçisi mutfak kapısından içeri girip onları kovalamaya başlarsa hiç şaşırmayacaktı.

Mert'in mutfaktakilerle yaptığı Türkçe konuşmayı anlamayarak dinledi. Mutfaktaki şeflerin yüzlerindeki sıcak gülümsemeye alaycı bir gülüş eklendiğinde ne konuştuklarını merak etti.

Üzerindeki beyaz üniforması ve başındaki beyaz bandanayla oldukça çekici görünen, genç sayılabilecek yaşlardaki şef tezgâhın arkasından çıkarak yanlarına geldi. Yüzünde bir tebessüm vardı ve kollarını göğsünün hemen üzerinde birbirine dolamıştı. Etrafa yaydığı enerjide yoğun bir dinginlik vardı.

"Demek benden daha iyi elmalı turta yaptığını iddia ediyorsun," dedi Kemal Şef sakince.

Sofia İngilizce konuşan şefe şaşkınca baktı ve telaşla yutkundu. Birkaç saniye içinde kendini toparladı. Bugüne kadar kimlerle mücadele etmişti. Şimdi gövde göste-

risi yapan bir şeften korkacak değildi. Madem bir yalana başlamıştı, devamını da getirecekti. Hem en fazla ne olabilirdi ki? Bu yüzden meydan okuyan bir tavırla başını hafifçe aşağı yukarı salladı.

"Bu konuda iyiyimdir." İçindeki karanlık ses fısıldadı, *Yalanlar konusunda gerçekten iyisin Sofia.*

Cevabından sonra mutfaktakilerin aralarında gülerek yine Türkçe konuşmalarını dinlemek zorunda kaldı. Dillerini anlamamak sinir bozucuydu. Neyse ki Mert'in aklına konuşulanları tercüme etmek gelmişti.

"Kusura bakma, konuşmanın dışında kaldın biraz," diyerek özür dileyen bakışlar attı Sofia'ya. Hemen ardından da mahcup bir gülümsemeyle devam etti. "Konuşmanın özeti şu ki senin daha iyisini yapacağına inanmıyorlar, üzgünüm."

Sofia sahte bir dehşetle cıkladı. Bu sırada Kemal Şef yine İngilizce konuştu,

"Hanımefendi niyetim sizi kırmak değil ama buradakinden daha iyi bir elmalı turta yapmanız mümkün değil. Daha iyisini yapabileceğinize ne ben ne de diğer şef arkadaşlarım inanıyor," dedi centilmenliğinin ardına gizlenmiş kibirli bir sesle.

"Hah!" diyerek burnundan soludu Sofia. İnatlaşmanın bir anlamı yoktu. Zaten karşısındaki şef de haklıydı. Bu yüzden yelkenleri suya indirmeye hazırlandı çünkü yalan söylemenin de bir adabı vardı. Ne de olsa gerçeklerin gün yüzüne çıkacağını öğrendiğin an orayı terk etmen gerekirdi.

Tam ağzını açıp, haklı olabileceklerini söyleyecekken mutfağın arkasından göbekli bir şef yüzünde pis bir sırıtışla Mert'e bir şeyler söyledi. Aynı anda mutfakta onaylayıcı bir hava estiren sesler yükseldi. Ne olduğunu anlamak için Mert'ten medet umdu.

Mert, "Senin elmalı turta yapmanı istiyorlar. Eğer seninki Kemal Şef'inkinden kötü olursa günün bulaşıklarını da yıkamanı istiyorlar," diye açıkladı durumu. Sofia'nın yeşim rengi gözleri irice açıldığında ağzından bir kahkaha kaçtı. Başını iki yana sallarken, "Hayır, hayır, hayır," diye itiraz etti.

Mert, onun şaka yaptığını sanarak bu hâline güldü. "İşlerin bu raddeye geleceğini düşünmemiştim. Niyetim seni şeflerle tanıştırmaktı, üzgünüm. Ama şimdi iyi olduğunu ispatlaman lazım Sofia."

"Bir şefin mutfağına burnumu sokacak kadar çıldırmadım henüz," dedi gülerek. Her ne kadar gülse de içindeki yalancı meydan okuma hissi çoktan mutfak kapısından kaçıp gitmişti. Oysa Mert ve diğer mutfak çalışanları gayet ciddi görünüyorlardı. Mutfağın yamakları olduğunu düşündüğü iki genç kız ada tezgâha malzemeleri çıkarmaya başlamışlardı bile.

Her şey fazla hızlı gelişti. Sofia kendini tezgâh başında soyulmayı bekleyen elmalarla baş başa bulduğunda ne yapması gerektiğini bilmez bir hâldeydi. Hayatında yediği en iyi elmalı turtalar Bayan Loyal'a aitti ve Sofia yapılışını değil, sadece malzeme listesinde yazanları biliyordu. Alışveriş kısmı ona kalmasa malzeme listesinden de bihaber olurdu. Onun mikrodalganın pratik sıcaklığında ısınan dondurulmuş yemeklerle arası iyiydi. Böyle elde hazırlanan şeylerle uğraşmaya ne vakti ne sabrı ne de yeteneği vardı. Şimdiyse profesyonel aşçılarla dolu bir mutfakta attığı yalanın ceremesini çekiyordu. Elmaların kabuklarını soyarken, bu sefer boyunu aşan işlere bulaştın diye geçirdi içinden. Hemen ardından da her zaman boyunu aşan işlere bulaşıyorsun, diye kendine kızdı.

Kendisini merakla süzen gözler ve imayla gülümseyen suratların eşliğinde elindeki malzemelere bakarak iç

çekti. Turta yapamayacağını biliyordu ama en azından turtaya benzer bir şey çıkarmak için var gücüyle çabaladı. Hazırladığı hamur fazlasıyla cıvıktı ve turtanın üstünü kaplayacağı hamur şeritlerini kesmekte epey bir zorlandı. İçindeki sıkıntı ise dışarıya yansımıyordu. Onu dışarıdan izleyen birisi hareketlerinin son derece kendinden emin olduğunu kabul etmek zorunda kalırdı. Yapmakta olduğu şeyin turta tarifiyle ilgisi olmaması ise bambaşka bir konuydu. Şefler sonucu büyük bir merakla beklemeye koyuldu.

Mert'se Sofia'yı izlerken içtenlikle gülümsüyordu. Turtamsı hamurun fırınla buluşmasının ardından Mert Sofia'nın yanına geçti ve elini belli belirsiz beline doladı. Oldukça doğal gelişen bu yakınlık ikisini bir anlığına afallatmıştı. Yine de ne Sofia rahatsız oldu ne de Mert elini çekti.

"Tatmak için sabırsızlanıyorum," diye kulağına doğru mırıldandı Mert.

Sofia'nın yüzünde acıklı bir gülümseme belirdi. "İnanır mısın, ben de çok merak ediyorum."

Tadının tam olarak neye benzediğini ve rezil olma derecesini on üzerinden kaç vererek değerlendireceklerini gerçekten merak ediyordu. Bir de bulaşıkların çok birikmemesini diliyordu.

Turtanın pişmesini beklerken masalarına geri döndüler. Mutfaktaki bakışlardan uzaklaşmak ikisine de iyi hissettirmişti. Rahat bir nefes aldıktan sonra Sofia merakla sordu.

"Bu restoran senin, değil mi?"

Mert başını eğerek gülümsedi. Bu soruyu çok daha önce bekliyordu aslında. Cevap vermeden önce karşısındaki kadına can alıcı bir gülümsemeyle baktı.

"Eğer öyle olmasa mutfakta bu kadar çok etkin olmazdı. Kesinlikle burası senin," diye konuşmaya devam etti Sofia.

"Öyle sayılır," dedi Mert ve hemen ardından ekledi, "Kuzenim Kerem'in restoranı. Hani birlikte büyüdüğümüzü anlatmıştım ya sana."

"Tabii ya, Pia'nın ve Herkül'ün sahibi!" dedi Sofia durumu anladığı an. Daha önceden tahmin etmeliydi bunu. Gülümseyerek Mert'in koyu renk gözlerine baktı. Uzun kirpiklerle çevrelenmiş bu gözler kendisine öyle güzel bakıyordu ki utanarak bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Aralarında oluşan sıcak elektriği dağıtmak için aklına gelen ilk şeyi sordu.

"Bir öğle yemeği için uzun sayılabilecek bir zamandır dışarıdasın. İşe dönmen gerekmiyor mu?"

Mert başını iki yana salladı. "Hayır, dönmem gerekmiyor." Bunu söylerken yüzü sıkıntılı bir hâl almıştı. Farkında olmadan elini saçlarının arasından geçirdi ve derin bir iç çekerek arkasına yaslandı.

"Tatsız bir şeyler olmuş," dedi Sofia. Mert'in canını sıkan şeyin ne olduğunu merak etmişti.

"Bugünkü toplantım iyi geçmedi," diye geçiştirmeye çalıştı Mert. Müşteriyle yaşadığı gergin dakikalarsa çoktan gözünün önünde belirmişti. Adamın parlak gözlüklerinin ardından pişkince sırıtıp, "Bunların hepsini boş verin. Kat bahçesi istiyorum," deyişini düşündükçe sabahki sinirinin anbean geri geldiğini hissetti.

Sofia, Mert'in düşüncelere daldığını fark edince masanın üzerinde sıkı bir yumruk hâlini alan eline uzandı. Parmaklarını çekinerek yumruğun etrafına sardı. Kendi sıcak parmakları altında buz gibi teni hissedince ürperdi. Aynı ürpertiyi Mert de hissetmiş olmalıydı ki daldığı düşüncelerden çıktı. Göz göze geldikleri an Sofia usulca sordu.

"Anlatmak ister misin?"

"Mimarlığı çok seviyorum, biliyor musun?" dedi yüzünde yılgın bir tebessümle. Sofia anlamaya çalışarak

dinlemeye koyuldu. "İçinde insanların mutlu yuvaları kurabileceği evler çizmek beni hep heyecanlandırmıştır. Belki kendi ailemi çok küçük yaşta kaybettiğim için, belki de yaşadığım kötü olaylara rağmen teyzemlerin bana sunduğu ailede gerçekten mutlu yetiştiğim için..." dedi Mert kısık sesle. Yutkunduktan sonra devam etti, "Bunun ayrımını hiçbir zaman tam olarak yapamadım ama insanların mutlu yaşamasını istedim. En azından yaşayacakları herhangi bir mutluluğun benim onlara sunduğum güzel evlerde gerçekleşmesini diledim."

Sofia sessizce karşısındaki adamı dinliyordu. Konuştukça yumruk olan parmaklarının gevşediğini, ısındığını hissetti. Elini geri çekmesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapmayı hiç istemiyordu.

"Uzun zamandır bu sektörde çalışıyorum. Dilediğim gibi çok güzel evlerin yapılmasına yardımcı oldum ama son zamanlarda işler rayından çıktı."

"İşler rayından çıktı derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Sofia. "İşten ayrılmayı falan mı düşünüyorsun yoksa?"

Mert elini saran parmakların bir an için sıkıldığını fark etti. Sıcak bir rüzgâr tenini okşamış gibi mest olmuştu. Elini çevirip parmaklarını onunkilere kenetlemek istedi. Bu istek öylesine baskındı ki kendisine engel olmak için dikkatini Sofia'nın sorusuna yönlendirdi.

"Yok, düşünmüyorum," dedi gülümseyerek. Sonra da kendi kendine mırıldandı, "En azından şimdilik..."

Sofia onu bölmemek için bir şey demeden bekledi. Mert de yavaş yavaş çözülmeye başladı. Kelimeler ağzından daha rahat çıkıyordu artık.

"İnşaat sektöründe acımasız bir rekabet var. Her sektör gibi maalesef bu sektöre de para hırsı hâkim. İnsanlar artık mutlu yuvaların değil, daha çok para kazanmanın

derdinde," dedi Mert dişlerini sıkarak. "Bugün gelen müşteriyi görseydin ne demek istediğimi anlardın. Adamın ağzından çıkan her cümle parayla sonlanıyordu."

Sofia oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Paraya düşkün insanların nasıl düşündüğünü, para için neler yapabileceklerini o da biliyordu. Yine de şu an kendi bildikleri değil, Mert'in anlattıkları önemliydi. Bu yüzden sessizce dinlemeye devam etti.

"Proje için bizi seçtiklerinde istedikleri şey, sana geçen gün anlattığım doğal yaşam merkezli bir konut projesiydi. Sanırım müşterimiz radikal kararlar almayı seviyor çünkü tüm fikri değişmiş durumda. Hazırladığımız projenin daha kârlı bir hâle getirilmesini istedi çünkü bu işe para kazanmak için girmiş. Binaları babasının hayrına yapmıyormuş, para kazanmayacaksa neden bu işi yapacakmış ki?"

Mert sinirle söylediği cümlelerden sonra bir anda sustu. Sofia'yla buluştuğundan beri biraz olsun sakinleşmişti ama toplantıda olanları bir kez daha hatırlayınca tekrardan sinir harbi yaşadı.

"Çok sinir bozucu bir durum," dedi Sofia kaşlarını çatarak. "Toplantıda yaşadıklarını tahmin edebiliyorum. Normal zamanlarda dönüp yüzüne bile bakmayacağın birine iyi bile dayanmışsın." Bunu söyledikten hemen sonra da düşündü. Dayanmak zorundaysa tabii ki dayanacaktı. Kendisi de birçok şeye sırf mecbur olduğu için katlanıyordu.

Mert'in dudaklarında histerik bir tebessüm belirdi. "Sana bu müşteriyle ilgili komik bir şey söyleyeyim mi?" Sofia'nın yüzünde temkinli bir ifade vardı ve sadece başını sallamakla yetindi.

"Toplantıdan çıktıktan sonra bizim patron müşteriyle sohbetini sürdürdü, malum iş ilişkilerini iyi tutmak lazım," diye konuşmaya başladı Mert. "Konunun nasıl

oraya geldiğini bilmiyorum ama bir anda arabalardan söz etmeye başladılar. Adam da şu doğa düşmanı, egzoz canavarı ciplerden varmış ama kullanmıyormuş, evin bagajında duruyormuş. Buraya da şirket arabalarından biriyle gelmiş."

Sofia böyle adamları bilirdi. O yüzden gösterişli hayatından neden feragat ettiğini merak etti. "Niye böyle bir şey yapıyormuş ki?"

Mert sırıtarak sağ elini kaldırdı. Elinde hayali bir anahtar tutuyormuş ve yine hayali bir arabanın kontağını çeviriyormuş gibi elini oynattı. "Çok yakıyor biliyor musun?" dedi adamın konuşmasını taklit ederek. "Çeviriyorum bir lira."

Sofia bir an için Mert'e baktı, sonrasında ikisi de aynı anda kahkahayı patlattı. Ardından Sofia, Mert'in yaptığını tekrar etti.

"Çeviriyorum bir lira."

Kahkahalarının ardından aralarında ufacık bir sessizlik oldu. Bu sessizlik anında Mert sıkıntıyla iç çekerek yine karamsar ruh hâlinin içine girdi.

"İstanbul eskiden öyle güzeldi ki... Şimdiyse her yer beton yığını ve benden oldukça uzun bir zamandır bu beton yığınlarına yenilerini katmamı istiyorlar. Yapmak istediğim ve yapmak zorunda olduğum şeyler arasındaki uçurum her geçen gün büyüyor. Bazen nefes alamadığımı düşünüyorum."

Mert ne kadar çok dert yandığını fark ettiğinde sustu. Bu kadar çok konuşmayı planlamamıştı, Sofia'yı sıktığını düşündü. Oysa Sofia dinlemek istiyordu çünkü Mert'in içinde bulunduğu durumu anlayabiliyordu. Mademki Mert'in yaşadıklarını paylaşabilme şansı vardı, o zaman onu dinlemeye gönüllüydü.

"Lütfen devam et," dedi yumuşacık sesiyle. Güven

vermek istercesine hâlâ ondan çekmediği elinin parmaklarını sıktı. Bundan cesaret alan Mert parmaklarını kadının ince uzun parmaklarının arasından geçirdi. Onların masasına bakan biri el ele oturan bir çift görüyor olmalıydı. Bu fikir onu gülümsetti.

"İnsanların yaşamak için evlere, çalışmak için iş yerlerine ve daha birçok sebepten birçok binaya ihtiyacı var. Bunun farkındayım. Benim işim de zaten onlara en güzel binaları sunabilmek ama bazen tüm bunlar çok fazla geliyor. Dünyadan geriye bir şey bırakmıyormuşuz gibi..." Hararetli bir şekilde konuştuktan sonra derin bir nefes aldı. "Şehir üstüme üstüme geliyor. Bilmiyorum. Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var," dedi Mert, Sofia'ya bakarak.

"Belki de tatile çıkmalısın," diye önerdi Sofia ve Mert'in aklında bir şeyleri fark etmeden tetikledi.

"Biliyor musun Sofia, haklısın aslında." Mert yüzünde kocaman bir gülümsemeyle devam etti, "Bir tatile ihtiyacım var."

"Eee ne bekliyorsun o zaman?" Sofia ağzından çıkan cümleden sonra Mert'in neden tatile çıkamadığı konusunda bir tahmin yürüttü. "Benim yüzümden, değil mi? Benim yüzümden tatile gitmiyorsun."

Mert gür sesiyle bir kahkaha attı. "Hey, sakin ol lütfen!" diyerek Sofia'yı durdurdu. "Nasıl senin yüzünden olabilir? Hiçbir şey senin yüzünden değil."

"Emin misin?"

"Eminim tabii. Tatile çıkmamamın kesinlikle senle bir ilgisi yok. İşlerin yoğunluğu yüzünden gidememiştim," dedi Mert sakin sesiyle. Hemen ardından düşüncelere daldı. Alnı ince, uzun çizgilerle dolmuştu. Sonra da Sofia'yı şaşırtacak o konuşmayı yaptı.

"Ama biliyor musun işlerin canı cehenneme. Benim

bir tatile ihtiyacım var ve gidip onu alacağız. Sen ve ben! Hemen bu gece!"

Sofia'nın hayret içeren kıkırtısı kulaklarında çınladı. "Aklına ne eserse yapan bir tipsin, değil mi?"

Mert gülerek gözlerini devirdi. Tam bir şeyler diyeceği sırada Sofia'nın hazırladığı turta garsonun elindeki tepsiyle masaya geldi. Önlerine bırakılan birer porsiyon elmalı turta biraz dağılmış görünüyordu.

Garson masadan ayrılmadan önce Mert'e bakıp sırıtarak konuştu. "Afiyet olsun Mert Bey." Alaycı garsonu bir el hareketiyle başlarından uzaklaştırdı. Önündeki tabağa bakarken de kendisini bekleyen şeye hazırlandı.

Sofia iç çekerek pişirdiği turtaya baktı. Hiçbir şekilde iştah açıcı görünmüyordu. Yine de yemek zorunda olduğunun farkındaydı. Hem de öyle bir yemeliydi ki dünyanın en güzel turtası olduğuna ikna edecek kadar bayılmış numarası yapmalıydı. Mert'in bakışları tabağındaki turtadayken o da ağzına hızlıca bir lokma attı.

Kötüydü.

Gerçekten kötüydü.

Çiğnediği her sefer de lokmalar ağzında büyüyordu. Yüzü düşmüş ve bu tadı bozuk işkenceyi öğütmeye çalışırken Mert'le göz göze geldi. O an yüzünde aydınlık bir gülümseme belirdi. Sanki dünyanın en güzel şeyini yiyormuşçasına mutlu görünüyordu.

"Bakıyorum keyfin yerine geldi," dedi Mert gülümseyerek.

"Harika! Harika olmuş!" dedi ağzındaki lokmayı yuttuktan hemen sonra.

Büyük tereddütlerden sonra Mert de ağzına bir lokma turta attı. Dili bu tatla buluştuktan sonra yıkıcı bir saldırıya uğramış gibi sarsıldı. Kaşları dehşetle çatılmışken ağzındakini içeride tutabilmek için büyük çaba gösterdi.

Bir yandan da gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

Hayır, Sofia'nın bu kadar övündüğü turtasının büyük bir hüsranla sonuçlanmasına gülmüyordu. Onu eğlendiren kısım karşısındaki inatçı kadının yenilgiyi kabullenmeyip büyük bir iştahla yemeye devam etmesiydi. Kesin yine midesini bozacak, diye düşündü.

Mert, Sofia'nın önündeki tabağı çekti. "Zorlama artık," dedi anlayışlı bir sesle. "İkimiz de bunun olmadığının farkındayız."

"Sana tadı farklı gelmiş olabilir ama bizim oranın geleneksel lezzetidir bu," dedi Sofia. Hâlâ direniyordu, hem de umutsuzca.

"O zaman sana afiyet olsun," dedi Mert, tabağı tekrardan onun önüne iterken.

Sofia'nın göz kapakları bıkkınlıkla çöktü. Bir çatal daha yemeye mecali kalmamıştı. Yenilgiyi kabullendi ve mutfaktaki bulaşıkları düşününce derin bir iç çekti.

7.BÖLÜM

Göl Evi

Mert, keyifli geçen öğlen yemeğinin ardından Sofia'yı eve bıraktı. Patronuyla görüşmeye gitmeden önce saatini kontrol etti. Mesai bitimine daha vardı ama patronu bu saatlerde şirketten ayrılırdı. Yine de şansını deneyecekti. Şehirden uzaklaşma fikri onu öylesine cezbetmişti ki saati önemsemeden arabasını şirkete doğru sürdü.

Tahmin ettiği gibi patronunu tam şirketten çıkarken yakalamıştı. Patronla göz göze geldikleri an adam yılgın bir şekilde gözlerini devirdi. "Yorucu bir gündü Mert," diyerek olası bir konuşmayı kesmeye çalıştı. "Yarın konuşuruz."

Adamın dediğini duymazdan gelerek konuştu. "Beş dakika ayırabileceğinize eminim. Bu önemli bir konu."

Patronu bu önemli konunun ne olduğunu az çok biliyordu. Toplantıdaki gerginliğin farkındaydı ve bu yüzden sıkıntıyla burnundan derin bir nefes aldı. Mert en iyi çalışanlarından biriydi. Ortaklar arasında da seviliyordu. Bu yüzden onunla konuşmayı kabul etti.

"Ofisime geçelim."

Patronu onunla konuşmayı kabul edip, hemen önünde hızlı adımlarla yürürken arkasından sırıttı Mert. İlk aşamayı atlatmıştı ve biliyordu ki tatil için izin alması hiç de

zor olmayacaktı. Ofise girip oturdukları an direkt konuya girdi;

"Bugünkü toplantıda olanların farkındasınızdır," dedi Mert sakin bir ses tonuyla. Yine de bu sakinlikte fırtınadan hemen önceki denizlerin dinginliği vardı. Her an patlamaya hazır bir tufan gibiydi. Ufacık bir rüzgârla kopmaya hazırdı.

"Her müşterinin kendine göre kaprisleri vardır," diye geçiştirmeye çalıştı adam. Mert'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Bu kapristen biraz daha fazlasıydı."

"İş dünyasındayız Mert. Ne bekliyordun ki?" diye söylendi adam. Baskın yönünü kullanarak karşısındaki çalışanını susturmayı istiyordu.

"Ne mi bekliyordum?" derken sinirli bir gülüş attı Mert. "Bu işi tamamlamak için aylardır Amerika'ya gidip ailemi görmedim ben. Onca zamandır gece gündüz demeden hazırladığımız projenin hak ettiği değeri görmesini istiyordum."

"Daha önce de beğenilmeyen projelerimiz olmuştu," dedi adam arkasına yaslanırken. "Durumu fazlasıyla kişiselleştiriyorsun."

"Evet, beğenilmeyen projelerimiz oldu ama hiçbirinde tüm projeyi çöpe atmadık. Oysa bugün tüm emeklerimiz hiçe sayıldı." Mert'in elleri sinirle yumruk hâline dönüştü. Sakinleşmek için bir iki saniye gözlerini yumdu ve devam etti, "Üstelik en başından beri bizden istenilen şeylerin doğrultusunda bir çalışma yürütmüştük. Ama her ne hikmetse son dakikada müşterinin tüm fikirleri değişiverdi. Kusura bakmayın ama bu beni biraz rahatsız ediyor."

"Tamam tamam, haklı olduğun taraflar yok değil," diye hızlıca konuştu adam.

"Biraz dinlenmeye ihtiyacım var," dedi Mert birdenbire. "Cuma günü için izin istiyorum."

Patronu, Mert'in işten ayrılacağı izlenimine kapılmıştı. Bu yüzden konuşmanın sonu izne bağlanınca gözle görülür şekilde rahatladı.

"Tüm bu gerilim sadece bir güncük izin istemek için miydi?" dedi gülerek. Mert de güldü.

"Bugün yaşadıklarımızdan sonra gerilimi sadece şu beş dakika içerisinde mi hissettiniz?"

Adam koltuğundan kalktı. Kapıya doğru ilerlerken, "Yarın işe gelme ama pazartesi günü seni burada göreceğim," dedi. "Ayrıca gelirken o her zaman var olan azmini de yanında getir."

Mert gülümseyerek patronunu onayladı. "Teşekkürler."

***

Tatil fikri Sofia'yı heyecanlandırmıştı. Mert bunu yeni yerler görme hevesine bağlıyordu. Oysa Sofia gözlerden uzak bir yerde akıbetini bekleyeceği için memnundu. İstanbul'dan ne kadar uzak olursa onun için o kadar iyiydi. Ayrıca Mert'le baş başa vakit geçirme fikri de ona çok cazip geliyordu.

"Hazırlanır hazırlanmaz yola çıkabiliriz," dedi Mert, salondaki koltuğa otururken. Pia ve Herkül ona yakın olmak için ayağının dibine sokulmuştu.

"Nereye gideceğiz?" diye merakla sordu Sofia. Sanki nereye gidecekleri çok önemliymiş gibi.

"Arkadaşımın Sapanca taraflarında evi var. Oraya gideceğiz."

"İstanbul'dan uzakta mı?"

"Yani... Aşağı yukarı iki buçuk saatlik bir yolumuz var. İstanbul trafiğiyle kıyaslandığında bir metrobüs yolculuğundan daha kısa süreceğini söyleyebilirim," dedi

Mert gülümseyerek. "Ama yola çıkmadan önce ufak çaplı bir mutfak alışverişi yapsak iyi olur. Oradaki mutfak tam takırdır."

Eve yakın olan markete girdiklerinde onları birkaç gün idare edecek yiyecekleri sepete doldurmaya başladılar. Sofia eline aldığı lazanya paketini Mert'e göstermek için döndüğü sırada, bulundukları reyonun önünden pespaye giyimli ve yağlı, sarı saçlı bir adamın geçtiğini gördü. Adamı sadece bir saniyeliğine görmüştü ama istemsiz olarak, "Takipçi," diye fısıldadı. Adamın hâlâ peşinde olduğunu fark ettiği için beyninden vurulmuşa dönerken düşündüğü tek şey Mert'in başını da belaya sokacağı olmuştu.

"Sofia iyi misin?" diyen Mert'in sesiyle ona doğru döndü. "Yüzün bembeyaz olmuş."

"İ-yi... İyiyim..." diye kekeledi Sofia. "Gidelim mi artık?" Gözleri takipçiyi arıyordu. Ona çaktırmadan, buradan çıkıp gitmeliyiz, diye düşündü. O adam her ne olursa olsun Mert'i görmemeliydi.

Mert sepetteki yiyeceklerin yeterliliğine baktı. Sonra Sofia'nın elinde tuttuğu lazanya paketini de aldı. "Canın lazanya mı çekti? Ben de çok severim."

Sofia, Mert'in dediklerini duymuyordu bile. Sırf cevap vermiş olmak için başını salladı ve ürkek adımlarla reyondan çıktı. Hızlıca etrafına bakındı ama aradığı sarı saçlı adam görünürlerde yoktu. Bu bir fırsattı, hemen oradan çıkmalıydılar.

"Hadi gidelim," diyerek Mert'i çekiştirdi. Genç adam Sofia'nın bu aceleci ve tuhaf tavırlarını anlayamamıştı ama bozuntuya da vermedi.

"Tamam, kasalar şu tarafta."

"Olmaz!" dedi Sofia ani bir çıkışla. "Bir an önce gidelim."

Mert onun için endişelenmeye başlamıştı. "Sofia, iyi olduğuna emin misin?"

Sofia dikkat çektiğinin farkındaydı. Nasıl çekmesin ki delirmiş gibi davranıyordu. Kendini biraz olsun toparlamaya çalıştı. "Kan şekerim düştü galiba," diye bir şeyler geveledi ağzında.

"Çikolata da aldım. Arabaya binince yersin," dedi Mert, ona gülümseyerek. Sonra da Sofia'nın koluna girip onu kasalara doğru yönlendirdi. Sofia karşı koyamamıştı. Kalbi panikle güm güm atarken Mert'in başına kötü bir şey gelmemesi için dua etti.

Kasaların bulunduğu bölüme geldiklerinde reyonun önünden geçen adamı bir kez daha gördü. Hem de bu sefer sadece bir saniyeliğine değil, tüm ayrıntılarına bakabileceği kadar uzun bir süre ve nasıl göründüğünü anlayabileceği kadar yakın bir mesafeden... Zihninin ona oyunlar yaptığını ve yanıldığını o an fark etti. Gördüğü adam takipçi falan değildi. Hâlâ panikle atan kalbi ve rahatlama hissi birleşince bir anda dizlerinin bağı çözüldü. Yere yığılmak üzereyken Mert'in koluna tutundu. Neyse ki genç adam aldıkları yiyecekleri poşetlere doldurmakla meşguldü de Sofia'nın yaşadığı duygu fırtınasını fark etmemişti. Markette sadece on dakika geçirmişlerdi ama Sofia'nın yaşadıkları ömründen on yıl götürmüştü.

Mert ve Sofia, o akşamüstü şehrin boğucu karmaşasını arkalarında bırakıp yola çıktılar. Güneş, parlak bir portakalı anımsatırken yavaş yavaş batıyordu ve araba asfaltın üzerinde âdeta uçuyordu. Mert bir an için yanındaki kadına ve arka koltuktaki iki köpeğe baktı. Radyoda çalan şarkıyı keyifle mırıldanarak yola döndü. Mutluydu.

Sofia da özellikle markette yaşadığı gerilimden sonra, şehirden uzaklaşmanın verdiği rahatlıkla iyice gevşemişti. Açık camdan elini uzattı ve parmaklarının rüzgârla

dans etmesine izin verdi. Uzaklardaki evlerin bir bir yanmaya başlayan ışıklarını keyifle izledi. Sonra da gerçek hayatındaki karanlıktan onu uzaklaştıran adama baktı. Ona güvenen, evinin kapılarını açan bu mükemmel adam, hayatı boyunca unutamayacağı bir masal yaşatıyordu ona. Ve Sofia bu masalın önünde sonunda kötü kalpli cadılar tarafından kesileceğini biliyordu. Derin bir nefes çekti ciğerlerine. Taze çam kokusu burnuna dolarken kötü cadıları zihninin karanlık zindanlarına kapadı. Şimdi iyi kalpli prensiyle güzel vakit geçirme zamanıydı.

"Gideceğimiz yere daha çok var mı?" diye sordu Sofia. Mert ona kaçamak bir bakış attı.

"Kan şekerin yine mi düştü?" diye sordu endişeyle.

Sofia'nın gözü ayakucundaki yenmiş çikolata paketlerine takıldı. "Hayır, iyiyim."

"Yolculuktan mı sıkıldın yoksa?"

Sofia sırıtarak başına iki yana salladı. Kumral kâkülleri bu hareketle alnında dalgalandı. "Bu yol öyle güzel ki sonsuza kadar gidebiliriz."

İki tarafı çam ormanlarıyla çevrili yola yavaş yavaş karanlık çöküyordu. Güneşin son kızıl ışıkları da sadece ağaçların tepesine vuruyordu. İnsanın içinin huzurla dolmasını sağlayan bir dinginlik vardı havada.

Mert onun yüzündeki sırıtışa baktı. "Belli belli, yolculuk iyi geldi sana," dedi gülümseyerek. Beyaz bir Volvo yanlarından geçip giderken konuşmaya devam etti. "Öyle rahatlamış ve mutlu görünüyorsun ki..."

Sofia yeni yetmeler gibi kıkırdadı. "Sen de öyle," dedi ve Mert'in ses tonunu taklit etti. "Beton yığınından uzaklaşmak şimdiden iyi hissettirdi Sofia."

Mert keyifle kahkaha attı. "Beni çabuk çözüyorsun."

"İnsanları tanımak konusunda iyiyimdir," dedi yeşim rengi gözlerini yola çevirirken.

Mert'in iş yerinden yakın arkadaşı Okan'ın Sapanca yakınlarındaki evine vardıklarında güneş çoktan batmıştı. Gökyüzü minik yıldızlarla bezeliydi ve hilal şeklindeki ay zarif bir kadın kadar göz alıcı görünüyordu. Gece kuşlarının şarkısı eşliğinde eşyalarını ve yol üstünden aldıkları yiyecekleri eve taşımaya başladılar.

İki yanı sık ağaçlarla çevrili küçük ahşap bir evdi. Ön cephesinde iki küçük pencere ve giriş kapısı yer alıyordu. Evin koridoru iki kişinin yan yana durmasına izin vermeyecek kadar dardı. Üstelik yanlarında yeni evi incelemeye oldukça meraklı iki iri köpek olunca, koridor normalden daha dar geldi Sofia ve Mert'e. Pia kuyruğunu heyecanla sallayarak yanlarından geçerken Sofia'yı Mert'e doğru ittirdi. Düşmemek için elini uzattığında Mert'in koluna tutundu genç kadın.

"Senin evinden daha küçük duruyor," dedi gülerek.

Mert koluna tutunan ele bakıp gülümsedi. Bu eve daha önce birkaç kez gelmiş olmasına rağmen "Öyle görünüyor," diye mırıldandı.

Evin dar koridoru, mutfak ve salonu içine alan yaşam alanına açılıyordu. Tepelerindeki eğimli çatı ahşaptandı ve odanın hemen ortasında tavan arasına çıkan ince basamaklı ahşap bir merdiven vardı. Mert bu merdivenlerin evin tek yatak odasına çıktığını biliyordu ama Sofia bunu tek başına fark etsin diye sesini çıkarmadı.

Elindeki yiyeceklerle dolu poşetleri mutfak tezgâhına bırakırken, bir yandan da Sofia'nın etrafı tanımak için attığı meraklı bakışlarını izledi. Merdivenlere yöneldiğinde gülümsedi. Evin en güzel yerini ne zaman keşfedeceğini merak ediyordu. Sofia üst katı gezerken o da salondaki şömineyi yakma görevini üstlendi. Kasım ayının başındaydılar ve hava buz gibiydi.

Sofia merdiven korkuluğunun iki yanına tutunarak

üst kata çıktı. Ahşabın sıcaklığıyla sarmalanmış bir yatak odasıyla karşılaştı. Pencerenin önüne yerleştirilmiş bir yatak ve odanın soluna konulmuş ahşap, küçük giysi dolabından başka pek bir şey yoktu içeride. Tavanı, yerleri ve duvarları ahşaptan olan odaya son bir kez daha göz atıp aşağıya indi.

Mert'i şöminenin başında odunları tutuştururken buldu. "Tek bir yatak odası mı var?" diye sordu onun yanına gittiğinde. Mert önemsiz bir detayı atlamış gibi başını belli belirsiz salladı.

"Söylememiş miydim?"

"Söylememiştin."

Mert elindeki sebzeleri buzdolabına kaldırırken, "Sorun olur mu?" diye sordu. Açıkçası biraz gerilmişti.

"Yok..." dedi Sofia. "Niye sorun olsun ki?"

Mert soruyu duymazdan gelip ellerini şaklattıktan sonra sordu, "Pekâlâ! O zaman söyle bakalım, acıktın mı?"

"Evet," dedi Sofia gülümseyerek. "O sebzeleri dolaba kaldırmana hiç gerek yoktu aslında."

"Çıkarırız hemen."

Mert sebzeleri buzdolabından çıkardığı sırada, kendisine bir tencere aramaya koyuldu. "Güzel bir sebze yemeği yapayım."

"Öğlen yaptığın turta kadar güzel mi olacak yemeğin?" dedi Mert alaycı bir sesle. Sofia ona ölümcül bir bakış attı ama hemen ardından dayanamayıp gülmeye başladı ve çıkardığı tencereyi Mert'e uzattı.

Mert gerekmedikçe mutfağa giren bir adam değildi ama şu an acil durum söz konusuydu. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi tencereyi onun elinden alırken. "Yemeği ben pişirsem bile en azından sebzeleri yıkayabilirsin."

Sofia sebzelerle ilgilenirken Mert iki kadeh kırmızı şarap doldurdu. Telefonundan da güzel bir müzik açtı. Ane Brun'un ilahi bir tını barındıran huzurlu sesi onları sıcacık bir hırka gibi sardı. Şarap kadehlerinden birini Sofia'ya uzattı. Genç kadın bardağı önce burnuna götürüp derin bir nefes çekti. Şarabın kendine has meyveli ve odunsu kokusu burnuna doldu. Gülümseyerek kadehini Mert'inkine değdirdi.

"Şehirden uzaklaşmamıza..." dedi karşısındaki adamın koyu renk gözlerinin içine bakarak. "Şehirden uzaklaşmamıza..." diye tekrarladı Mert. O da karşısındaki yeşim rengi gözlere odaklanmıştı. Kadının kadehi dudaklarına yaklaştırışını izledi ve onunla birlikte bir yudum aldı. Bu lezzetli, buruk tat aynı anda boğazlarından kayıp geçti.

"Imm..." dedi Sofia gözlerini keyifle yumarak. "Bakalım yemeklerin de şarap seçimin kadar leziz olacak mı?"

"Lezzet konusunda bir şey diyemem ama içimizden birinin zehirlenmeyeceğini garanti edebilirim," dedi Mert, ona göz kırparak. Sofia dirseğiyle onu dürttü. "Çok kötüsün!" dedi gülerek.

Mert şarabından bir yudum daha aldı. Ardından da sebzeleri sotelik doğramaya başladı. Ocağa aldığı tencerede zeytinyağını ısıtıp biraz sarımsak ekledi. Mutfağa ağız sulandıran güzel bir koku yayıldı. Sebzeleri pişme sırasına göre yemeğe ekledi; havuç, biber, kabak ve en sonunda brokoli. Sebzelerin yanına biraz da makarna haşladı ki kendi koca karnını doyurabilecek karbonhidratı alabilsin.

Evin oturma bölümünde yer alan yemek masasına karşılıklı oturdular. Sofia iştahla yemekten bir çatal aldı. İnkâr edemeyeceği bir şey vardı, o da mutfak konusunda Mert'in ondan daha iyi olduğuydu.

"Çok güzel olmuş," dedi ağzındaki lokmayı yutar yutmaz.

"Beğendiğine sevindim, afiyet olsun."

"Yemek yapmayı kendin mi öğrendin, yoksa kursa falan mı gittin?" diye sordu Sofia. Mert bu sorunun üzerine gülümsedi.

"Üç aşçıyla aynı evde büyüdüm ben. İster istemez bir şeyler öğrendim."

"Vay canına!" Bugün gittikleri restoranın kuzenine ait olduğunu hatırladı. Şarabından bir yudum alıp konuşmaya devam etti, "Ne renkli bir mutfağınız vardır."

"Öyle," diyerek onayladı Sofia'yı. "Uzun yıllar eniştem mutfaktaydı. Kuzenlerim büyüyünce onun yerini devraldılar. Tahmin edeceğin gibi aile yemekleri her zaman ağız sulandıran cinsten olurdu."

"Kulağa harika geliyor."

Sofia gülümsemeye çalıştı ama dudaklarına yerleşen tebessüm buruk bir ifadeden öteye gidemedi. Ailece yenen sıcak yemeklere her zaman özenirdi. Dondurulmuş gıda firmaları sağ olsun, kendi evinde yenen yemekler de fena sayılmazdı ama onun özlemini çektiği şey bu değildi. Ebeveyn ilgisine duyulan hasretti onunki. Birinin senin için bir şeyler yaptığını bilme hissinin sıcaklığıydı.

"Ailen... Yani anne ve baban..." dedi Sofia kısık bir sesle. Sonra da çekinerek sordu. "Onlara ne oldu?"

Mert derin bir nefes aldı. Bu soru onu çok eski anılarından birine götürdü. Anne ve babasıyla ilgili hatırladığı son şey, katıldığı cenaze töreniydi. Henüz olup biteni tam olarak anlayamayacağı yaşlardaydı. Onları bir daha neden göremeyeceğini de anlayamamıştı. Teyzesi ve eniştesi onu oyalamak için delicesine çırpınmasalardı ve ona öz oğulları gibi bakıp, onu sevmeselerdi belki de o günlerin izleri çok daha derin olurdu. Bunca sevgi-

ve, bakıma rağmen yine de hiçbir şeyin insanın anne ve babasının sevgi ve şefkatinin yerini tutmayacağının farkındaydı. Hayal meyal hatırladığı annesinin kokusu ve babasının şefkatli kolları her daim için kalbindeki derin özlemlerden biriydi.

"Kusura bakma, sormamalıydım," dedi Sofia yüzünde büyük bir pişmanlıkla. "Neden çenemi tutamıyorum ki! Tadını kaçırdım akşam akşam."

Mert hafifçe gülümsedi. "Sorun değil, bu soruya tahmin edeceğinden daha fazla cevap verdim." Durup şarabından bir yudum aldı. "İnsan bir yerden sonra alışacağını düşünüyor ama yine de ailenin nasıl öldüğünü söylemek ağızdan öyle kolayca çıkmıyor işte."

"Üzgünüm."

"Trafik kazasında kaybettim ikisine de," dedi Mert sonra da buruk bir tebessümle devam etti. "O günden beri de teyzemlerle yaşıyorum. Ailemin yokluğunu hissettirmemek için ellerinden geleni fazlasıyla yaptılar."

Sofia ne diyeceğini bilemedi. Sadece bir şeyler söylemiş olmak adına konuşmak istemiyordu. Ailemi kaybettiğimi, yaşadığı acıyı anladığımı ona söylesem mi, diye düşündü ama sonra vazgeçti. Sorduğu soruyla keyifli akşamlarına yeterince kasvet çökertmişti, daha fazlasına lüzum yoktu.

Sofia elindeki şarap kadehini havaya kaldırdı. "Ailene..." dedi gülümseyerek, "ve seni büyüten teyzene..."

Mert'in yüzünde sıcak bir gülümseme belirirken o da kadehini kaldırdı. Bu konu hakkında daha fazla bir şey söylememeyi tercih etti ve konuyu değiştirdi. Yemeklerine üçüncü kadeh şarapları ve tatlı bir sohbet eşlik etti.

"Boston Üniversitesi'nde okuyorum demiştin, değil mi?" diye sordu Mert, ilk konuşmalarındaki bir ayrıntıyı hatırlayarak.

Sofia gözlerini yemeğine çevirirken önemsiz bir detayı onaylar gibi, başını evet anlamında salladı.

"Hangi bölüm?"

Sofia burnundan sessizce bir nefes aldı. Sorulardan kaçmak için sessiz kalmanın manası yoktu. Madem burada birlikte birkaç gün geçireceklerdi ve karşısındaki adam onun için birçok iyilik yapmak için çabalıyordu, o zaman sorularına elinden geldiğince cevap vermeliydi.

"Sanat tarihi üzerine doktora yapıyorum."

Mert'in yüzünde şaşkınlığını gizleyemeyen bir gülümseme belirdi. "Vay canına!"

Sofia kaşlarını havaya kaldırırken gözlerini devirdi. "Biliyorum, kulağa biraz havalı geliyor."

"Yok, o yüzden demedim," dedi Mert eliyle, Sofia'nın konuşmasını keserken. "Bu kadar yaşlı olduğunu tahmin etmemiştim, daha genç gösteriyorsun."

Sofia gözlerinden küçük kıvılcımlar çıkararak Mert'e baktı. "Zaten yeterince gencim."

Mert, Sofia'nın sinirlenmesiyle epey eğlenmişti. Bu yüzden biraz daha üzerine gitmeye karar verdi. "Az önce doktora öğrencisi olduğunu söylemedin mi?"

"Öyleyim ama..."

"Lisans ve master programını aradan çıkarman için en az altı yıla ihtiyacın yok mu?" diye sordu Mert ve alaycı bir sesle ekledi, "Eğer bir inek değilsen öğrenim hayatına devam etmek için birkaç yıl fire vermiş olman lazım. Hani sınavlara hazırlanmak için falan..."

"Hah! Nereye varmaya çalıştığını anladım," dedi Sofia sinirli bir kahkahanın ardından. "Yaşımı öğrenmek için bu kadar çok kıvranmana gerek yok. Sorsan söylerdim."

Mert keyifle gülümsedi. Şarabından bir yudum aldıktan sonra "Yanılıyorsun. Merak ettiğim yaşın değil, inek bir öğrenci olup olmadığın," dedi.

Sofia gözlerini devirdi. Okula ara verdiği zamanlar olmuştu ama bunun sebebi derslerindeki başarısızlığı değil, hayatında ilgilenmesi gereken bazı öncelikleri olmasıyla alakalıydı. Yoksa Mert'in merak ettiği o inek öğrencinin sözlükteki karşılığı tam olarak kendisiydi.

Sofia aklından geçen düşünceler yüzünden homurdanmaya başlamak üzereydi ki Mert'in telefonu çalmaya başladı. Bir süredir sohbetlerinin fonunda çalan müzik de bu yüzden kesildi. Mert'in bakışları bir saniyeliğine telefonun ekranına kaydı.

"Buna bakmam lazım," diyerek masadan kalktı. Yemek bölümünün arkasında kalan koltuğa geçti. "İşten ancak bu kadar uzak kalabiliyorum."

İş yerinde olmayacağı günlerin acısını çıkaracak kadar sıkıcı bir telefon görüşmesi yaptı. Değiştirmek zorunda kaldıkları projenin ana hatları hakkında konuştuktan sonra, iş arkadaşını başından savdı Mert. Telefonu kapadıktan sonra da arkasında kalan Sofia'ya açıklamada bulundu.

"İnsanlar bu yüzden tatile çıkar, iş stresinden uzaklaşmak için. Ama beni tatilde bile rahat bırakmıyorlar."

Cümlesini bitirdiği sırada masaya doğru döndü. Sofia olması gerektiği yerde değildi ve az önceki yakınmasını duymamıştı bile. Evin arka tarafına çıkılmasını sağlayan sürgülü kapı açıktı ve hafifçe esen rüzgâr uzun tülün dalgalanmasına neden oluyordu. Sofia'nın evin en güzel yerini en sonunda keşfettiğini anladı.

Yüzünde bir gülümsemeyle yatak odasından bir battaniye aldı. Masada duran şarap şişesine baktı, bitmek üzereydi. Kalan şarabı iki kadehe pay etti. Bir elinde şarap kadehleri, kolunun altında yumuşak battaniyeyle açık kapıdan dışarı çıktı.

Salondan dışarıya bir adım atan herkes evin bir par-

çası olan iskelede buluyordu kendini. Gölün ortasına doğru uzanan ahşap iskelenin sonunda oturan genç kadına baktı Mert. Gecenin karanlığında bir peri gibi duruyordu. Sessiz adımlarla yanına vardı. Şarap kadehlerini Sofia'nın yanındaki boşluğa bırakırken genç kadın yerinden sıçradı.

"Sen miydin?"

"Korkuttum mu yoksa?" Mert yanında getirdiği battaniyeyi kadının omuzlarına bıraktı.

"Dalmışım," dedi Sofia. Omuzlarındaki battaniyeye sarındığı an üşüdüğünü fark etti. Vücudundan tatlı bir ürperti geçti. "Burası çok güzel Mert."

Sofia'nın yanına oturdu. Tıpkı onun gibi ayaklarını iskeleden aşağıya sarkıttı. Gölün karanlık suyu ayaklarının sadece birkaç santim aşağısındaydı. "Ben de çok seviyorum. Nefes almak için ara sıra buraya kaçıyorum."

"Keşke benim de nefes almak istediğimde kaçabileceğim böyle bir yerim olsa."

"Bazı arkadaşlıkların böyle güzel getirileri oluyor," dedi Mert. Ne de olsa ev, arkadaşı Okan'a aitti.

Mert'in sözlerinin ardından derin bir nefes aldı Sofia. Sonra da kendi küçük sığınağını düşündü. Böyle bir göl manzarası yoktu ama orası da fena sayılmazdı.

"Aslında benim de bir yerim var."

Mert aralarındaki muhabbeti ilerletebilmek için söze hevesle başladı. "Öyle mi, nasıl bir yer?"

"Şey, en az burası kadar küçük. Ufak bir bahçenin içinde ama şehre oldukça uzak." Sofia bir süre durup nasıl devam edeceğini düşündü. "Aslında orada vakit geçirmeye pek fırsatım olmadı. Ben daha çok sevdiğim insanların nefes almak için kaçabileceği bir yere sahibim. Onlar için bunu sağladım ama orada hep birlikte olmadık hiç."

Sözlerindeki gerçeklik Sofia'nın içini titretti. Sevdiği insanların gerçek manada nefes almaya devam edebileceği tek yer orasıydı. Bu ürkütücüydü ama hiç yoktan iyiydi. En azından hâlâ nefes alabilecekleri bir yerleri vardı.

"Eğer Boston'a gelirsem beni oraya götürür müsün?" diye sordu Mert, sesindeki tını oldukça şakacıydı. Sofia da bu soruya gülerek cevap verdi.

"Sonuçta beni buraya getirdin, değil mi?" Omuz silktikten sonra da Mert'in şakacı sesini taklit ederek devam etti, "Eh, o zaman seni de benim sığınağıma götürmem gerekir."

Mert ona bakıp sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sanırım tam olarak böyle yapman gerekiyor."

Sofia, Mert'in getirdiği şarap kadehlerinden birini eline aldı ve tam bir yudum alacaktı ki Mert diğer kadehi eline alıp havaya kaldırdı.

"Bugün çok şey için kadeh kaldırdık ama bu son." Sesli bir şekilde güldü. "Bir gün Amerika'da karşılaşmamıza..." dedi başını kararlı bir şekilde sallayarak. Sofia ona gülümseyip kadehini hafifçe onunkine dokundurdu.

"Bir gün Amerika'da karşılaşmamıza ve şu güzel hilale..." dedi gökyüzündeki ayı işaret ederek.

Ay ışığı gümüş çizgiler hâlinde gölün üzerine düşüyordu. Etrafta huzurlu bir sessizlik vardı ve bir süre bu sessizliğin tadını çıkararak yan yana oturdular. İkisi de yorgundu, ikisinin de bir parça huzura ihtiyacı vardı. İçinde bulundukları ortamsa onlara tam olarak bunu vadediyordu.

Aradan geçen bir sürenin ardından Mert aralarındaki sessizliği bozdu. "Yaşınla ilgili söylediklerim için bana kızdın mı?"

Beklemediği anda gelen bu soruyla Sofia'nın kah-

kahası gecenin sessizliğinde yankılandı. Sonra Mert'in yüzüne baktı. Karşısındaki adamın gerçek mi, yoksa bir hayal mi olduğunu ayırt etmeye çalıştı. Hayatındaki hiçbir erkek onu kızdırıp kızdırmadığıyla ilgilenmemişti bugüne kadar. Hele ki söylediği sözlerin peşine düşüp, ardında bir yara bırakıp bırakmadığını düşünenine hiç denk gelmemişti. Bu Sofia için yeni bir şeydi.

Gerçek olduğuna inanmak istercesine uzanıp Mert'in kolunu sıktı. Elinin altındaki kaslı kolu hissedince, fark ettirmeden yutkundu. Bu adam yüzde yüz gerçekti. Hayatının en kötü döneminde karşısına çıkan bir gerçekti.

Mert'in cevap bekleyen gözleri sabırsızca Sofia'nın yüzünde gezindi. Genç kadının aklından geçenlerden bihaberken merak ettiği tek şey duyacağı cevaptı.

"Hayır, kızmadım," dedi Sofia yumuşacık bir sesle. "Hava serinledi, içeri geçelim mi?"

İskeleden eve girecekleri sırada Mert meraklı bir çocuğun hevesiyle "Sahiden yaşını söylemeyecek misin?" diye sordu.

Sofia kıkırdadı. "Sana kızgın değilim ama bu soruya da cevap verecek değilim."

"Zaten yeterince gençsin, değil mi?" dedi Mert şakayla karışık. Sofia ona göz kırptı.

"Kesinlikle."

8.BÖLÜM

Sandal

Sapanca'daki ilk sabahlarında Pia ve Herkül dışarı çıkmak için salondaki koltuğun etrafından sabırsızca dolanıp duruyordu. Mert, iri patilerin ahşap zeminde çıkardığı tıkırtılarla çoktan uyanmıştı ama ayılmak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Kolunu gözlerinin üzerine kapatıp iç geçirdi. Kalkmak için döndüğü sırada beli ve boynu acıyla kasıldı. Aynı anda dudaklarından bir küfür kaçtı. "Siktir!"

Göl evinde tek yatak odası vardı. Mert'in centilmenlik damarı tuttuğundan odayı Sofia'nın kullanması için ısrar etmişti. Bu fikir o an için gözüne mantıklı gelmişti. Ta ki sabah tutulmuş vücuduyla koltukta uyanana kadar.

"Çok üzgünüm," dedi suçluluk dolu bir ses. Mert gözlerini sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Sofia, uykudan yeni kalktığını belli eden darmadağın saçlarıyla yemek masasında oturuyordu. Önündeki kâseden kahvaltılık gevrek atıştırıyordu. "Yatakta yatman için ısrarcı olmalıydım. Uyurken orada hiç rahat görünmüyordun."

Uyurken onu mu izlemişti?

Mert yüzünde çarpık bir gülüşle ayağa kalktı, vücudunu esnetti. "Ne zaman uyandın?"

"Yeni sayılır," dedi Sofia. Ağzına bir kaşık daha gev-

rek atmadan önce de ekledi, "Çok acıkmışım."

"Pia'yı ve Herkül'ü dışarı çıkartmam gerek." Mert bir kâseye biraz kahvaltılık gevrek boşalttı ve üstüne süt ekledi. "Ama sanırım hızlı bir kahvaltı etmemi bekleyebilirler."

"Sana da bir kâse çıkarayım," dedi Sofia oturduğu yerden kalkarken. "Gevrek yer misin, yoksa başka bir şey mi istersin?"

"Gevrek olur ama sıcak sütlü," dedi gülümseyerek. Sofia ona masaya geçmesini işaret etti ve kahvaltısını elleriyle hazırladı. En azından Mert'in istediği bu kahvaltı onun hazırlayabileceği kadar kolaydı.

"Bugün ne yapmak istersin?"

Sofia bu soruyu bekliyormuş gibi hevesle Mert'e döndü. Elinde tuttuğu cezveye süt doldururken cevap verdi. "Dün akşam evin arkasındaki sandalı gördüm. Biraz gezinsek olur mu?"

Mert gülümsedi. "Kürekleri sen çekeceksen neden olmasın?"

"Anlaştık," dedi meydan okuyan bir tavırla. "Seni güzel bir sandal sefasına çıkaracağım."

Sofia'nın hazırladığı kahvaltılık gevreğini yemeye başladığı sırada düşünmeden edemedi. Sandalla açılma tecrübesi de turtası kadar meşhursa yandım.

Kahvaltıdan sonra Mert köpekleri kısa bir yürüyüşe çıkardı. Sofia ise evde kalıp şömine başında biraz keyif çattı. Mert eve geri döndüğündeyse aklında bir fikir vardı.

"Madem göle açılacağız, balık tutmaya ne dersin?"

Sofia ona şaşırmış bir ifadeyle karşı çıktı. "Bunun pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Niye?"

"Hayatımda hiç balık tutmadım."

"Daha iyi ya! Deneyimlemiş olursun." Mert'in sesi fazla hevesli çıktı.

"Oltamız yok ki!" dedi Sofia son bir çabayla. Bazı konular düz mantığa dayanıyordu ne de olsa, olta yoksa balık da yoktu.

Mert eliyle ona bir dakika diye işaret etti. Sonra da kısacık bir telefon görüşmesi yaptı. Hemen ardından da bahçeye çıktı. Geri geldiğinde elinde iki adet olta takımı vardı. Sofia'nın ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Sihirbazsın, değil mi?" diye sordu ona, kendinden gayet emin bir sesle.

Mert'in yüzünde yamuk bir gülüş belirdi. "O da nereden çıktı?"

"Şapkadan tavşan çıkarır gibi bahçeden olta çıkardın." Bunu söylerken elleri hayali bir şapkayı tutup, içinden hayali bir tavşan çıkarmıştı. Mert'in yüzündeki gülümseme daha da büyüdü.

"Keşke sihirbaz olsaydım. Aslında denemedim de değil," dedi ona sır verir gibi gizemli bir sesle. Çocukken yaptığı sayısız denemeler geldi aklına. "Ama bir şeyleri ortadan kaybetme konusunda yeterince hızlı değildim."

"Sen ortadan kaybetme konusunda değil, bulma konusunda iyisin," dedi Sofia oltaları işaret ederken.

"Ah, evet!" dedi ve onun yanına gitti. "Sana bunu nasıl yaptığımın püf noktasını söyleyeyim mi?"

Sofia onu yan gözle şöyle bir süzdü. Sonra da başını hafifçe aşağı yukarı sallayarak onayladı. Mert cebinden telefonunu çıkarıp Sofia'ya doğru salladı.

"İşin püf noktası şu ki..." dedi ve Sofia'nın merakını arttıracak birkaç saniyeyi sessizce bekleyerek geçirdi. "Bilmediğin şeylerin yerini öğrenmek için arkadaşını arayıp sormalısın."

Sofia burnundan bir "Hıh!" sesi çıkardı ve gülmeye

başladı. Sandalla açılmadan önce üstlerini kalınca giyindiler, dün iskelede otururken omuzlarına aldıkları battaniyeyi de yanlarına aldılar. Kasım ayındalardı ve havaların acıması yoktu.

İskeleye çıktılarında mavi boyalı sandal onları bekliyordu. Sandalın halatını çözdüler. Mert Sofia'nın binebilmesi için elini uzattı, sandala ilk adımını atarken, "Dikkatli ol!" diyerek onu uyardı. Sofia'dan sonra o da sandala bindi ve iskeleden uzaklaşabilmek için sandalın küreklerini yerine taktı.

"Seni böyle alayım," dedi Mert kürekleri göstererek. Sofia ona bir an için boş bir ifadeyle bakınca konuşmaya devam etti. "Kürek çekeceğin konusunda anlaşmıştık."

Sofia kararlı bir ifadeyle çenesini yukarı kaldırdı. "Kenara çekil ve beni izle!"

Mert sandalın diğer ucuna geçip oturdu ve Sofia'nın küreklere asılmasını izlemeye başladı. Kahverengi ahşap kürekler oldukça ağırdı ve Sofia belli etmemeye çalışsa da zorlanıyordu. Sandal ileri doğru gideceği yerde, iskeleye tosladı.

Mert kaşlarını kaldırarak başını iki yana salladı. "Diğer tarafa doğru çekeceksin." Gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Pes etmesi için kaç dakikaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Kendiyle girdiği bahiste tüm düşüncelerini on dakikaya yatırdı.

"Keyfin yerinde, değil mi?" diye sordu Sofia nefes nefese kalmışken. Yanakları hem soğuktan hem de sarf ettiği gayret yüzünden kızarmıştı.

"Gayet iyiyim. Ya sen?"

"Çok iyiyim," dedi kürekleri çekmeye devam ederken. "Harikayım."

"İstersen yer değiştirebiliriz," diye önerdi Mert.

"Yo, ben iyiyim."

Mert içinden, inatçı keçi, diye geçirdi. "Yorulursan söylemen yeterli."

Gölün derinlerine gelene kadar kürekleri Sofia çekmişti. Bir yandan da bu işi Mert'e bırakmadığı için kendine kızıyordu. "Kürek çektin de ne oldu sanki? Bazen gereksizce inatlaşıyorsun," diye kendi kendine söylendi.

"Burası balık tutmak için yeterince derin," dedi Mert ve Sofia'nın kendine kızma seansını böldü. "Hangisini istersin? Kırmızı mı, siyah mı?"

Mert'in ona gösterdiği oltalara baktı. "Siyah olan..."

"Ben olsam ben de onu seçerdim," dedi Mert gülümseyerek. Sonra da oltanın iğnesine yem takıp Sofia'ya uzattı.

"Nasıl yapılacağını göstermen lazım."

"Ah, tabii!" dedi Mert oturduğu yerden kalkarken. Adım atarken sandal hafif hafif sallandı, dengesini korumak için dikkatli olması gerekti. "Oltayı geriye alacaksın, sonra da başının üstünden geçirip hızlıca ileri atacaksın."

Sofia gözlerini devirdi. "Çok açıklayıcı oldu."

"O zaman daha açıklayıcı olayım. Müsaadenle..." dedi ve Sofia'yı hemen önüne çekti. Oltayı eline tutuşturdu ve kendi ellerini de onunkilerin üstüne yerleştirdi. Ona sarılmış gibiydi, saçları rüzgârdan dolayı yüzüne doğru uçuşuyordu. "Üç deyince fırlatacağız."

"Tamam," dedi başını sallayarak.

"Bir... İki... Üç..." dedi ve Sofia'nın ellerini sıkıca tutarak oltayı ileri doğru atmasını sağladı. Misina havayı bıçak gibi keserek ileri atıldı ve suyun içine gömüldü.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordu Sofia.

"Bekleyeceksin," dedi Mert, sonra da makarayı işaret etti. "Eğer oltada bir çekilme hissedersen makarayı yavaş yavaş sarmaya başlarsın." Sofia'yı oltasıyla baş başa bırakıp, kayığın diğer ucuna gidip kendi oltasını attı.

"Niye yanıma gelmiyorsun?" diye sordu Sofia, onun diğer uca yerleştiğini görünce.

"Yan yana olursak misinalar birbirine karışabilir."

"Harika," diyerek mırıldandı önüne dönerken.

Birbirlerine sırtları dönük bir şekilde oturup balıkların gelmesini beklediler. Aralarında sözsüz bir anlaşma yapmışlar gibi pek konuşmadılar. Bunun yerine durup doğanın sesini dinlediler. İkisinin arasında huzurlu bir sessizlik oluşmuştu. Çarşaf gibi kıpırtısız bir gölün ortasındaydılar. Karşı kıyıda uzanan sazlık orayı tablo gibi gösteriyordu. Bir grup ördek nazlı nazlı süzülerek sandalın az ilerisinden geçti. Boyunlarının etrafını çevreleyen yeşil öylesine göz alıcıydı ki insanda uzanıp dokunma hissi yaratıyordu. Ördekler tam sandalın yanından geçerken içlerinden birisi vakladı.

"Bize mi seslendi o?" dedi Sofia gülerek. "Gölde yabancıları görmek istemiyoruz, der gibi sinirliydi."

"Hayır canım, hiç de sinirli değildi. Gayet dostane bir şekilde 'Rastgele!' dediğine eminim," dedi Mert de gülerek ve ördeklere başıyla selam verdi. "Size de rastgele!"

"Ah, Mert! Şuna bak!" dedi Sofia, heyecanla gölün ortasındaki hareketliliği işaret ederek. Ördek sürüsü yanlarından uzaklaşırken, ikisinin de dikkati suyun üstünde bir görünüp bir kaybolan karaltıya takıldı.

"Ördek mi?"

Mert başını hayır anlamında salladı. "Karabatak. Suya dalıp balık avlıyor belli ki."

"Bizden daha iyi iş çıkardığı kesin," dedi Sofia kıkırdayarak.

"Çok biliyorsun sen," diye homurdandı Mert. Bu sırada oltasının ucundaki çekilmeyi hissetti. Yüzünde gururlu bir gülümseme belirdi. "Bir şey yakaladım."

Sofia'nın meraklı bakışları hemen ona dönmüştü.

Mert'in oltasının makarasını yavaş yavaş sarışını izledi. Misina gölden çıktığında ucunda bir balık çırpınıyordu. Mert balığı iğneden kurtardıktan sonra göle geri attı.

"Aaa!" dedi Sofia şaşkınlıkla. "Neden suya attın ki?"

"Çok küçüktü," dedi Mert omuz silkerek. Oltasına yeni bir yem takıp tekrardan göle attı. "Sende durumlar nasıl?"

"Hiçbir hareket yok," dedi Sofia dudak bükerek. "Devam etmek istediğime pek emin değilim."

"Mızıkçılık yapma!"

"Çok sıkıldım Mert. Balık tutmak istemediğimi en başında söylemiştim." Elindeki oltasını kenara bırakıp sandalın ortasına geçti ve Mert'in yanına oturdu.

"Hoş geldin," dedi yanına oturan Sofia'ya gülümseyerek. "Madem sıkıldın birazdan gideriz, olur mu?"

"Olur," dedi Sofia da gülümseyerek. Mert onun isteğini yerine getirdiği için o da ona biraz zaman tanımak istedi. "Belki şu yeni attığın yem için bir yarım saat daha sıkılabilirim."

Aradan on dakika ya geçmiş ya da geçmemişti ki Mert'in oltasına yeni bir balık takıldı. Yüzü heyecanla aydınlandı. "Bir tane daha yakaladım."

"Tebrikler!" dedi Sofia, onun heyecanına gülerken. Bu sırada gözüne kendi oltası takıldı, bıraktığı yerden milim milim göle doğru kayıyordu. Biraz panik biraz da heyecanla küçük bir çığlık attı. "Olta gidiyor." Bunu söylerken oturduğu yerden aniden fırladı. Sandalı sallayacak kadar hızlı bir şekilde oltaya atıldı.

"Sofia dikkatli ol!" diye bağırdı Mert ama o daha cümlesini tamamlayamadan Sofia dengesini kaybetmişti bile. Elindeki oltanın makarasını sarmaya çalışırken, iğnenin ucundaki balık oltayı ileri doğru çekmeye devam etti.

"Bu çok güçlü," dedi Sofia, Mert'ten yardım beklerken. "Beni çekiyor."

Mert'se o an elindeki oltayı sarmakla meşguldü. İki oltaya da aynı anda balık takılması büyük aksilikti. "İki dakika dayan, şunu halledip geliyorum."

"Çabuk ol!" diye bağırdı Sofia ona. "Hemen gelmezsen oltayı suya atacağım."

Mert yakaladığı balığı su dolu kovaya atar atmaz ayağa kalktı. İlk adımını attığında sandal sallandı. Aynı anda oltanın ucundaki büyük balık Sofia'yı çekti ve dengesini iyice kaybetmesine neden oldu. Sofia bir çığlık attı. Bir an için sandalın içindeyken hemen sonrasında kendisini gölün serin sularında buldu.

"Sofia!" diye bağırdı Mert. "Lanet olsun! Lanet olsun!" Suya atlamadan önce birkaç saniye Sofia'nın su yüzeyine çıkmasını bekledi. Birinin onu sandala çekmesi gerekiyordu ve sandalın içindeyken onu yukarı çekmek daha kolaydı. "Sofia! Hadi ama çık artık."

Sofia hazırlıksız yakalandığı bu düşüş yüzünden paniklemişti. Suyun içinde yönünü bulmak için çırpındı. Çok derinde sayılmazdı, ışığa doğru ittirdi kendini. Yüzeye çıktığında genzine kaçan su yüzünden öksürüyordu. Tüm vücudu soğuk suyun hücumuna uğramıştı, titriyordu.

"Çok şükür," diye mırıldandı Mert kendi kendine. Küreği ona doğru uzattı. "Hadi tut şunu güzelim."

Sofia sandala doğru yüzdü, küreğin ucuna tutundu. Sonrasında da Mert'in ona uzanan eline sıkıca tutundu. "Yakaladım seni. Tamam, yukarı çekiyorum."

Mert, onu yavaşça sandala çekerken canını yakmamak için çok dikkatli davranmıştı. Sudan çıktıktan sonra Sofia'nın titremesi daha da artmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Mert. Hayli gergindi ve düşmeden hemen önce, zamanında yanına gitmediği için kendini suçlu hissediyordu. Gözleriyle hızlıca onu kont-

rol etti. "Bir yerine bir şey oldu mu?"

Sofia hâlâ yaşadığı şokun etkisindeydi. Tekrardan göle düşmekten korktuğu için Mert'in kollarından sıkı sıkı tutmuştu. Konuşmak için ağzını açtı ama o kadar titriyordu ki dişleri birbirine vurunca cevap veremedi. Bunun yerine iyiyim manasında başını salladı ve kendini Mert'in sıcaklığına yaklaştırdı.

Mert ona sarılıp elini sırtında usulca gezdirdi. Kolları arasındaki kadın titreyince "Üstündekileri çıkar, bu hâlde donacaksın," dedi endişeli bir sesle.

Sofia ona şaşkın bakışlarla baktı. Mert gözlerini devirdi. "Utanmanın sırası değil Sofia," diyerek payladı onu. "Acil bir durum bu."

Sofia iç geçirdi ve Mert'in kolları arasından çıktı. "Arkanı... dön," dedi titreyen dudaklarının arasından.

Mert ona gerekli mahremiyeti sağlamak için arkasını döndü. Sofia üstündekileri çıkarmaya başladığı sırada Mert de üstündeki montunu çıkardı. Az önce sarıldıkları için montu da biraz ıslanmıştı ama hiç yoktan iyiydi. Elini arkasına doğru uzattı. "Giy şunu," dedi, Sofia'nın montu almasını beklerken.

Birkaç saniye sonra Sofia "Dönebilirsin," dedi.

Yavaşça arkasını döndüğünde yutkunmak zorunda kaldı. Karşısındaki kadın şu an soğuktan tir tir titriyordu ama bu hâliyle bile çok güzeldi. Üstelik her ne kadar bakmamak için kendisiyle cebelleşse de belden aşağısı iç çamaşırı dışında çıplaktı. Üstündeyse az önce uzattığı mont vardı. Sevişme sonrası giyilen gömleğe bir rakip olarak göle düşme sonrası giyilen mont, diye düşündü.

"Şunu da bacaklarına örtelim," dedi Mert yanlarında getirdikleri battaniyeyi genç kadının üstüne örterken. Hem Sofia'nın daha fazla üşümesini istemiyordu hem de

onu bu hâlde görmenin düşüncelerini daha fazla zorlamasına engel olmak istiyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Sofia. Dudakları soğuktan morarmıştı.

"Hasta olmadan seni eve götürelim," dedi Mert yavaşça Sofia'nın yanağını okşarken. "Donuyorsun resmen."

Sandalın küreklerine asıldı ve tüm gücüyle çekmeye başladı. Olabilecek en kısa sürede Sofia'yı eve götürmek istiyordu.

"Balık tutmaktan nefret ediyorum," dedi Sofia birkaç dakikalık sessizliğin ardından. Titremesi kısmen geçmişti. Moraran dudakları kendi rengine dönmek üzereydi.

Mert bıyık altından gülünce, Sofia homurdanarak sordu; "Komik olan ne?"

"Balık tutmaktan nefret ediyorum, dedin ya!" dedi Mert gülmeye devam ederken. "Senin balığı tutman gerekiyordu ama görünüşe göre tam tersi oldu."

Sofia elini sandaldan aşağı sallandırıp göle daldırdı ve bir avuç suyu Mert'e doğru attı. Ardından gülmeye başladı ve kovadaki tek balığı gösterdi. "Sen de pek bir şey tutamadın ki."

Mert ona ukala bir bakış attı. "Yanılıyorsun," dedi ve Sofia'nın gözlerine bakıp gülümsedi. "Ben büyük balığı az önce tuttum. Hatta o balık şimdi bana bilmiş bilmiş laf yetiştiriyor."

Sofia, "Ah, asıl sen bana laf yetiştiriyorsun!" dedi gözlerini devirerek.

Bu sırada Mert, bir karışlık suyun içinde tek başına süzülüp duran balığı göle geri bıraktı.

"Niye bıraktın?" diye sordu Sofia balığın hızla uzaklaşmasını izlerken.

"Çünkü adil olan buydu. Göl seni geri verdi, ben de ondan aldığımı geri verdim. İkimiz de istediklerimizi aldık."

***

Eve geldiklerinde Sofia kuru kıyafetlerine kavuşmak için yatak odasına çıktı. Mert de şömineyi yakarak içeriyi ısıttı. Sofia kalın kıyafetlere sarmalanmış hâlde aşağıya indiğinde Mert'i mutfakta buldu.

"Sen geç, ben de geliyorum," dedi Mert ona gülümseyerek.

Sofia şöminenin karşısındaki koltuğa oturdu ve ateşin sıcaklığının yüzüne vurmasının tadını çıkardı. İçi hâlâ titriyordu. Umarım hasta olmam, diye düşündü. Hastalıkla uğraşacak vakti yoktu. Hem Mert'in yanında geçirdiği güzel zamanlarında hem de gerçek hayatındaki problemleriyle uğraşırken sağlığına ve enerjisine ihtiyacı vardı.

"Al bakalım," diyen Mert'in sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Uzattığı kupayı aldı, içi çayla doluydu. Şu an sıcak olan her şeye ihtiyacı vardı ve hevesle bir yudum aldı.

"Teşekkür ederim," dedi minnetle.

Mert koltuğun diğer ucuna oturduğunda Sofia'nın ayaklarını sorgusuz sualsiz kucağına çekti ve ellerinin arasına aldı. Sofia'nın yüzünde ne yapıyorsun bakışı vardı ama Mert aldırış etmedi.

"Isınmaya başlamışsın," dedi ellerini geri çekerken ama Sofia'nın ayaklarını kucağından indirmedi.

"İçim hâlâ titriyor," dedi Sofia. Bunu dile getirmek bile ürpermesine neden oldu ve hemen çayından koca bir yudum aldı.

"Çay bu konuda yardımcı olacaktır," dedi Mert ona şefkatle gülümseyerek. Sofia çayından bir yudum daha aldı. Çay boğazından aşağıya kaydıkça içinde bir soba yanıyormuş gibi hissetti, sıcaklık dalga dalga vücuduna

yayılıyordu.

"Gününü mahvettim," dedi Sofia ısınmaya başladıktan sonra. Mert ona kaşlarını çatarak baktı.

"Bunu da nereden çıkardın?"

Sofia hâlini gösterdikten sonra "Sence?" diye sordu.

"Saçmalama," dedi Mert homurdanarak. "Hiçbir şeyi mahvetmedin. Aslında..." Cümlenin devamını getirmeden önce durdu. Gözleri bir anlığına Sofia'nın güzel gözleriyle buluştu. "Bu benim hatamdı, özür dilerim Sofia."

Sofia bu özrü beklemiyordu. O yüzden şaşkınca gülümsedi. "Nasıl senin hatan oluyormuş? Beni göle falan ittirdin de haberim mi yok?"

"Balık tutmak istemediğini söylemiştin. Seni zorlamasaydım bunları yaşamayacaktın."

Sofia bir kahkaha attı. "Gerçekten bunu kafana takmıyorsun, değil mi? Yani bu biraz saçma olurdu."

Mert, Sofia'nın tavrına birazcık alınmıştı. "Sana saçma geliyor olabilir ama ben önemsiyorum. İstemediğini defalarca söylemişken seni zorlamamalıydım."

Mert'in bu kadar ince düşünmesi Sofia'nın derinlerinde, insanların hiç uğramadığı bir yere dokunmuştu. Mert onu önemsiyordu ve onunla ilgileniyordu. Onun istedikleriyle ya da daha önemlisi istemedikleriyle yakından ilgileniyordu. Yaşadığı kaza basit bir denge kaybının sonucuydu ama Mert'in bunun pişmanlığını böyle derinden hissetmesi Sofia'yı etkilemişti. Böylesine el üstünde tutulmak hoşuna gitmişti ama bir yandan da böylesine naif düşüncelere sahip bir adama yalanlar söylemek zorunda kaldığı gerçeği canını sıkıyordu. Karmaşık duygular içerisindeydi ve bu duyguların arasında boğuşurken Mert'e sımsıcak bir gülümsemeyle baktı.

"Öyle demek istemedim," dedi Sofia, kolunu koltuğa dayayıp başını eline yasladığı sırada. "Sadece bir

kazaydı, böyle olacağını bilemezdin." Durup ona gülen gözlerle baktı. "Hem bana bilerek zarar vermeyeceğini biliyorum."

Gülümseme sırası Mert'teydi. Sofia'nın ona güvendiğini belli eden kelimeler sıcak bir çaydan ya da gürül gürül yanan şömineden daha fazla ısıttı içini.

"O zaman aramız iyi?" dedi, soru soran bir vurguyla.

"Gayet iyiyiz," dedi Sofia kıkırdayarak ama hemen sonra ses tonu yakınmaya döndü. "İyi olmayan şey ne biliyor musun?" Mert'in yüzü gerildiği sırada Sofia sorduğu sorunun cevabını beklemeden devam etti. "Bu koltuk! Hayatımda gördüğüm en rahatsız şey."

Mert'in burnundan rahatlamayla karışık bir "Hıh!" sesi çıktı. Tek derdin koltuk olsun, diye geçirdi içinden. "Benim de pek sevdiğim söylenemez."

"Ben üstünde oturmaya bile dayanamazken bir gece daha üstünde uyumana müsaade edemem," dedi Sofia gayet ciddi bir sesle.

"Evin hepsi bu kadar," dedi Mert eliyle etrafı işaret ederken. "Yatabileceğim başka bir yer yok."

Sofia gülümsedi ve işaret parmağıyla üst katı işaret etti. Mert Sofia'nın ne ima ettiğini anlamıştı ama kelimeleri onun ağzından duymak için masumca konuştu.

"Ama üst katta sen yatıyorsun."

"Evet ve yatak çift kişilik." Sofia'nın sesi de oldukça masum çıkıyordu ama yeşim rengi gözlerinde çakan pırıltılar bazı hisleri saklayamıyordu.

"Birlikte uyumayı mı teklif ediyorsun?" Bunu Sofia'nın ağzından duymalıydı.

"Evet," dedi Sofia başını yavaşça aşağı yukarı sallarken. "Yukarıdaki rahat ve kocaman yatak dururken buradaki rahatsız koltukta uyumanın manası yok."

"Seni rahatsız etmek istemem."

Sofia tek kaşını kaldırdı. "Rahatsız olacak olsaydım bunu teklif etmezdim. Tabii benimle uyuma fikri sana katlanılmaz bir işkence olarak geliyorsa anlarım."

Mert, Sofia'nın konuşmasındaki ironiye güldü. Onunla yan yana, sıcaklığını ve kokusunu hissederek uyumak... Evet, bu kesinlikle katlanılması zor bir işkence olacaktı.

9.BÖLÜM

Oyun

Sofia'yla Mert'in birlikte uyudukları gece göl evine huzurlu bir sessizlik hâkimdi. Uykunun şefkatli kolları yatağın iki ayrı ucunda yatan Sofia'yı ve Mert'i sarmalamış, onları birbirlerine yakınlaştırmıştı. Rüyalar âlemine daldıkları sırada tenleri birbirine doğru çekilmiş ve sarmaş dolaş olmuşlardı. Birkaç gün önce birbirlerinin varlığından bile bihaberken şimdi birbirlerinin sıcaklığında huzur bulmuşlardı.

Sofia Mert'in boynuna doğru sokulmuştu. Mert'se bir elini Sofia'nın boynunun altından geçirmiş, diğeriyle de onu belinden sarıp sarmalamıştı. Yüzlerinde gevşemiş ve mutlu bir ifade vardı. Aldıkları her nefesle birbirlerinin soluklarını ve kokularını içlerine çekiyorlardı. Farkında değillerdi ama gecenin kadife örtüsünün altında, uykunun ve yıldızların şahitliğinde ruhları çoktan birbirine karışmıştı.

Günün ilk ışıklarıyla uyanan Mert oldu. Gözlerini aralamadan önce kollarının arasındaki sıcacık bedeni, boynunu okşayan ılık nefesi ve her nefeste burnuna dolan kokuyu hissetti. Hâlâ uyuduğunu ve rüya gördüğünü sandı. Ta ki gözlerini aralayıp, Sofia'nın bir meleği anımsatan güzel yüzüyle karşılaşana kadar...

Bu görüntü kalbinin teklemesine sebep oldu. Birkaç saniye sonra kendini toparladı. Birlikte uyumuşlardı. Sadece aynı yatağı paylaşmaktan ibaret olduğunu düşündüğü bu şey, gerçek bir paylaşıma dönüşmüştü. Kelimenin tam anlamıyla birlikte uyumuşlardı. Hâllerine bakılırsa aynı rüyayı gördüklerini bile söyleyebilirdi. Gülümsedi.

Kollarının arasındaki kadına daha sıkı sarıldı. Sofia da sanki buna tepki verirmiş gibi Mert'in boynuna doğru iyice sokuldu ve ona sarıldı. Mert'in kalbi tüm gücüyle atarken gümbürtüsünün Sofia'yı uyandırmasından endişelendi. Başını hafifçe eğerek baktı ona. Uzun kirpikleri neredeyse elmacık kemiklerine değecekti. Aralık duran dudakları arasından çıkan tatlı nefesini hissedebiliyordu. Dayanamayarak saçlarının arasına minicik bir öpücük kondurdu. Kokusunu içine çekerken gözleri huşu içinde kapandı.

Uzun zamandır güne bu kadar güzel başlamamıştı.

Sofia gerinerek uyandığında farkına vardığı ilk şey kendisine sarılan kollardı. Buna şaşırabilirdi o da Mert'e sarılmamış olsaydı. Mert'in yüzüne bakmadan önce yutkundu. Başını hafifçe kaldırdığında onunla göz göze geldi.

"Günaydın," dedi uyku mahmuru sesiyle.

"Günaydın," diyerek gülümsedi Mert. "Rahat uyuyabildin mi?"

Sofia da gülümsedi. "Bebekler gibi uyumuşum." Mert'in koyu kahverengi gözlerine ve hemen birkaç santim ötesinde duran dudaklarına bakarak sordu, "Asıl sen rahat uyuyabildin mi?"

"Hayatımın en iyi uykularından biriydi."

Mert'in sesinde insanı sarmalayan bir şeyler vardı. Sofia da bunun etkisini tüm vücudunda hissetmişti. Mert'e doğru çekildiğini hissediyordu. Aralarındaki birkaç san-

timi kapatıp onu öpmek istiyordu. Kollarının arasından asla çıkmamak hatta bu göl evinden hiç ayrılmamak istiyordu. Hayatının sonuna kadar bu güzel sabahın içinde ve güvenli kolların arasında kalabilirdi. Ama anlaşılan Mert'in başka planları vardı.

"Sabah miskinliği çok iyi hissettiriyor, biliyorum ama ben bayağı bir acıktım."

Sofia dirseğinin üzerinde doğrulup ona baktı. "Uyanır uyanmaz yemek yiyebilecek misin cidden?"

"Yeni uyanan sensin," dedi Mert yüzünde çarpık bir gülüşle. "Ben uyanalı bir saatten fazla oluyor."

Sofia gözlerini şakacı bir tavırla kocaman açtı. "Ve bir saat boyunca beni uyandırmadın."

"Bu kadar uyuyacağını tahmin etmemiştim," diye takıldı Mert.

"Bunu söylememeliydin. Bu yüzden bugün kahvaltılar senden."

"Daha önce kimdendi acaba?" dedi Mert ukala bir sesle. "Yemekleri hep ben hazırlıyorum."

"Dün ben hazırladım ya," diyerek sızlandı Sofia.

"Hah, şu kahvaltılık gevreğe süt karıştırmayı diyorsun!"

Sofia Mert'in koluna hafifçe vurdu. "Pislik yapma," dedi gülerek. Bu konuşmalar sırasında hâlâ birbirlerinin kolları arasından çıkmamışlardı ve ikisi de bu gayet sıradan bir durummuş gibi hâllerinden memnundular.

"Tamam, bir şey demiyorum," dedi Mert gülerek.

Kahvaltı için aşağıya indiklerinde omleti Mert yaptı, çayı ise Sofia demledi. Pia ve Herkül yemek masasının etrafında kıvranarak dolanıyordu.

"Kahvaltıdan sonra köpekleri yürüyüşe çıkarmam gerek."

"Birlikte çıkarız, ben de biraz yürümek istiyorum."

Sofia, elindeki çatalı Mert'e doğru sallayarak devam etti, "Göl haricinde burada daha ne gibi güzelliklerin saklı olduğunu merak ediyorum."

"Biraz ileride harika bir orman var. Güzel bir doğa yürüyüşü yapabiliriz." Mert bıyık altından gülerek devam etti, "Hem dün olanlardan sonra seni gölden uzak tutmak en iyisi."

"Bak yine pislik yapıyorsun," dedi Sofia kaşlarını çatarak ama hemen sonra dayanamayarak gülmeye başladı.

Mert ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Tamam, kabul ediyorum ama sen de bana fırsat veriyorsun, ne yapayım?"

Sofia kahvaltısını bitirip masadan kalktığında bir yandan da ona laf yetiştirmeye devam etti, "Mesela şey yapabilirsin: Kahvaltını çabucak bitirip masayı toplayabilirsin."

"Emredersiniz leydim!" dedi Mert onunla şakalaşarak. Masadakileri toplarken gözü Sofia'nın üstündeydi. Şöminenin önüne çektikleri sandalyede kurumaya bıraktıkları montunu kontrol edişini izledi.

"Bu hâlâ kurumamış," dedi Sofia dudaklarını bükerek.

"Belki de evde kalmalısın. Üşütüp hasta olabilirsin."

"Belki de senin gömleklerinden giymeliyim," diye önerdi Sofia çünkü evde kalmaya hiç niyeti yoktu.

Sofia'yı gömleklerinin içinde hayal etti ve yutkunmadan edemedi. Sofia'ya belli etmemek için gülümseyerek "Nasıl istersen!" dedi.

***

Sofia ve Mert yanlarına Pia'yla Herkül'ü de alarak yürüyüşe çıktıklarında gökyüzü bulutluydu. Güneş, bulutların ardında parıldayıp onların altın tozuna bulanmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Evin bulunduğu yol boyunca tempolu bir şekilde yü-

rüdüler. Yol bir patikayla ormana doğru ayrıldığında adımları da yavaşlamaya başladı.

"Burası ne kadar yeşil böyle!" dedi Sofia.

Başını gökyüzüne kaldırmıştı ve alnını kaplayan kâkülleri esen rüzgârla hafifçe uçuşuyordu. Mert, onun hevesle etrafını incelemesini seyretti. Sonra da "Gel biraz daha ilerleyelim," diyerek onu ormanın içine doğru çekti. Ağaçların sıklığı her adımla daha da artıyordu. Ayaklarının altında ezilen ağaç dalları ve yaprakların hışırtısı ikisinin de kulaklarına doluyordu.

"Yürümeyi sever misin?"

Mert'in sorusuyla Sofia bakışlarını ona yöneltti. "Amerika'dayken sık sık yürüyüşe çıkardım." Ardından duraksadı. Yürüyüşlere her zaman Chris'le çıkmıştı ve şu an onunla ilgili birçok anı aklına üşüşmek için fırsat kolluyordu. Bitki bilime meraklı olan Chris'in, doğa keşiflerindeki birkaç görüntüsü gözünün önüne gelmişti bile.

Mert muhabbet açmak için can atıyordu ve bu yüzden bu konu üzerinde durmaya karar verdi. "Nerelerde yürürdün?"

"Genellikle park ve ormanlarda..." dedi Sofia gülümseyerek. "Ağaçların olduğu yerleri seviyorum." Sonra yanlarından geçtikleri ağacın gövdesini okşadı. Kabuklu yüzey, yumuşak avucuna değdiğinde konuştu. "Mesela bu bir kızılağaç."

"Ağaçlardan anlar mısın?" diye merakla sordu Mert.

"Bitki bilimine meraklı bir tanıdığım var. Onun sayesinde bir şeyler öğrendim. Bir de izcilik günlerinden kalma birkaç bilgim var," dedi alnının kenarını kaşırken.

Mert'in yüzünde genişçe bir gülümseme belirdi. Çocukken gittiği izci kamplarında o da ağaçlar hakkında birkaç şey öğrenmişti ve şimdi Sofia'yla ortak bir yönlerinin çıkmış olmasına sevinmişti. Bu çocukça bir sevinçti

ama göz ardı edecek de değildi.

"Şu ilerideki ağaç ne peki?" diye sordu Mert. Gözlerini Sofia'dan ayırmıyordu. Etrafı süzen meraklı bakışları etrafındaki doğa güzelliklerinden daha ilgi çekiciydi onun için.

Sofia gözlerini kısarak Mert'in işaret ettiği ağaca baktı. Beyaz renkli, kabuklu gövdesi ve kenarları dişli yapraklarıyla epey tanıdık geliyordu. Bir süre düşündükten sonra "Huş ağacı," dedi ve hemen ardından ekledi, "Sen anlar mısın ağaçlardan?"

Mert tek gözünü biraz kısarak konuştu. "Eh, biraz anlarım!"

Mert'in kendisine yaptığı gibi Sofia da gözüne bir ağaç kestirip ona sordu. "Sol tarafta kalan ağacı biliyor musun?"

"Hangisi?"

Sofia parmağıyla işaret etti. "Hemen şuradaki işte, ikinci ağaç."

Mert ağacı görür görmez cevap verdi. "Biliyorum, meşe ağacı." Sesi kendinden çok emin çıkmıştı ve bu durum Sofia'yı güldürdü.

"Üzgünüm ama yanılıyorsun," dedi gülmeye devam ederken. "Aslında bayağı bir yaklaştın çünkü meşeyle ikisi aynı familyadan geliyorlar ama şu karşımızdaki güzel ağaç, bir kayın."

Aralarındaki ağaç bulma oyunu bu şekilde devam etti. Pia ve Herkül etraflarında rahatça dolaşırken ikisi de gülerek birbirlerine ağaç isimleri sormaya devam ettiler.

"Peş peşe kestane, gürgen ve palamut ağaçlarını sormanın ardında bir şaka falan mı yatıyor?" diye sordu Mert.

"Şaka mı? Nereden çıkardın bunu?"

"Şarkısı var ya hani..." Hafifçe sağa sola sallanırken

mırıldandı. "Kestane, gürgen, palamut... Altı yaprak, üstü bulut. Gel sen burada derdi unut. Orman ne güzel, ne güzel..."

Sofia kıkırdadı. "Güzel şarkıymış ama ilk senden duyuyorum."

Etkilemeye çalıştığı kadının karşısında çocuk şarkısı söylediğinin farkına vardığında yerin dibine geçmek istedi. Üstelik her ne kadar aynı ülkede yaşamış olsalar da aynı kültürde büyümemişlerdi ve doğal olarak Sofia'nın bu şarkıdan haberi bile yoktu. Tam bir aptal gibi görünüyor olmalıyım, diye düşündü Mert. "Her neyse," diyerek çocuk şarkısı söylediği ânı geçiştirmek istedi. "Başka ağaç ismi soracak mısın?"

Tüm kalbiyle sormamasını diledi ama Sofia bu oyunu sevmiş görünüyordu, devam ettiler. Mert'in şans eseri bildiği bir ağaç dışında verdiği dört yanlış cevap Sofia'yı oldukça eğlendirmişti.

"Bu haksızlık ama," diye homurdandı Mert. "Bu orman hep bilmediğim ağaçlardan oluşmuş durumda."

Sofia ormanda yankılanan bir kahkaha attı ve alaycı bir sesle konuştu. "Bilmediğin onlarca ağacın bir araya gelmesi büyük suç, haklısın canım."

Mert üst üste yanlış cevap vermenin rahatsızlığıyla homurdanmaya devam etti. "Sen de şöyle çam ağacı falan sormuyorsun ki!" Eliyle bir sağdaki bir de soldaki ağacı işaret ettikten sonra, "Bana meşe görünümlü kayın ağacı soruyorsun. Bu hileli soru bir kere," dedi.

"O zaman sana bileceğini tahmin ettiğim son bir ağaç sorayım," dedi Sofia. Mert'in çocukça homurdanması onu bir hayli eğlendirmişti. Koluna doğru uzandı, niyeti bileğinden tutmaktı ama o sırada Mert kendisine doğru adım atınca bir anda elini tutuverdi.

Mert'in gözleri saniyesinde elini tutan ele doğru kay-

dı. Çatık kaşları gevşerken, az önceki homurdanan hâli giderek çözülüyordu. Sofia'nın kalbi anlık bir panikle sarsıldı ve sessizce yutkundu. Amacı bu yakışıklı adamın elini tutup ormanda romantik bir yürüyüşe çıkmak değildi ama onun elini tutmanın verdiği hissi tattıktan sonra geri adım atmak istemediğini fark etti. Elini geri çekmek istemiyordu. Aralarında bir sessizlik oldu ve çekinerek göz göze geldiler. Sofia geri çekilmeyince, Mert gülümseyerek elini tutan eli avcunun içine aldı.

Sofia, Mert'i yavaşça bir ağacın yanına yaklaştırdı. "Bu ağacı biliyorsun," dedi tatlı bir sesle. Mert'in gözleri ağacın üstünde dolaştı. Hayır, bilmiyordu. Hatta utanmasa bu ağacı ilk kez gördüğünü bile söyleyebilirdi.

"Bilmiyorum," dedi gözlerini devirerek.

"Hadi ama iyi düşün," diyerek üsteledi Sofia. "Bildiğini biliyorum."

Mert kaşlarını çatarak ona baktı. "Benim bilmediğime emin olduğum bir şeyi aslında bildiğimi mi biliyorsun?"

Sofia sorunun karmaşıklığı karşısında güldü. "Evet çünkü bu ağaç bana ilk sorduğun ağaç."

Bu sefer Mert'in kahkahası ormanda yankılandı. Sofia'ya hangi ağacı sorduğuna hiç dikkat etmemişti çünkü o sırada gözleri sadece onu izlemekle meşguldü. "Sanırım o sırada dikkatim başka bir şeydeydi," dedi Mert kaşlarını bir an için kaldırıp indirirken.

"Ne yani bana rastgele bir ağaç adı sorup cevabıyla bile ilgilenmedin mi?" Sofia'nın sesinde küçük bir azarlama tınısı vardı.

"Aslında şey..." dedi Mert ve nasıl devam edeceğini düşünürken boşta olan eliyle ensesini kaşıdı. Fena yakalanmıştı ve biraz da utanmıştı. "Dikkatimi çeken başka bir şey vardı."

"Ne?"

Mert gizlemeye gerek duymadığı bir tereddütle konuştu. "Ne olduğunu duymak istemezsin."

"Söylemeni bekliyorum."

Israr edeceğini düşünmemişti. Türkçe olarak mırıldandı. "Gerçekten mi?"

"Lütfen anlamadığım bir dilde konuşma. Bu adil değil," diyerek çıkıştı Sofia.

Mert teslim olur gibi boşta olan elini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam söyleyeceğim. Sana bakıyordum."

"Bana!" Tek kelimelik bu cümle şaşkınlık doluydu ve emin olamama hâlinin sorusunu barındırıyordu.

"Şey..." diyerek birkaç saniyelik zaman kazandı Mert. Sofia'nın gözleri irice açılmış bir hâlde kendisine bakarken konuşmak pek kolay olmayacaktı. Bu gözler başına iş açıyordu. "Oldukça meraklı bir şekilde etrafı süzüyordun ve sen..." deyip derin bir nefes aldı. "Çok güzel görünüyordun."

Sofia'nın kalbi hızla atmaya başlarken gözleri utangaç bir tavırla yere doğru indi. Mert'in kalbi de ondan farklı değildi. Az önce ağzından çıkan şeyi gerçekten söylemiş olmanın verdiği şaşkınlığı yaşıyordu. Aklı devreden çıkmıştı ve onu şaşırtacak ikinci bir şeyi gerçekleştirdi. Sofia'yla aralarındaki mesafeyi kapattı. Zaten tanıştıkları andan beri kişisel sınırları ihlal etme konusunda bayağı iyiydiler. Avucundaki eli hafifçe sıktı ve Sofia başını kaldırdı. Başını birazcık eğerse istediği şeye ulaşacaktı. Sofia'nın dudakları sadece birkaç santim uzağındaydı.

Sanki onun içinden geçenleri okumuş gibi Sofia da Mert'e doğru sokuldu ve dudaklarına doğru uzandı. İkisinden de çıt çıkmıyordu ama etrafları ağaçların hışırtısıyla kaplıydı ve o an yapılabilecek en güzel şey birbirlerini öpmek gibi duruyordu.

Birbirlerini buldukları ilk an ikisinin de vücudundan

tatlı bir ürperti geçti. Mert'in dudakları, Sofia'nın beklediğinden çok daha yumuşaktı. Sofia'nınkilerse Mert'in umduğundan daha sıcaktı. İlk anın telaşını atlattıktan sonra Sofia, düşmeyeceğinden emin olmak istercesine Mert'in ensesini tuttu ve Mert'in bir eli Sofia'nın belini kavradı. Genç kadın, bu hareketi filmlerde görüp de saçma bulduğu onca seferi düşündü. Daha önceki hiçbir öpüşmesi böyle bir sahiplenmeyi içermemişti. Oysa şimdi, Mert'in dudakları kendisininkilerin üzerinde dolaşırken eli ancak ensesine ait olabilirmiş gibi hissettiriyordu. Ona biraz daha sokuldu.

Mert öpüşmelerini derinleştirmek istiyordu ama bunun için hiçbir harekette bulunmuyor, Sofia'nın vereceği izni bekliyordu. Sofia tam dudaklarını araladığı sırada hemen sağ taraflarından gelen kuvvetli bir havlama sesiyle birbirlerinden ayrıldılar.

Pia yanlarındaki ağaca yönelmiş, avazı çıktığınca havlıyordu. Mert'le önce birbirlerine, ardından köpeğe baktılar. Pia'nın havlamakta olduğu sincapsa umursamaz bir şekilde dalların üzerinden onları izliyordu.

Mert şansına küfretti. Şimdi mi? Gerçekten mi? Bunun aralarındaki yakınlaşmayı bozduğundan çekinerek göz ucuyla bir kez daha Sofia'ya baktı ve onun da kendisini izlediğini gördü.

"Eve dönelim mi?"

Bu sorunun Sofia'dan gelmesi Mert için beklenmedikti ama ikiletmeden kafa salladı. "Pia, Herkül!" diye köpeklere seslendi ve beraber dönüş yoluna geçtiler.

Mert dudaklarında Sofia'nın dudaklarının tatlı tadını hâlâ alabiliyordu ve kalp atışları yüzünden kulakları uğulduyordu. Oyalanarak geldikleri yolu beklenmedik bir ivedilikle dönerlerken, el ele tutuşmuş olduklarını bir süre fark etmedi bile. Oysa bir kez farkına vardığın-

da Sofia'nın elinin ne kadar yumuşak olduğunu, kendi elinin içinde nasıl küçücük kaldığını ve bunun ne kadar güzel hissettirdiğini de fark etmişti. Sessizlik ve köpeklerin soluklarının hâkim olduğu patikada ilerlerken teni beklentiyle karıncalanıyordu ama öte yandan, şayet Sofia bir şey yapmazsa eve döndüklerinde herhangi bir konuda ısrarcı olmayacağını da biliyordu.

Mert düşünceleriyle boğuşurken gök gürledi ve bir anda grileşen gökyüzünden yağmur boşanmaya başladı. Yüzlerine düşen ilk yağmur damlalarıyla birbirlerine baktılar. O ana kadar fark etmemişlerdi ama saatlerdir yürüyorlardı ve ne kadar hızlı giderlerse gitsinler eve varmak için epey yolları vardı.

Ormanın en kuytu köşesini bile aydınlatacak bir şimşek çaktı. Sofia ardından gelecek gök gürültüsünü beklerken Mert'in gözlerine baktı. Yağan yağmur kirpiklerine takılıp öyle düşüyordu ve ıslak görüntünün genelde yarattığının aksine, o ıslakken daha şey görünüyordu. Seksi. Yutkundu. Bu adamı daha kaç gündür tanıyordu ki? Ama Mert'e duyduğu çekim inkâr edemeyeceği kadar kuvvetliydi ve onu öperken yüzünü okşamaya fırsat bulamadığı için eksik kalmış hissediyordu. Yağmur kendi kıyafetlerinin altına işleyip, kâküllerini gözlerinin üzerine düşürürken ürperdiğini fark etti ve bunun tek sebebi yağmur değildi. Uzun zamandır böyle şeyler hissetmemişti. Şimdiyse onlarla ne yapacağını bilmiyordu bile. Eve döndüklerinde ne olacağını bilmiyordu. Ne olmasını istediğini de bilmiyordu. Kesin olarak bildiği tek şey, hiçbir şey bilmediğiydi.

Eve varmak için Mert'in yönlendirmeleriyle bir yola çıkmışlardı. Mert hiçbir ağacı tanıyamamış olabilirdi ama Sofia yön duygusu için ona hakkını vermek gerektiğini düşündü. Kendisi olsa yolu bulabileceğinden

emin değildi. Bir süre yolda ilerlediler. Sonra hâlâ gidecek epey bir yolları varken ve sicim gibi yağan yağmur yüzünden sırılsıklam olmuşken arkalarından gelen nal seslerini duydular. İkisi de dönüp baktılar ve at arabası süren bir amca yanlarında durduğunda Sofia minnetle derin bir nefes aldı.

Amca ve Mert'in arasında Sofia'nın anlamadığı bir konuşma geçti. Yaşlı adamın konuşması bugüne kadar duyduğu Türkçeden daha farklıydı sanki. Gerçi ne fark ederdi ki zaten hiçbir kelimeyi anlamıyordu. Yaşlı adam en sonunda eliyle onlara arkaya geçmelerini işaret etti, bunu anlamak için dili bilmesine gerek yoktu neyse ki. Mert onu arabanın arkasına bindirip köpekleri çağırdı.

Yaşlı adam arabasını tekrar sürmeye başladığında sarsıldılar ve bu nedense Sofia'ya komik geldi. At arabası mı? İnsanlar hâlâ bu şekilde ulaşım sağlıyor muydu gerçekten? Oysa Sofia bunu Central Park'ın içinde eğlence olsun diye yapılan bir şey sanıyordu. Araba hiçbir taşı atlamadan, her çukurun hakkını vererek sarsılmaya devam ediyordu. Yağmur ikisini de ıslatmayı sürdürüyordu ve normalde insan taşımaya uygun olmayan kısım öylesine dardı ki Mert'le omuzları birbirine çarpıp duruyordu. Belli bir ritimle devam eden bu hareket yüzünden bir an için bakıştılar. Pia'nın havlaması öpüşmelerini kestiğinden beri o tek soruluk cümle hariç tek kelime bile konuşmamışlardı ama gerek de yoktu. İkisinin de gözlerinde benzer ışıklar parlıyordu. Sofia gülümsedi. Bunlar muzip ışıklardı çünkü.

Evin bulunduğu yola geldiklerinde ikisi de derin bir nefes aldı. Mert, kendilerini kırk dakikalık bir yürüyüşten kurtaran yaşlı adama el sallayıp at arabasının arkasından baktı. Sofia yanında, kendine sardığı kollarıyla dikiliyordu ve ıslanan kıyafetleri üzerine öyle yapışmıştı ki

Mert'in hayal gücüne pek bir şey kalmamıştı, tıpkı göle düştüğü günkü gibi. Yağmur sanki onları bir an önce eve sokmak istermiş gibi inatla yağmayı sürdürüyordu. Mert de iliklerine kadar ıslanmıştı ve üşüdüğünü itiraf etmek erkekliğine ters düşmeyecek olsa birbirine çarpan çenelerini engellemek için bu kadar uğraşmazdı. Biraz daha ıslak kalırlarsa hasta olacakları kesindi. Köpekleri de çağırıp eve doğru yürüdü.

Nihayet eve girdiklerinde, kapı arkalarından kapandığı anda, içerinin elektriği değişti ve Mert arkasında duran Sofia'ya döndü. İçeri en son Sofia girdiği için kapıya en yakın o duruyordu. Derin bir nefes alıp, ondan bir hareket bekle, diye geçirdi aklından. Üzerine atlama. Barbarlık etme.

Sonra Sofia, gözlerinin içine bakarak dudaklarını ıslattı ve Mert'in kafasından onlarca barbar küfrü geçerken bunu daha fazla uzatmanın bir anlamı olmadığına karar verip ona doğru yürüdü. Aralarındaki mesafeyi tek adımda kapattıktan sonra onu kapıya bastırdı ve menteşeler gıcırdadığında bile durmadı. Dudaklarını bir kez daha genç kadının dudaklarının üzerine örttü. Ne kadar saçma olsa da onunla öpüşmeyi özlediğini düşündü. Ne kadar olmuştu ki? Yarım saat mi? Bir mi? Sofia'nın kolları boynuna dolandığında solukları boğazına dizildi. Ağzının tadını merak ediyordu, bu yumuşak öpüşme daha ne kadar sürecekti? Elleri onun kalçalarına kaydı ve onu kucağına aldı. Sofia bacaklarını beline doladığında başı döndü. Bu kadının ona cehennemden mi, cennetten mi gönderildiğini bilmiyordu ama şu an hangisi olsa kabul edecekti.

"Buz gibisin."

Sofia Mert'in dudaklarından çıkan kelimeler üzerine kıkırdadı. Öpüşürken konuşabilen bir adamı daha önce

hiç görmemişti. Başını geriye atıp kafasını hâlâ yaslı durduğu kapıya dayadı. "Donuyorum," dedi ardından. Bedeni içeriden alev almış olsa da buz kesmiş el ve ayak parmaklarının hareketleri sarsak ve donuktu. "Ayrıca..." dedi bir eliyle onun yanağını okşayarak. "Söyleyene de bak."

"Üşümüyorum ben," dedi Mert daha çok homurtuyu andıran bir sesle ve Sofia bir kez daha güldü. Mert konuşmaktan çok homurdanmaktan hoşlanan bir adama benziyordu ama bu Sofia'yı sadece güldürüyordu. "Hı hı!" dedi Sofia, Mert'in dudakları çene çizgisine kaydığında iç geçirerek. "Hiç üşüme sen, tamam mı? Üşüyenler insan çünkü. Sen nesin?"

Saçmalıyordu. "Saçmalıyorum. Kendime gelmem lazım. Hem biz ne yapıyoruz?" diyerek kendi kendine söylendi Sofia.

"Efendim?"

"Hiç," diye mırıldandı Sofia. Boynuna kayan dudaklar dikkatini dağıtıyordu. Kafasından geçen düşünceleri bölüyor, saçmalamasına sebep oluyordu. Ama bu güzeldi, inkâr edecek değildi. Tam o anda hapşırmasaydı, belki daha da güzelleşirdi.

Mert geri çekilip Sofia'ya baktı. Suratında yamuk bir gülümseyiş vardı. Onu yere bıraktığı sırada kafasından geçen, neden böyle bir şey yapıyorsun, hâlbuki çok iyi gidiyordu, benzeri isyan cümlelerine aldırmadı ve "Önce gidip sıcak bir duş al," dedi. "Sonra eğer hâlâ istiyorsan kaldığımız yerden devam ederiz."

Sofia bir an için düşündükten sonra suratında şeytani bir sırıtışla Mert'e baktı. "Bak ne diyorum?" dedi bir parmağını onun göğsünde dolaştırırken. "Sıcak bir duş fikri güzel, evet, ama..." Bakışlarını Mert'in koyu renk gözlerine dikti. "Neden bununla bir şeylere ara vermek zorunda olduğumuzu anlamıyorum."

Sofia'nın kafasından en son ne zaman böyle edepsiz ve düşüncesiz davrandığı sorusu geçti, cevap muhtemelen aslaydı. Yanlış cevap verdiğini bildiren kırmızı bir ışık yanıp söndü kafasının içinde. Tamam, belki düşüncesiz davrandığı zamanlar olmuştu toyluk günlerinde. Ama ondan beri hiçbir zaman böyle davranmamıştı. Hareketleri hep hesaplı ve dikkatliydi ama bu hafta sonu canı nasıl istiyorsa öyle davranacağına dair kendisine söz vermişti ve verdiği sözleri tutmak onun için önemliydi.

Sofia kendi içinde bir hesaplaşma yaşarken Mert'in kafasının içinde de bir uğultu vardı. Sofia bununla bir şeylere ara vermek zorunda olmadıklarını söylerken... Kastettiğini düşündüğü şeyi mi söylemişi gerçekten?

Sofia onun yanından geçip omzunun üzerinden geriye bir bakış attı. Bakışlarındaki davet açıktı. Mert bir an için kafasını iki yana salladıktan sonra, onun peşinden gitti. Sofia banyo kapısının arkasında kaybolduktan sonra Mert bir süre kapının önünde dikildi. İçeri girmeyi her şeyden çok istiyor ama bir yandan böylesine aniden gelişen bir ilişkide böyle bir adım atmaktan korkuyordu.

Sofia başını kapının yanından uzatıp ona baktığında Mert kapıya uzandı. Bu kadını çözemiyordu ve bu da ilgisini arttırmaktan başka bir şey yapmıyordu. Biraz önce davetkâr bakan gözlerinde şimdi gördüğü şey endişeli bir arzuydu, yanlış bir şey yapmak istemiyordu. Böyle büyütülmemişti, bir kadına istemediği hiçbir şeyi yapmazdı.

Küçük banyoya girip de bedenine sardığı havluyla küvetin önünde dikilen Sofia'yı gördüğünde bütün endişelerini bir kenara bıraktı. Üzerindeki gömleğin düğmelerini açarken gözlerini Sofia'nın süt beyazı teninden alamıyordu. Açıkta kalan köprücük kemiklerinin üzerine dökülmüş kumral saçları, kendisini dikkatle izleyen

yeşim rengi gözleriyle o kadar güzeldi ki soluğu kesildi. Kotunun kemerine uzanmadan önce ayakkabılarını çıkarttı ve sonra kendisini izleyen gözler altında soyundu. Bu sırada Sofia'nın açtığı su, banyoyu buharla kaplamıştı. Üşümüş teninde sıcak buharın dokunuşu güzeldi ama teninde dokunuşunu hissetmek istediği şey bu değildi.

Genç kadına doğru bir adım attı. Sofia'nın titrediğini görebiliyordu ama Mert onun gözlerinde korku görmüyordu. Endişe ya da kararsızlık da yoktu. Havlusunu üzerinden çekmek için uzandığında Sofia uysal bir şekilde kollarını iki yana açtı ve bir an sonra ikisi de çırılçıplaktı.

Sofia hızlıca bir alçalıp bir yükselen göğsünün inip kalkmasını engelleyebilmeyi çok istese de bunu yapamıyordu. Mert'in bakışları teninde dolaşırken artık üşümediğini fark etti. Küvete girdi ve genç adam peşinden geldi. Bir an birbirlerine baktılar, ardından Mert onu öpmek için eğildi ve Sofia buna hevesle karşılık verdi. Sıcak su üşümüş tenlerini ısıtırken ne kadar zamanı orada geçirdiklerini bilmiyordu ve umursamıyordu da. Bedenlerinin arasında hiçbir engel yokken ona dokunmak güzeldi. Parmak uçları Mert'in göğsünde gezindi, karnında ve sırtında da. Mert onun saçlarını okşuyor, bedenini nazik ama baştan çıkarıcı dokunuşlarla keşfediyordu. Sofia'nın başı dönüyor, bedeni daha fazlasına duyduğu istekle kavruluyordu ve Mert'in de aynı durumda olduğunu görmek hiç zor değildi.

Uzun bir sürenin ardından suyu kapattılar. Küvetten önce Mert çıktı ve az önce üzerinden çektiği havluyu Sofia'ya uzatıp sarınmasını bekledi. Ardından beline bir havlu sardı ve banyodan çıktılar. Beraber evdeki tek yatak odasına yöneldiklerinde ikisinin de aklında tek bir soru işareti bile yoktu.

Odaya girdiklerinde Mert uzanıp onu bir kez daha kucakladı. Ardından yatağa uzandılar. Üzerine yerleşen Mert'in bedeninin, onu yatağa bastıran ağırlığı Sofia'nın başını döndürdü. Bu güzel bir histi. Özlediği bir his... Onu ezmiyordu ama ciğerlerindeki nefesi çalmak için buna gerek yoktu zaten. Onun kahvenin en koyu tonundaki gözlerine bakması buna yetiyordu. Mert onu öpmek için eğildiğinde gözlerini yumup kendini bu dudakların esaretine bıraktı. Ardından dudakları boynuna kaydı ve oradan da köprücük kemiklerinin üzerine. Sofia soluğunu tutup sırtını yataktan doğrulttu. Parmakları Mert'in saçlarına dolandı ve onu tekrar kendine çekti. Aralarındaki havlular fazlaydı, çok fazla. Sırtında bir yol çizen elleri Mert'in belindeki havluya ulaştığında, Mert ne yapmak istediğini anladı ve onu ikiletmedi. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Ormanın yeşili ve toprağın kahvesi... Birbiriyle uyumlu iki renk... Ve Sofia, birbirlerine uyacak iki beden olmaları için dua ediyordu.

Mert'in bedeni bedeninin içini doldurduğunda dualarının karşılık bulduğunu anladı. Onu iyice kendine çekti ve ardından bedenini her şeyiyle bu genç adama emanet etti.

10.BÖLÜM

Mutlu Anlar Baloncuğu

Hava kararmak üzereydi. Ormandayken yakalandıkları yağmur tüm şiddetiyle devam ediyor, evin çatısında oldukça sesli bir melodi oluşturuyordu. Mert'in vücudu gevşemiş ve uykuya dalmak için âdeta yalvarıyordu ama buna karşı direniyordu. Hemen yanı başında yatan ve derin bir uykunun kollarında olan Sofia'dan gözlerini ayıramıyordu. Birkaç saat önce yaşadıkları şey gerçek miydi? Sofia'nın çıplak omzuna dökülen kumral saçları ve hemen göğsünde duran eli olmasa buna inanması epey güç olurdu ama evet, gerçekti.

Sofia uykusunda kaşlarını çatıp bir şeyler mırıldandığında Mert'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Rüya görüyor olmalıydı. Ne dediğini anlayabilmek için dikkatle dinlemeye başladı. Söylediklerinin çoğu anlamsız kelimelerden oluşuyordu, yine de bir anlam çıkarabilmek için dikkatle dinledi. Belli belirsiz kelimelerin aralarından bir isim takıldı kulağına,

Chris.

Sofia bir kez daha aynı ismi mırıldandı. Sonra Mert'in göğsünde duran elini çekip arkasını döndü. Mert'in yüzündeki gülümseme de aynı anda dondu. Yanında uyuyan genç kadının pürüzsüz sırtına bakarken aklına dolusan sorularla baş etmeye çalıştı.

Chris de kimdi? Şu bahsettiği eski sevgilisi mi? Ne kadar olmuştu ayrılalı? Onu hâlâ aklından çıkaramamış mıydı? Bu ihtimali düşünemeyecek kadar salak mıydı?

Derin bir nefes aldı ve kafasının içinde yankılanan sesleri susturmak için çabaladı. Sofia hayatına gireli sadece birkaç gün olmuştu ve şüphesiz ki bu birkaç günden önce bir hayatı vardı. Bu akşam yaşadıkları şey güzeldi ama belli ki kendisini fazla kaptırmaması kendi hayrına olurdu. Zaten yakında gitmeyecek miydi? Chris'in kim olduğunu düşünmektense birlikte geçirdikleri anların tadını çıkarmalıydı.

Mert kendi içerisinde bir hesaplaşma yaşarken, Sofia uykusunda tekrardan mırıldanarak ona doğru döndü. Dudaklarının arasından kelimeler yuvarlanarak çıktı. "Onunla güvendeyim." Narin kollarını Mert'in beline doladıktan sonra başını göğsüne yasladı. "Güvendeyim."

Mert bir an için ne yapacağını bilemedi. Chris kimdi bilmiyordu ama Sofia'nın az önce ağzından çıkanlar kendisiyle alakalıydı. Bunun farkındaydı. Kollarını genç kadının etrafına doladı ve derin bir nefes daha aldı. Burnuna Sofia'nın kokusu dolarken belli belirsiz gülümsedi.

"Evet, güvendesin bebeğim."

***

Hafta sonu su gibi akıp geçmişti. Sapanca'daki son günlerinin sabahı ise çok güzeldi. Uyandıklarında hava henüz yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı ve gün doğumunu izlemek için evin arkasındaki iskeleye çıkmışlardı.

"Kenara fazla yaklaşma," dedi Mert, Sofia'yı kolları arasına çekerken. "Sabahın bu saatlerinde göl tahmin edeceğinden çok daha soğuktur."

"Öğlen vaktinde de pek sıcak olduğunu söyleyemem," dedi Sofia ürpererek. Sonra da "Dengemi kaybedeceğim-

den değil ama ben yine de tedbiri elden bırakmayım," diyerek Mert'e sarıldı.

Mert'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Sofia'nın rüyasında başka bir adamın adını sayıkladığı gerçeğini zihninin karanlık odalarından birine hapsetti ve anahtarı da gölün en derinine attı.

"Tedbirli olmak her zaman iyidir. Ayaklarının yere bastığından emin olacaksın," dedi Mert gülümseyerek. Sofia'nın yüzündeki her bir çizgiye hayranlıkla bakıyordu ve onu kendisine iyice bastırdı. Eğilip dudaklarına masum sayılacak kadar küçük bir öpücük kondurdu.

"Böyle tatlı şeyler yaparsan ayaklarımın yere basması zor." Sesi keyifli bir kedinin mırlamasını andırıyordu.

"Nasıl şeyler?" dedi Mert yüzünde çapkın bir gülüşle.

Sofia kollarını Mert'in boynuna dolayıp kendisine çekti. "Böyle şeyler," dedikten sonra dudaklarına uzandı.

Güneşin parlak ilk ışıklarının üzerlerinde yakınlaştırıcı bir etkisi olmuştu. Küçük bir öpücükle başlayan yakınlaşmaları ateşli bir birliktelikle son bulmuştu.

***

İstanbul'a dönerken yol boyunca muhabbet edip, radyoda çalan şarkılara bağırarak eşlik etmişlerdi. İkisi de oldukça mutlu görünüyordu. Şehirden ayrı geçirdikleri günler ikisine de iyi gelmişti. Mert iş hayatının stresinden uzaktı, Sofia da bulaştığı beladan. Ne yazık ki bu mutluluk balonu havada uzun uzun süzülememişti.

Döndükleri akşam yol yorgunluğunun verdiği rehavetle salondaki koltukta birbirlerine sarılarak oturmuş film izliyorlardı. Konusu ikisinin de ilgisini çekmişti, birbirlerine filmle ilgili sorular sorup olaylar hakkında tahminlerde bulunuyorlardı. Kucaklarında duran patlamış

mısır kâsesine dikili gözlere de gülüyorlardı. Pia tabaktan düşecek tek bir tane için sabırla beklerken, Herkül horuldayarak uyuyordu.

Sonra Sofia'nın telefonu çaldı, mutluluk balonuna batırılan bir iğne gibiydi. Aniden yükselen zil sesi genç kadını yerinden sıçrattı ve kucaklarında duran kâse yere düştü. Herkül derin uykusundan uyandı. Mert'in güvenli kolları belinden çekildi. Güzel ilerleyen film durduruldu.

Arayan numarayı biliyordu, takipçisiydi. Mert'e belli etmemeye çalışarak gülümsedi. Telefonu açıp kulağına götürdü. Sesinin titrememesi için çabaladı. "Alo!"

Buz gibi bir ses cevap verdi. "Hâlâ şehirde misin?"

"Evet."

"Güzel. Şimdi beni iyi dinle."

Ses gidip geliyordu. Adamın söylediği hiçbir kelimeyi kaçırmamak için tüm dikkatiyle dinledi.

"Yarın görüşeceğiz. Yer ve zamanı sana haber vereceğim."

"Buldun mu yoksa?" diye umutla sordu Sofia. Adam soruyu duymazdan geldi.

"Sadece dediğimi yap. Benden haber bekle," dedi ve telefonu kapattı.

Sofia'nın içini korku dolu bir merak kapladı. Çantayı bulmuş muydu acaba? Ya da büyük patron her şeyi öğrenmişti ve başına tahmin etmek bile istemeyeceği şeyler mi gelecekti? Damarlarında akan kanın buz kestiğini hissetti.

Yerdeki mısırları toplayıp yanına dönen Mert "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Sıcacık eli şefkatli bir şekilde sırtında gezindiğinde ürperdi. Bu hâliyle onu da endişelendiriyordu. Dudaklarına pozitif bir gülümseme yerleştirdi. "Evet," dedi başını aşağı yukarı hafifçe sallayarak. Sonrasında Mert'in omzuna başını yasladı. "Hadi, filme devam edelim!"

***

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde Sofia'nın telefonuna mesaj geldi. Takipçisi, ona buluşacakları yeri ve saati bildirmişti. Başına gelebilecek ihtimalleri düşünmek istemiyordu ama aklının içinde yanıp sönen kırmızı alarmı görmezden gelmek zordu.

Dikkatini dağıtabilmek adına, Mert'in işe gitmek için hazırlanışını izledi. Ellerini ve dudaklarını gezdirmeyi sevdiği göğsü iliklediği her bir düğmeyle kapanıyordu. Genç adamın ince, kemikli parmakları el alışkanlığının verdiği bir hızla kravatını bağlamaya başladığında izlendiğini fark etti. Yüzünde çarpık bir gülümseme belirirken Sofia'ya göz kırptı.

"Uzaktan bakmakla mı yetineceksin?" dedi elini ona doğru uzatırken. Sofia aralarındaki mesafeyi iki adımda kapatıp, Mert'in kolları arasına girdi. Burnunu onun boynuna gömüp kokusunu içine çekti. Sonra da uzanıp dudaklarına uzunca bir öpücük bıraktı.

"İşe gitmem lazım ama sen böyle yapınca her şeyi boş veresim geliyor."

Sofia tekrar Mert'in boynuna yöneldiğinde fısıldadı, "Benim de..."

Acaba akşam eve döndüğünde burada olabilecek miyim, diye düşündü Sofia. Onu bir daha görememe fikri canını sıkıyordu. Oysa bugün olmasa bile yakın bir zamanda onu bırakıp gitmesi gerekecekti. Hayatına bir anda giren ve aynı hızla çıkan gizemli bir kadından daha fazlası olamazdı. İçinde bulunduğu kaosun ortasına Mert'i de çekmek haksızlıktı. Sevdiği insanlara nasıl zarar verdiğini bilirken bunlara bir yenisini eklemek sadece bencillik olurdu.

Mert'in kokusunu son kez içine çekip kollarından ayrıldı. "Geç kalıyorsun yakışıklı."

Mert ona gülümsedi ve uzanıp yüzünü okşadı. "Akşama yemeğe çıkalım mı?"

Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyordu ama yine de kabul etti. Onunla bu akşam ve hayatının geri kalan tüm akşamlarında yemek yiyebilirdi.

"Geç kalmamaya çalışacağım," dedi Mert onu öpmeden hemen önce. Sofia gülümsemeye çalıştı. "Akşama görüşürüz."

Sofia, Mert işe gittikten sonra hazırlanmaya başladı. Elindeki adrese ulaşmak için bir taksiye atladı ve şoföre adresi verdi. Kalbi endişeyle atarken şehrin pek de tekin olmayan semtlerine doğru yol aldıklarını fark etti. Onu neyin beklediğini bilememek sinirlerini bozuyordu.

Gözünün önüne bölük pörçük görüntüler geldi. Üniversiteye başladığı yıl henüz çok toy olan hâli ve hemen ardından hayatına giren Chris'in parmaklarını tutan sıcacık eli... Sonra görüntüler değişti. Hayatının tepetaklak olduğu günü ve April'la birlikte bulaştıkları belayı, başına gelen aksilikleri ve kendisini bir anda Mert'in evinde bulup, birkaç gün de olsa iyi hissettiği anları düşündü. Görüntüler hızla birbirine karışıp bir helezona dönüşürken başını arabanın camına yasladı.

Taksi yıkık dökük bir binanın önünde durdu. Sofia ürpererek indi arabadan. Korktuğunu belli etmek istemiyordu ama kalbi göğüs kafesini dövüyordu ve bu his acı vericiydi. Etrafına bakındı, kimseler yoktu. Saatini kontrol etti, tam zamanında gelmişti.

Birkaç dakikanın ardından bir ıslık sesi duydu. Sesin geldiği yöne doğru baktığında binanın kırık kapısından uzanan sarı saçlı başı gördü. Takipçisi olduğuna şüphe yoktu. Onu nerede görse tanırdı.

Adamın yanına doğru yürüyüp binaya girdi. Etraf rutubet kokuyordu ve içine çektiği nefes ağzında acı bir tat bırakıyordu. Binanın ortasında dikilen adamın karşısına geçtiğinde yutkundu. Evet, bu adamı tanıyordu ama ilk kez karşısına dikilmiş, gözlerinin içine bakıyordu. Her zamanki gibi özensiz giyinmişti. Yağlı saçları ceketinin yakasını aşmıştı ve sarı renkli sakalları uzamıştı. Ara sıra gözü seğirip duruyordu.

"Beni çok uğraştırdın Sofia," diyerek konuşmaya başladı adam.

"Olanlar benim suçum değildi. Böyle olacağını tahmin edemezdim."

Sofia'ya doğru bir adım attı ve tıslayarak konuştu. "Dikkatsizlik de bir suçtur." Belli ki sinirlenmişti çünkü gözündeki seğirme artmıştı. "Bir işe kalkıştıysan bunu eline yüzüne bulaştırmaman gerekir."

Sofia tüyleri diken diken edecek ürkütücü bir kahkaha attı. "Bu pisliğe bulaşmayı ben mi istedim sanıyorsun?"

Adam onu duymazdan geldi. Sol tarafta yığılı duran boş meyve kasalarına doğru yürüdü. O sırada ahşap kasaların üzerinde duran çantayı gördü Sofia. İçindeki ses çığlık atıyordu. Bulmuştu, çantayı bulmuştu. Rahatlama hissi ensesinden sırtına doğru kayıp geçti, dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

"Bulmuşsun," dedi mutlulukla. Adam ağzında bir şeyler geveleyerek çantayı getirdi.

"Kolay olmadı," dedi çantayı Sofia'ya uzatırken. "En kısa zamanda teslim etmen gerekiyor."

Sofia çantayı açıp içini kurcalamaya başladı. Chris'le ikisinin canını teminat altına alacak paket oradaydı. Gözleri cüzdanını aradı, pasaportu onun içindeydi. Çantayı altüst etmesine rağmen bulamadı.

"Pasaportum yok," dedi adamın yüzüne çaresizce bakarken. "Onu niye almadın?"

"Kıçını kurtardım, yetmiyor mu?" diye söylendi adam. Elini Sofia'ya doğru uzatıp, parmağını yanağında gezdirdi. "Bir teşekkürü hak ediyorum."

Sofia yüzünü buruşturdu. Yanağında dolaşan parmağın verdiği kötü histen kaçmak için bir adım geri gitti. Bu kaçış adamı daha da heveslendirmişti. Sofia'nın üstüne doğru gitti. Kızın belini kavramaya çalıştı. Parmakları bu sefer daha saldırgandı.

Sofia beline dolanan eli savuşturdu. "Kes şunu!"

Adam cık cıkladı. "Hiç kibar değilsin. Küçük bir teşekkürü bile çok görüyorsun."

Sofia gerilmişti. Aldığı nefesler buz kesmişti. Buradan bir an önce çıkmak istiyordu. Neyse ki adam daha fazla üstelemedi. Ani bir karar almış gibi arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Arayıp gecikeceğini haber ver." Binadan çıkmadan önce kapının önünde durdu ve Sofia'ya doğru döndü. "Hayatını kurtardığımı unutma. Artık bana borçlusun Sofia." Konuşması bittiğinde ona çirkin bir şekilde sırıttı. Sonrasında gözden kayboldu.

Sofia derince bir nefes aldı, titriyordu. Adam pisliğin teki olabilirdi ama haklıydı. Kelimenin gerçek anlamıyla hayatını kurtarmıştı. Arayıp geç kalacağını haber verebilirdi. Paket artık ondaydı ve her şey yoluna girecekti. Felaket senaryoları artık geride kalmıştı. Bir dahaki işine çıkana kadar güvende sayılırdı. Şimdi rahat bir nefes daha almalıydı.

11. BÖLÜM

Her Şey Yolunda

Sofia'nın içi içine sığmıyordu. Çantasını bulduğundan beri kuş gibi hafiflemişti. Son günlerini geçirdiği bu şehrin sokaklarında hiç bu kadar rahat dolaşmamıştı. Renklerin, kokuların ve insanların hayat dolu seslerinin farkına varabiliyordu artık. İstanbul'un güzelliklerini izlerken, kendisini mucizevî bir ameliyat sonrası gözleri açılmış bir kör gibi hissediyordu. Her gördüğüne karşı fazlasıyla ilgiliydi. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyordu. Burası gerçekten bu kadar güzel miydi, diye düşündü.

Evet, şehir çok güzeldi ama yapması gereken birkaç telefon görüşmesi vardı. Patronla konuşmak can sıkıcı olabilirdi. Yine de atlattığı diğer şeyleri düşününce umurunda olmadı. Hayatının sigortası kollarının arasındaydı ne de olsa. Gülümsedi. Uzaktan bakan birisi onu, güz güneşinin tadını çıkaran tasasız bir genç kadın olarak görürdü.

Yüzünden silemediği gülümsemesiyle telefonunu çıkardı ve patronundan önce sesini duyması gereken diğer kişiyi, April'ı aradı. Telefon ikinci çalıştı açıldı.

"Sofia," dedi April heyecanlı bir sesle. "Ben de seni arayacaktım."

"Çantayı buldum." En önemli haberi ilk başta söyle-

yerek arkadaşını rahatlattı. "Oraya gelmem için pasaportuma ihtiyacım var. Halledebilecek misin?"

April'ın rahatladığını belli eden mutluluk dolu çığlık Sofia'nın kulaklarını tırmaladı. "Şükürler olsun! Şükürler olsun! Şükürler olsun! Eve döndüğüm zaman Papaz Thomas'ın yanına gidip bunun için bir mum dikeceğim Sofia."

Sofia neşeli bir kahkaha attı. "Bence bir mum bizi korumaya yetmeyecektir. Belki de kilisenin ışıklandırmasını üstlenmeliyiz."

April'da gülmeye başladı. "Hah, bu çok daha mantıklı!" Ardından ciddi bir tavır alarak konuştu. "Anlat bakalım, nasıl buldun?"

"Aslına bakarsan ben saklanmak dışında pek bir şey yapmadım. Takipçi bulmuş çantayı."

"En azından bir işe yarıyorlarmış," diye mırıldandı April.

"Öyle... Hayatımı kurtardı."

"Sen hâlâ şu yabancının evinde misin?"

"Mert..." diye düzeltti April'ı. Sonra derin bir iç çekti. "Evet, hâlâ onunlayım."

April cık cıkladı. "Ses tonundan hoşlanmadım. Aranızda bir şeyler geçmiş."

"Ne?" diyerek bağırdı Sofia. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Anlamayacak ne var ki? Sesin kedi gibi mırlayarak çıkıyor. Şimdi her şeyi bir bir anlatıyorsun."

"Önce pasaportumu ne zaman yollayacağını konuşsak?"

"Pazarlık yapacak durumda mısın?" dedi April gülerek.

Sofia "Pasaport..." diye söze başladığı sırada, April şakayla karışık kızgın bir edayla sözünü böldü.

"Sofia! Kıvranmayı bırak da anlat artık."

April'ın ısrarı karşısında pes etti. "Tamam tamam, anlatıyorum. Gerçi anlatılacak pek bir şey de yok."

"Var olanı dinlemeye hazırım."

"Hafta sonunu Sapanca'da geçirdik."

"Sapanca'da neresi?"

"Küçük bir ilçe... Şehirden uzakta olmak benim güvenliğim açısından önemliydi. Mert de farkında olmadan beni güvenli bir yere götürdü."

"Prensesi kötü kalpli cadıdan koruyan beyaz atlı bir prens gibi," diyerek dalga geçti April.

Sofia belli belirsiz gülümsedi. "Aslına bakarsan ondan bayağı bayağı bir prens olurdu."

"Vay canına! Neler duyuyorum." April bu konunun üzerini merakla eşelemeye başladı. "Yoksa yeni beyaz atlı prensini bulduğunu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır April!" diyerek itiraz etti. "Herkes bilir ki prensler ancak prenseslere âşık olur. Bu hikâyedeki prensesin benim olmadığım ise çok açık. Benden olsa olsa kötü kalpli cadının kız kardeşi falan olur."

April kahkahayı patlattı. "Bu konuda haklısın."

"Bazen çok acımasız bir arkadaş oluyorsun."

April hâlâ gülüyordu. "Üzgünüm bebeğim."

"Neyse artık işimizle ilgili konuşabilir miyiz?"

April bir anda ciddileşti. "Açıkçası çantanı bu kadar erken bulmanı beklemiyordum. Pasaportun neredeyse hazır, birkaç güne elinde olur. Sanırım bu konuyla ilgili patronla da görüşmen lazım. Malum biraz geç kaldın."

Sofia sıkıntılı bir nefes aldı. "Tanrı biliyor ya o adamla hiçbir şekilde iletişim kurmak istemiyorum April."

"Bunun için sağlam nedenlerin de var ama maalesef bizim işimiz hatayı affetmiyor. Eh, sen de toplu bir katliama sebep verecek kadar macera atlattın son günlerde! O

yüzden bebeğim, en kısa zamanda adamı arayıp gecikeceğini haber ver."

"Biliyorum, bugün arayacağım."

"Yeniden bir arada olmak için sabırsızlanıyorum."

Sofia'nın göğsü sıkıntıyla kasıldı. Hayatına geri dönmek demek burada geçen huzurlu birkaç gününü, mutlu anlar baloncuğunu geride bırakmak demekti. "Sence eski hayatlarımıza geri dönebileceğimiz günler gelecek mi?"

Derin bir sessizlik oldu. Sonra telefonun diğer ucundan belli belirsiz bir nefes duyuldu. Kırık bir cam parçası kadar keskindi bu nefes, sahibinin ciğerlerini parçalamak için çabalıyordu. April'ın neşeli karakterinin altında derin bir pişmanlık yatıyordu. Güvenli hayatlarını bıçaksırtı bir hayata değiştirdikleri o günden beri içindeki sesi bastırmak adına çok konuşmuş, çok gülmüş, her şeyi en uçlarda yaşamaya başlamıştı. Yine de vicdanının sesini bastırmakta zorlandığı zamanlar oluyordu. Hem kendisini hem de Sofia'yı bu işe bulaştırdığı için kendini asla affedemiyordu. Boğazına atılan düğümler yüzünden zar zor konuştu.

"Çok üzgünüm Sofia... Her şey için çok üzgünüm."

12.BÖLÜM

Dev Kozalak

Mert'in evindeki dokuzuncu günüydü. April'ın yolladığı pasaportunu çoktan almıştı ama Türkiye'den güvenle ayrılmak için yeni bir sevkiyat gemisini beklemesi gerekiyordu. Bu bekleyiş onun da işine geliyordu çünkü bu, Mert'in kollarında fazladan birkaç gün geçirmek demekti.

"Hazır mısın?" Mert'in sesi salondan geldiğinde Sofia da makyajını tamamlamak üzereydi. Siyah üzerine beyaz puantiyeli günlük bir elbise giymişti, eteklerinin ucu dizlerinin hemen üstüne geliyordu. Elbisesiyle uyumlu siyah eyelineri yeşil gözlerini ön plana çıkarmıştı. Koyu tonlardaki bordo rujunu sürdükten sonra işaret parmağının ucuyla taşan kenarını düzeltti.

"Hazırım," diyerek cevap verdi. Birkaç saniye içerisinde Mert yatak odasının kapısında belirdi. Kapıya yaslanarak Sofia'yı izlemeye başladı.

"Çok hoş görünüyorsun."

Sofia bu sözle bir saniyeliğine aynadaki yansımasına baktı ve hemen ardından kâküllerini düzelterek Mert'e döndü. "Teşekkür ederim." Sesinde utangaç bir tını vardı. "Sen de oldukça hoş görünüyorsun."

Siyah kot pantolonun üstüne gri bir tişört giymişti.

Böylesine basit kıyafetlerin içinde bile nasıl böylesine çekici durduğuna şaşıyordu Sofia. Dayanamayarak ona doğru yürüdü. Tişörtünün sardığı göğsünün üstünde elini gezdirdi. Bu pamuklu kumaş yerine onun sıcak tenini hissetmeyi tercih ederdi. Kafasındaki düşünceler kızıla çalmaya başlarken sessizce iç çekti. Zaten günlerdir yeterince yaramazlık yapıyorsun, diye söylendi mantığı. İçinde harekete geçmek için bekleyen arzu ise daha yüksek sesle bağırdı, *Kapa çeneni.*

Mert göğsünde gezinen eli yavaşça durdurdu. "Bugünün planı dışarı çıkmaktı ama işleri kolaylaştırmıyorsun. Benimle gelmek istemiyor musun yoksa?"

"İstediğin zaman gidebiliriz." Sofia Mert'in gözlerine arsızca baktı. "Seninle gelmek son zamanlardaki en büyük zevkim."

Mert'in gözleri sahte bir dehşetle açıldı. "Üstelik çok da edepsizsin," dedi keyifle gülerek.

Sofia masum bir sesle mırıldandı. "Ne yaptım ki şimdi?" Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Şimdi gitmeliyiz ama bunun cezasını çekeceksin." Mert ona gözdağı vermek için kalçasına bir şaplak attı. Sofia'nın ağzından küçük bir çığlık kaçtı ama ardından kıkırdadı çünkü Mert'in eli hâlâ kalçasındaydı ve oradan ayrılmakta zorlanıyor gibiydi. "Devamı akşama gelecek."

Sofia gülümsedi ve ardından bugün yedi bin beş yüz kez sorduğu soruyu yineledi. "Nereye gideceğimizi söyleyecek misin?"

Mert başını hayır anlamında iki yana hafifçe salladı. "Hepsini gidince göreceksin."

"Birden fazla yere gideceğiz yani?"

"İstanbul'da doğru dürüst gezemediğini söyleyen sen değil miydin?" diyerek onu yatak odasından çıkardı.

Sofia buruk bir ifadeyle gülümsedi. Sapanca'dan döndükten ve çantasını bulmanın rahatlığını yaşadıktan sonra birtakım şeyler söylemiş olabilirdi. Mert'e, İstanbul'da sadece birkaç gün geçirdiğini ve tek başına tatile çıkmanın iyi bir fikir olmadığını anladığı anda da geri dönme kararı aldığını söylemişti. İşin aslıysa başkaydı. İstanbul, iş için geldiği Türkiye'den Sicilya'ya geçmek için kullanacağı bir ara duraktı sadece. Gerçek ve yalan arasında birbiriyle örtüşen tek bir nokta vardı. O da Sofia gerçekten İstanbul'u gezememişti ve ünü tüm dünyaya yayılan bu şehri çok merak ediyordu.

"Evet, hiç gezemedim," dedi Sofia dudak bükerek.

"İşte bu yüzden ikimiz için güzel bir gezi rotası çizdim." Mert hemen ardından da ekledi, "Eğer daha fazla soru sorarsan şaplağın yanında bir de ısırık gelecek haberin olsun."

Sofia epey kötü bir oyunculukla korkmuş taklidi yaptı ve koşar adımla sokak kapısına doğru gitti. "Gitmek için sabırsızlanıyorum."

Mert kahkaha atarak takip etti onu.

***

Evden çıktıklarında kısa bir yolculukla Beşiktaş'a geldiler. Mert arabasını otoparka bıraktıktan sonra Sofia'ya döndü. Genç kadının siyah beresini başına geçirişini izlerken sordu. "Biraz yürümeye hazır mısın?"

"Beni iyice meraklandırıyorsun."

"Gel hadi!" diyerek elini uzattı Mert. Birkaç dakika sonra Dolmabahçe Sarayı'nın önündeydiler. Mert'in Sofia'ya göstermek istediği yerlerden biriydi burası ama perşembeleri kapalı olduğunu unutmuştu.

Görkemli yapıyı işaret ederek "Dolmabahçe Sarayı," dedi Mert. "Ne yazık ki bugün kapalı."

Sarayın kapalı olması değil de ismi ilgisini çekmişti Sofia'nın. Kötü bir telaffuzla sarayın ismini dile getirdi. Bu isim ona bir yerlerden tanıdık geliyordu. Kısa bir düşünmenin ardından buldu.

"Dolmabahçe... Dolma... İçeride dolma mı satıyorlar?"

Mert böyle bir şey duymayı hiç beklemiyordu. Kahkahasına engel olmaya fırsat bulamadan sesi etrafta yankılandı. Geçen akşam yedikleri dolmanın Sofia'nın hafızasında böylesine yer ettiğini bilmiyordu ve sarayın ismiyle böyle bir bağlantı kurması onu epey bir eğlendirmişti.

"Sence de dolma satmak için fazla gösterişli bir yer değil mi?"

"O zaman neden Dolmabahçe deniliyor?"

"Şöyle ki: Sarayın bulunduğu yer on yedinci yüzyılda doldurulmaya başlanan bir bataklıkmış. Bataklığa dönmeden evvel de gemilerin demirlendiği bir koymuş. Dolma kısmı buradan geliyor, yani doldurmaktan," diyerek büyük bir şevkle açıklamaya başladı Mert. Bir nefeslik aradan sonra devam etti, "Zamanla da padişahların dinleneceği bir bahçeye çevrilmiş. Yıllar içerisinde yapılar genişletilmiş ve bu görkemli saraya dönüşmüş."

Mert sustuğunda Sofia dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış ve gülmemek için kendini zor tutuyordu. Mert'in anlattıkları oldukça ilgisini çekmişti ve onun bu hevesini fazlasıyla sempatik bulmuştu

"Saray hakkında konuşmak için can atıyordun, değil mi?"

Mert yüzünde çarpık bir gülümsemeyle Sofia'ya baktı. "Belli etmediğimi düşünüyordum."

Sofia bir sır verircesine fısıldadı. "Heyecandan avuçların terledi."

Mert bunun olmadığını bilse de yine de merakına

yenik düştü, avucunu kontrol etmek için Sofia'nın elini bıraktı. Ter mer yoktu. Sadece Sofia'nın tatlı sıcaklığı vardı. Mert kendisiyle dalga geçildiğini anlayınca gözlerini devirdi. Şimdi gülme sırası Sofia'daydı.

"Hadi bana sarayla ilgili ilginç bir şeyler söyle." Cümlesini bitirir bitirmez Mert'in elini tekrardan tuttu. Şirin bir sesle sordu. "Bir mimarla gezmenin bazı avantajları olmalı, değil mi?"

Mert çok istekli görünmemeye çalışarak "Madem bu kadar ısrar ediyorsun, birkaç şey söyleyebilirim," dedi

Sofia başını salladı. "Evet, çok ısrar ediyorum." Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Şu an çok fazla göremiyorsun ama sarayın geneline bakıldığında Doğu ve Batı mimarisinin karışımıyla inşa edilmiş." Sarayın denize bakan tarafını anlatmak için eliyle deniz tarafını işaret etti. "Karşı kıyıdan çok net bir şekilde görülür ki sarayın denize bakan tarafı Batılı, bahçe tarafı ise Doğulu'dur."

Sofia'nın gözü, kısıtlı bir alanını görebildiği sarayın üstündeydi. "Tam bir kültür sentezi desene!"

Mert onu onayladı. "Aynen öyle. Ayrıca saray, simetrisiyle meşhurdur. Yani odanın içinde bir vazo varsa..." Sofia onun cümlesini tamamladı. "Tam karşısında da bir vazo vardır."

"Evet," diyerek gülümsedi Mert. "Peki, ilgini çekecek bir şey daha duymak ister misin?" Sofia'nın gözleri merakla parladı. "Sarayın temellerinde kestane kütükleri kullanılmış."

Sofia kıkırdadı. "Gerçekten mi? Karşımıza hep ağaçlar mı çıkacak?"

Mert başıyla onayladı. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla ağaç göreceğini garanti edebilirim."

Gezintilerinin ilk durağından sonra, Dolmabahçe

Sarayı'ndan başlayıp Yıldız Parkı'na kadar uzanan bir yürüyüşe adım attılar. Yanlarından geçip giden arabaların gürültüleri aralarındaki keyifli konuşmayı bastıramıyordu. Sonra bir anda yükselen siren sesiyle Sofia yerinden sıçradı. Kâbuslarının sesi olan bu tatsız sirenler içindeki korkuyu dalgalandırdı. Yüzünü Mert'in göğsüne bastırarak gizledi.

Bu anı daha önce de yaşadıkları için Mert'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. Yüksek sesler Sofia'yı korkutuyor, diye bir kanıya varmıştı. Ayrıca genç kadının böyle anlarda kendini Mert'in kollarına atması da hoşuna gidiyordu. Mert, Sofia'ya sıkıca sarılırken usulca fısıldadı.

"Hişş... Sadece polis arabasıydı. Korkmana gerek yok güzelim."

Sofia'nın hissettiği korku bir anda titremeye dönüştü. Mert, kulağına polis arabalarından korkmaması gerektiğini fısıldarken ağlamamak için zor tuttu kendisini. Keşke sadece polis arabalarından korkmasam, diye geçirdi içinden. Oysa ben siren sesi çıkaran her şeyden korkar oldum, diye de içsel konuşmasına devam etti. Üstelik artık çantasını da bulmuştu. Mert'in yanındayken korkuyla sıçrayıp durmayı kesmesi gerekiyordu. Yoksa onu şüphelendirecekti.

"Sofia?" dedi Mert soru soran bir edayla. Kolları arasındaki kadının titrediğinin gayet farkındaydı. "İyi misin?

Sofia derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Yüzünü yavaşça kaldırdı ve Mert'le göz göze geldi. Dudaklarında eğreti bir gülümseme belirdi. "Bazen tam bir çocuk gibi davranıyorum, değil mi?" dedi kendisiyle dalga geçerek.

"Boş bulundun herhalde," dedi Mert, onun durumu için bir tahminde bulunurken. Sofia başıyla onayladı.

"Şimdi nasılsın?"

"Gayet iyiyim," dedi Sofia, Mert'in elini tutarak. "Hadi gezimize devam edelim." Yıldız Parkı'na giden yolda ilerlemeye devam ettiler.

"İptal olan projenin toplantısı vardı bugün."

Mert'in beklenmedik paylaşımıyla Sofia ona doğru baktı. "O yüzden mi erken çıktın?"

"Evet, toplantıdan sonra çıkmamıza izin verdiler." Mert farkında olmadan kaşlarını çatmıştı. "Ortamın gerilmemesi için bizi âdeta kışkışladılar."

"Sapanca'dan sonra biraz daha iyiydin."

"Öyleydim ama işe dönünce iyi şeylerin etkisi çabuk geçiyor. Eh ben de her istediğimde başımı alıp şehir dışına çıkamıyorum." Mert yutkunduktan sonra Sofia'ya bakarak konuşmaya devam etti. "Ama şehir içinde de sığınaklarım var. Anlarsın ya, acil durumlar için."

Bu konuda onu Sofia'dan daha iyi kim anlayabilirdi ki? Söylediği şeyi tam anlamıyla yaşıyordu zaten. Çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Onun yerine anlayışlı bir bakışla cevap verdi.

Yıldız Parkı'nın girişine geldiklerinde Mert durdu. "İşte benim İstanbul içindeki gizli cennetim."

Parkın içine girdiklerinde Sofia kendisini Alice gibi hissediyordu. Tavşan deliğinden Mert'in kollarına düşmüştü ve şimdi de sanki hiç bitmeyecek kocaman bir ormanın içindeydiler. Burası, Mert'in gizli cennetim dediği kadar vardı.

Sofia, esen rüzgârla Mert'e doğru sokuldu. "Burası harika bir yer."

"Beğeneceğini biliyordum." Mert'in kendinden emin sesi konuşmaya devam etti, "Doğayı sevdiğine daha önce de şahit olunca bunu tahmin etmek zor değildi gerçi."

Sofia Sapanca'daki yürüyüşlerini hatırladı. Bunu Mert'e de anımsatmak için sordu.

"Şu ne ağacı?"

Mert soruyla gülümsedi. Daha sahiplenici bir tavırla tuttu Sofia'nın elini. "Kestane mi?" diyerek takıldı. "Yoksa gürgen ya da palamut mu?"

Sofia kıkırdadı ve boşta olan eliyle Mert'in koluna sarıldı. "Şarkıyı sormuyorum, ağacı soruyorum."

Mert'in ruh hâli oyuncuydu ve takılmaya devam etti, "Niye öyle söyledin ki? Ben de cevap veriyorum işte."

"Çınar ağacı bu," dedi Sofia kaşlarını bilmiş bir ifadeyle kaldırırken.

"Aaa öyle mi? Oysa kestane, gürgen ya da palamuta da oldukça benziyordu."

Sofia bir saniyeliğine durdu ve koluna sarıldığı Mert de durmak zorunda kaldı. Sofia, adını kendi adları kadar iyi bildikleri, sonbaharı giymiş koca bir çınar ağacının altında Mert'i öpüverdi. Kısa ama iç ısıtan bir öpücüktü.

"Bu cenneti seviyorum," diyerek sırıttı Mert.

Dev bir kozalak gördükleri ana kadar el ele yürüdüler. Çam ağaçlarının yanında, diğer ağaçlardan dökülen ve rüzgârla etrafa dağılan sararmış yaprakların hemen altına gizlenmişti. Mert'in ayağına takılmasaydı fark etmeyeceklerdi bile. Mert kozalağı yerden alıp, üstündekileri temizledi.

"Bu kadar büyüğünü ilk kez görüyorum," dedi Sofia'ya uzatarak. "Baksana şuna, ağaçta duramamasına şaşmamalı."

"Çok güzel görünüyor." Sesinde gizleyemediği bir hayranlık vardı.

"O zaman senin olsun. Bugünden bir hatıra olur hem."

"Ne güzel olur!" dedi Sofia yüzünde tatlı bir gülümsemeyle.

Parkın içindeki uzun yürüyüşleri, göletteki ördekleri beslemeleri, karşılarına çıkan birkaç sincabı sevmeye

çalışıp yakalayamamalarının ardından ikisi de kurt gibi acıkmıştı. Mert parkın içinde yer alan ve yemek için oturacakları köşkün seçimini Sofia'ya bırakmıştı. O da Çadır Köşkü'nü seçmişti çünkü öylesine acıkmıştı ki onlara en yakın köşk de buydu.

Köşkün üst katında yer alan ve boğaza bakan masalardan birine oturdular. Akşamın ışıkları karşılarında uzanıp gidiyor, şehri aydınlatıyordu. Sofia gözlerini manzaradan içinde bulundukları köşke çevirdiğinde dudaklarından etkilendiğini belli eden bir mırıltı çıktı. Tavan salkım çiçekler ve yağlı boya hayvan figürleriyle süslenmişti. Bunları kimin, ne zaman yaptığını merak etti. Garsonun yanlarına gelmesiyle etrafını incelemesi bitti. Uzatılan menüyü kaparcasına aldı. Mert onun bu telaşına güldü.

"Seni böyle iştahlı göreceğimi hiç düşünmezdim." Böyle düşünmekte de haklıydı çünkü Sofia'yla geçirdiği günlerde gözlemlediği kadarıyla yemek konusunda çok da hevesli biri değildi. Israr edilmediği sürece az sayılabilecek miktarlarda yiyordu.

"Biriken tüm haklarımı bugün kullanacağım," dedi Sofia, gözleri menünün üzerinde hızlıca gezerken. Yemeklerin altındaki İngilizce açıklamalar işini kolaylaştırıyordu.

Mert, Ege usulü levrek ızgara sipariş etti. Sofia'ysa başlangıç olarak zeytinyağlı enginar, ardından da dana antrikot ve yanında Akdeniz salata sipariş etti. Siparişlerin gelmesini beklerken Mert, masada duran menaj takımını düzeltti. Tuzluk ve karabiberliği üstündeki logolar öne bakacak şekilde çevirirken yağdanlık ve sirkeliğin saplarının simetrik durmasını sağladı.

"Düzenle ilgili bir takıntın olabilir mi?" diye sordu Sofia onu izlerken. Mert yaptığı işi tamamladığında gülümsedi.

"Sanırım birazcık var," dedi işaret ve başparmaklarını birbirine yaklaştırarak.

"Evde de dikkatimi çekiyor; eşyaların her daim toplu, mutfağın pırıl pırıl."

"Kötü bir şey mi bu?"

Sofia başını iki yana salladı. "Kesinlikle değil, sadece bana kendimi paspal hissettiriyor."

Mert güldü. "Öyle değilsin ama seni rahat ettirecekse dağınık olabilirim." Bunu söyledikten sonra az önce düzelttiği menaj takımını bozdu. "Böyle nasıl?"

"Şu an için içini yiyor değil mi?" diye sordu Sofia gözlerini kısarak, gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Düzelt hadi."

Mert derin bir nefes alıp bozduklarını düzeltti. "Sence de böyle daha iyi değil mi?"

"Klinik vakasın, benden söylemesi," dedi Sofia gülerek.

Yemekleri geldikten sonra kısa bir an için aralarında sadece çatal bıçak sesleri duyuldu. İlk birkaç lokmanın ardından ikisi de daha iyi hissediyordu.

Mert, lokmaları peş peşe yutan Sofia'yı izlerken aklında olan bir soruyu dile getirdi.

"Okuldan bu kadar ayrı kalman sorun yaratır mı?"

Sofia ağzına götürdüğü çatalını yavaşça tabağına bıraktı. "Yoksa benden sıkıldın mı?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi. Maksadı Mert'in dikkatini dağıtmak ve zaman kazanmaktı. Gülümseyerek yüzüne baktı. "Başından savmak için böyle dolambaçlı yollara mı başvuruyorsun yoksa?"

Mert ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı ama pek başarılı değildi. "Senden o kadar sıkıldım ki eve döndüğümüzde bana bunu hatırlat da sana göstereyim." Sofia onun ifadesine ve sözlerine güldü.

Mert aklındaki soruyu yineledi. "Güz döneminin ortasındayız ve eğitimin için endişeleniyorum."

Sofia küçük bir nefes aldı. Şu an endişeleneceği en son şey okuluydu. Mert'inse onunla ilgili en büyük endişesi bu gibi görünüyordu. Birbirimizden ne kadar farklıyız, diye düşündü.

"Sınavlar biter bitmez geldim buraya. Birkaç dersi kaçırmak o kadar da önemli değil. Endişelenecek bir durum yok şu an için," diyerek Mert'i rahatlattı.

Sofia ilgisini tekrardan yemeğe vermişken, Mert endişe tınısı taşıyan sesiyle bir kez daha konuştu. "Bir şey daha merak ediyorum."

"Neymiş o?"

Mert aralarında gelişen bu yakınlığın geleceğini konuşmak istiyordu ama kelimeler bir türlü dudaklarından dökülmedi. Sofia'nın vereceği cevaptan korkuyordu. Aralarındaki şey ona yeni ve harika duygular hissettiriyor olabilirdi ama durum Sofia cephesinde bir tatil kaçamağından ibaret olabilirdi. Ve herkes bilir, tatil kaçamakları tıpkı yaz aşkları gibi bitmeye mahkûmdur.

Romantik bir şarkının klibiyle de çok benzerdir. Şarkı tatlı bir melodiyle başlarken kız ve erkek tanışır. Bir aşka yakışacak bütün güzel, tatlı ve şehvetli anları hızlandırılmış bir şekilde yaşarlar. Bu sırada şarkının romantik sözleri bu çiftlerin fonu olurdu. Şarkının bitmesine yakın, bir hüzün çökerdi ve şarkının son notasıyla birlikte çiftimiz de ayrı düşerdi. Şarkı sona erse de ortalama dört dakikaya sığan mutlu anlar baloncuğu kalırdı geriye ve bunlar unutulmazdı.

Mert de unutmak istemiyordu zaten. Şarkının son notasına doğru akıp giden birlikteliklerini, uzun metrajlı bir filmin unutulmaz parçasına dönüştürmek istiyordu. Ama bu sadece onun kafasından geçenlerdi. Her ne ka-

dar bu kaçamaktan hoşnut görünse de Sofia'nın düşünceleri gizemini şimdilik koruyordu. Onun da aynı endişeleri taşıyıp taşımadığını bilmediği için merak ettiği soruyu pas geçti.

"Tatlı olarak ne alırsın?" diye sordu kafasındakiler yerine.

"Merak ettiğin şey bu muydu gerçekten?" Sofia'nın sesi şüpheci çıkmıştı. "Tam bir dakikadır bunu sormak için kıvranmış olamazsın."

Mert hafifçe güldü, Sofia onu köşeye sıkıştırıyordu. "İngilizcesini nasıl soracağımı unuttum."

Sofia şaşkınlık dolu bir kahkaha attı. Hemen ardından etraflarındaki kimseyi rahatsız edip etmediğini göz ucuyla kontrol etti. "Bu söylediğine inanmıyorum ama çabanı takdir ediyorum. Onun için ısrarcı olmayacağım."

Mert ona bir göz kırpmasıyla teşekkür etti. Sofia şımarık kız çocukları gibi ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Tatlı olarak da karaorman pastası istiyorum. Yanında da kahve..."

Mert "Pastayı daha iyi yaptığını iddia etmeyeceğine söz verirsen sipariş ederim," diyerek takıldı ona.

Sofia kıkırdadı. "Bir daha asla!"

Tatlılarını yedikten sonra Sofia telefonunun ekranını ayna olarak kullanarak makyajını kontrol etti. Ruju çoktan silinip gitmişti yemeklerden ve başka sebeplerden ötürü. Dudaklarında muzır bir gülümseme belirdi. Çantasından rujunu çıkarıp makyajını tazeledi.

"Graham Bell bu anı görse ne düşünürdü acaba?"

Sofia telefon ekranının ardından Mert'e baktı. "Kutsal bir icat yaptığı için mutlu olurdu."

"Telefonu ayna olarak kullanan birçok kadın görüyorum. Şunu söylemeliyim ki bir erkek için ilginç bir gö-

rüntü. Bunu ilk kez gördüğümde kadının ruj sürerken video çektiğini zannetmiştim."

Sofia yeni boyanmış dudaklarıyla güldü. "Onu yapanlar da yok değil. Youtube bu tür videolarla dolup taşıyor."

"Belki de öyle bir şeye denk geldim," diye mırıldandı.

Bu sırada masadaki tabakları toplamaya gelen garsonu görünce aklına bir şey geldi. Sofia yakında gidebilirdi. Yaşadıkları bu şey bir tatil kaçamağından da ibaret olabilirdi ama bu güzel günleri ona hatırlatacak somut bir hatıra istiyordu. Bu yüzden de garsondan fotoğraflarını çekmesini rica etti.

Sofia'nın objektife gülümsediği, Mert'inse ona baktığı bir fotoğraftı bu. Elinde kalan son anısının bu olmamasını diledi. Olursa da şu an Sofia'ya karşı hissettiklerini bu fotoğrafın içinde saklayabilirdi. Bu fotoğrafın içinde gözlerini bile kırpmadan ona bakarak yaşayabilirdi. Ve Sofia asla onu bırakıp gitmez ve daima yüzünün güzelliğini daha da ortaya çıkaran gamzeleriyle gülümsüyor olurdu. Bir fotoğraf karesinin içinde sonsuza kadar beraber olurlardı.

"Bak, telefon birçok konuda hayat kurtarıyor," dedi Sofia fotoğrafı incelemek için telefonu eline aldığında. Farkında olmadan Mert'in içinde bulunduğu duruma gayet uygun bir yorum yapmıştı.

"Haklısın," dedi Mert yüzünde buruk bir gülümsemeyle.

"Graham Bell görseydi böyle bir şeye önayak olduğu için gururlanırdı."

"Biliyor musun bir rivayete göre Türkiye'deki ilk telefon hattının bizzat Graham Bell tarafından Yıldız Sarayı'na çekildiği söylenir."

"Vay canına, gerçekten mi?" dedi Sofia. Bu bilgi ilgisini çekmişti. "Kaçlı yıllarmış?"

"Dediğim gibi bir rivayetten ibaret, konu hakkında herhangi bir kanıt bulamamışlar. Ama yanlış hatırlamıyorsam ilk telefon hattı 1881 civarında gelmiş. Hemen ardından da yasaklanmış."

"Niye?"

"Çünkü II. Abdülhamit, telefonun casusluk aracı olarak kullanılmasından korkmuş."

Sofia anlayışlı bir şekilde burnundan soludu. Çantası çalındıktan sonra dışarıya çıktığında yaptığı ilk iş telefonundan kurtulmaya çalışmak olmuştu ne de olsa.

"Eh, haksız bir korku da değilmiş. Çok daha azı yüzünden telefon kullanmayı bırakanları tanıyorum."

Mert, Sofia'nın gerçekte neyden bahsettiğini bilmediği için sadece gülümsedi. Onun için bugün birlikte geçirdikleri güzel günlerden biriydi sadece ve açıkçası telefonlarda pek umurunda değildi. Sofia'yla daha fazla vakit geçirmekten başka bir şeyle ilgilenmiyordu.

"Eve dönelim mi artık?"

"Benden ne kadar sıkıldığını mı göstereceksin yoksa?" dedi Sofia ona göz süzerek. Mert'in yüzünde çarpık bir gülüş belirdi.

"Kesinlikle bebeğim."

13.BÖLÜM

Mesaj

Mert'in Sofia'dan ayrı geçirdiği zamanlar oldukça azdı. Mesai saatlerinin bitmesini iple çekiyordu ve onun yüzünü gözünün önüne getirmeden duramıyordu. Kumral kâkülleri onu daha genç gösteriyordu. Yanaklarındaki gamzeleri ise her an gün yüzüne çıkmaya hazır bekliyordu. Ve gözleri... Bu gözlerde Mert'i etkisi altına alan bir tılsım vardı. Gün boyu aklında Sofia'nın yeşim rengi gözleri vardı.

Kafasını sallayarak aklındaki düşünceleri atmaya çalıştı. "Çalışmalıyım, odaklan Mert, odaklan!" diyerek kendi kendine söylendi. Proje çizimine devam ederken düştüğü duruma gülüyordu.

"Keyifler yerinde bakıyorum." Mert'in iş arkadaşlarından Okan, ofis kapısından ona bakıyordu.

"İyiyim," dedi Mert. "Gelip şu kat planına göz atsana."

Okan birkaç adımda yanına varmıştı. Uzun boyu yüzünden ekrana bakabilmek için eğilmesi gerekmişti. "Asansörü buraya mı koyacaksın?"

"En uygun yer, orası görünüyor."

Okan plana baktıktan sonra Mert'i onayladı. "Patronun tahmininden daha çabuk bitecek gibi duruyor. Aslı'yla ben de çevre düzenlemesini tamamlamak üzereyiz."

Mert arkasına yaslanıp boynunu kıtlattı. Birkaç saattir aynı pozisyonda çalıştığı için sırtı ağrıyordu. "Meslek hayatımın en sinir bozucu işlerinden biri bu."

Okan kötü geçen toplantıyı ve kodaman müşterilerinin tavrını hatırlayınca homurdandı, "S...k kafalı herif. Bu planı da beğenmezse projeden çekileceğim."

"Al benden de o kadar," dedi Mert usanmış bir sesle. "Ruh sağlığım buradan kazanacağım üç beş kuruştan daha değerli."

Ardından ikisi de gülmeye başladı. Bu sırada Mert'in telefonu çalmaya başladı, görüntülü aramaydı. Ekranda kuzeninin adını görünce Mert'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Okan ofisten çıkmak için kapıya doğru yürüdü. "Kolay gelsin dostum," dedi çıkarken. Mert de kuzenini çok bekletmeden aramayı cevapladı.

"Selam taze çift!" diyerek açtı telefonu. Karşısında beliren kızıl saçlı, yeşil gözlü adam gülerek cevapladı. "Merhaba abiciğim. N'aber?"

"İyiyim abiciğim. Asıl sizden n'aber? Nerelerdesiniz?"

"Biz çok iyiyiz, İtalya'dayız," dedi Kerem. "Oğuzlarda kalıyoruz. Geçen gün konsoloslukta resmi nikâhımız kıyıldı."

Kerem ve eşi Zeynep çıktıkları mavi turda kaptan nikâhıyla evlenmişlerdi. İtalya'ya geçince de işi resmiyete dökmeyi planlamışlardı. Oğuz'sa, Kerem'in abisi ve Mert'in de birlikte büyüdüğü diğer kuzeniydi. Karısı ve çocuğuyla İtalya'da yaşıyordu, bir restoranları vardı.

"Tebrikler!" dedi Mert coşkulu bir sesle. "Seyahatiniz nasıl geçti?"

"Bayağı güzeldi. Sana birkaç fotoğraf yollarız," diyerek hızlıca cevapladı Kerem. Sonra da merak ettiği soruyu sordu. "Restorana göz kulak oluyor musun? İşler ne durumda?"

Mert cevap veremeden arkadan bir kadın sesi duyuldu. Kerem'in eşi Zeynep onu paylıyordu. "Hayatının tatiline çıktın ve şu an bile işini mi soruyorsun? Bir kez olsun şaşırt beni aşkım!"

Kerem eşine cevap verirken bir anlığına Mert'in onları dinlediğini unuttu. "Ne yapayım sevgilim? Eve döndüğümüzde hâlâ bir işimizin olmasını garanti altına almaya çalışıyorum."

"Eve dönebilecekmişiz gibi," diyerek homurdandı Zeynep. Ülke dışına çıkmaları Zeynep'in ailesiyle yaşadıkları sorunlarla alakalıydı ve Mert mümkün olduğunca bu konuya burnunu sokmamaya çalışıyordu.

"Bir gün döneceğiz," dedi Kerem kendinden emin bir sesle. Mert küçük bir öksürükle hâlâ telefonun ucunda olduğunu belli etti.

Zeynep elinde içi buz dolu bir su bardağıyla kameranın görüş alanına girdi. Mert'i gördüğü an yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. "Sen onu boş ver canım. Her zamanki Kerem işte," dedi kolunu kocasının boynuna dolarken. Uzun kıvırcık saçları Kerem'in omzuna değiyordu. "Ben çocuklarımızı merak ediyorum asıl. Seni çok zorluyorlar mı?"

"Şey..." dedi Mert ve birkaç saniye duraksadı. Pia ve Herkül ile geçirdiği güzel zamanları düşününce ne söyleyebilirdi ki? "Sizi üzmek istemem ama hâllerinden gayet memnunlar. Yokluğunuzun pek farkında değiller."

Kerem kahkaha atarken Zeynep'in suratı asıldı. "Nasıl farkında olmazlar?"

Mert onlara muzır bir bakış attı. "Onlara çok iyi bakıyorum."

"Teşekkür ederim kardeşim," dedi Kerem başını hafifçe sallayarak. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Zeynep elindeki buzlu su bardağını Kerem'in koluna yapıştırdı, genç adam bir an için irkildi. "Çocuklarımızın bizi unutmasına neden oluyor ve sen teşekkür mü ediyorsun?"

Kerem ona şaşkın gözlerle baktı. Mert'se Zeynep'in yaşadığı hayal kırıklığına gülüyordu.

"Hadi ama güzelim! Mert'e sorun çıkarmalarındansa bizi unutmaları daha iyi." Zeynep, Kerem'in sözlerinden hoşlanmamıştı. Sevgiyle baktığı iki köpeğinin de onu unutma ihtimaliyle epey bir üzülmüştü.

"Baksana Zeynep," diyerek lafa başladı Mert. "Aslını istersen sizi unutmasınlar diye her gün fotoğrafınızı gösteriyorum ama ikisi de pek oralı olmuyor. Onun yerine, 'Köpeklere Fısıldayan Adam'ı izlemeyi tercih ediyorlar."

Mert ve Kerem kahkahayla gülerken, Zeynep onlara orta parmağını kaldırarak cevap verdi. Bu hareket onları daha çok güldürmekten başka bir işe yaramadı.

"Kardeşim görüyor musun, sevgili karım yurt dışına çıkar çıkmaz Batı'nın ahlaksızlığını aldı."

"Pia'nın ve Herkül'ün bende kalması çok iyi olmuş abiciğim," dedi Mert sahte bir ayıplamanın eşliğinde.

"Sizinle uğraşamayacağım," dedi Zeynep burnunu havaya dikerek. Merak ettiği son soruyu da sorup gitmeye niyetlendi. "Gündüzleri restoranın bahçesine mi bırakıyorsun?"

"Genel olarak öyle yapıyorum ama son zamanlarda evdeler," diye yanıtladı Mert.

"Yapma be kardeşim, evi birbirine katarlar. Parkelerin çizilirse sakın bana ağlama."

Mert Kerem'in sözlerine gülümsedi. Zamanında Pia'ya baktığı bir günün sonunda evi bayağı hasar almıştı. Bu yüzden de Kerem'e epey bir söylenmişti. Kuzeni de sağ olsun bu tür şeyleri hiç unutmazdı. "Evde yalnız

değiller."

"Yalnız değiller derken?" Zeynep gitmeye niyetlenmişti ama tekrardan kameranın karşısına oturdu. Kerem de meraklanmıştı ve Mert'in vereceği cevabı bekliyordu.

Mert burnundan bir nefes aldı. Saklamanın bir manası var mı, diye düşündü. Sofia'dan birine bahsetmezse çatlayacağını biliyordu. Aradığı fırsat da şu an tam karşısında oturuyordu. Dilinin altındaki baklayı çıkarıverdi.

"Bir kızla tanıştım."

Zeynep heyecandan iki eliyle ağzını kapatırken, dudaklarından mutluluk kıkırtıları döküldü. Kerem'inse yüzünde çarpık bir gülümse belirmişti. İkisi de bir şey sormaya fırsat bulamadan Mert bir bilgi daha paylaştı.

"Tanıştığımız günden beri benim evimde kalıyor."

Bu bilgi karşısındakiler için biraz tuhaftı. "Yanlış anladıysam düzelt kardeşim ama tanışır tanışmaz birlikte mi yaşamaya başladınız?"

Zeynep de "Bu biraz hızlı olmamış mı?" diye sordu.

Mert hayatındaki bu yeni gelişmeyi ve başından geçenleri anlatmaya hevesliydi. Sofia'yla nasıl tanıştıklarını, birlikte geçirdikleri günleri ve genç kadının yakında ülkesine döneceğini bir bir anlattı. Zeynep ve Kerem sessizce dinlediler ama ikisinin de kafasında soru işaretleri vardı. Zeynep, Mert'in kalbinin kırılmasından endişeliydi. Kerem'se kuzeninin bir dolandırıcıyla karşı karşıya olup olmadığından şüpheliydi.

"Kız, çantası çalındıktan sonra polise gitmek yerine sen de kalmayı tercih ediyor," dedi Kerem şüpheci bir sesle.

"Çok korkmuştu." Mert'in sesi farkında olmadan savunmacı bir tona geçmişti. "Başına gelenler onu bitap düşürmüştü."

"Bilemiyorum kardeşim," dedi Kerem ve duraksadı. "Yabancısı olduğun bir ülkede çantanı kaptırırsan ya po-

lise ya da kendi ülkenin konsolosluğuna sığınırsın, bir yabancının evine değil."

"Sofia kötü biri değil. Günlerdir onunla birlikteyim, onda kötü hiçbir şey yok," dedi Mert kararlı bir ifadeyle. Sofia'nın kuzeninin gözünde şüpheli biri olarak görülmesinden hoşlanmamıştı. "Hem polise de gitti, çantası da bulundu."

"Kerem'i yanlış anlama canım," diyerek araya girdi Zeynep. "Belli ki Sofia'ya karşı özel bir şeyler hissediyorsun. Bu hisler ona bakış açını etkileyebilir. Belki gözünden kaçırdığın bir şeyler vardır."

Mert kendinden emin bir şekilde başını hayır anlamında salladı. "Polise ilk gün gitmemiş olması, ilk günden bana güvenmiş olması onu şüpheli bir duruma sokmaz."

"Evdeki eşyalarını kontrol ediyor musun?" diye sordu Kerem. Sofia'nın Mert'ten bir şeyler çalacağından ya da daha kurnaz bir planın peşinde olduğundan şüpheleniyordu. "Senden pahalı hediyeler istedi mi?"

"Kerem!" diye çıkışarak uyardı Zeynep. "Öyle söylemek istemedi. Sadece senin için endişeleniyor."

"Tam olarak öyle demek istedim," diyerek diretti Kerem. Zeynep gözlerini onaylamaz bir ifadeyle açarak baktı eşine.

"Boşuna endişeleniyorsun Kerem, Sofia düşündüğün gibi biri değil. Benden ne para ne pahalı hediyeler ne de lüks harcamalar talep etti." Mert devam etmeden önce arkasına yaslandı ve masanın üstünde duran çizim kalemlerinden birini eline alıp döndürmeye başladı, stresliyken yaptığı bir şeydi bu. "Çantası bulunana kadar idare etsin diye verdiğim parayı bile geri ödemeye kalktı."

Kerem bu açıklamayla geri adım atmak zorunda kaldı. Yine de içinde hâlâ bir şüphe vardı. Aşk gibi, sevgi gibi yoğun duyguların bizi hayatın gerçeklerine karşı kör

edebileceğini biliyordu. Kuzeni şu an dünyaya pembe gözlüklerin ardından bakıyordu ve her şeyi sağlıklı bir açıdan görebildiğinden emin değildi. Çocukluğundan beri Mert'e göz kulak olduğu için de bu kadar korumacı davranıyordu.

"Yanılmış olabilirim kardeşim," dedi Kerem ve ardından sadece Zeynep'in duyabileceği bir fısıltıyla konuştu. "Umarım yanılmışımdır."

Mert sonunda gülümsedi. "Tanısanız onu seversiniz."

"Seni bu kadar etkilediğine göre eminim ki severiz," dedi Zeynep. Niyeti gerilen ortamı yumuşatmaktı. Mert'in birilerine karşı ilgi duyması sık karşılaştıkları bir durum değildi ve hazır hislerini açıklamaya niyetlenmişken şevkini kırmak istemiyordu. "Kısa sürede güzel bir uyum yakalamışsınız gibi."

"Gerçekten de öyle oldu, biliyor musun? Sanki onu uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Yanındayken rahatım, espriliyim, mutluyum," dedi Mert gözleri parlayarak. "Sofia'dan önce hayatım tekdüze gidiyordu. Adını koyamadığım bir şeylerin eksikliği sürekli içimi kemiriyordu. Ama onunla tanıştığımdan beri her şey daha güzel. Gri bulutlar dağıldı, havalar hep güneşli."

Zeynep ona şefkatle baktı. Eşinin ailesinde en çok yalnızlık çeken hep Mert olmuştu. Şimdi birileriyle tanışıp yalnızlığını bölüştüğünü bilmek onu çok sevindirmişti. "Birini sevdiğin zaman böyle hissedersin canım."

Mert'in yüzü şaşkın bir hâl aldı. Kaşlarını hafifçe çattı, bakışları boşluğa daldı. "Onu sevdiğimi mi düşünüyorsun?"

Zeynep güldü. "Seni uzun zamandır tanıyorum. Sofia bana anlattığın ilk kız. Bu defa Eros'un okundan kaçamamış gibi duruyorsun."

"Ondan çok hoşlanıyorum," diyerek itiraf etti Mert. "Belki hoşlantıdan çok daha fazlasıdır hissettiğim. Ama ne önemi var ki! Yakında gidecek nasıl olsa."

Zeynep'in endişelendiği şey de buydu işte. Mert sonunda birine kalbini açmıştı ama bu kıtalar arası bir aşktı ve maalesef Sofia'nın neler düşündüğünü bilmiyorlardı. Belki Sofia'nın cephesinde bu bir kaçamaktan ibaretti. Her şey sona erdiğinde Mert'in kalbinin kırılmasını istemiyordu.

"Gitmeden önce onunla konuşmalısın. Yaşadıklarınız gerçek bir aşkın eseriyse yürütmenin bir yolunu mutlaka bulursunuz."

"Bayılıyorsun değil mi aşk hakkında konuşmaya?" diyerek karısına takıldı Kerem. Zeynep onun koluna küçük bir şaplak attı. "Senin konuşma hakkın bitti, şimdi benim sıram." Kerem gülümseyerek Zeynep'e yol verdi. "Buyurun efendim."

"Evet, ne diyordum," dedi Zeynep, Mert'e bakarak. "Onunla konuşmalısın. Böylece senin de için rahat eder."

"Bunu ben de düşünüyorum ama ya hisleri benimkiler gibi değilse..."

"Bunu sormadan bilemezsin ki." Zeynep anlayışlı bir sesle konuşmuştu. Sonra da endişesini Mert'le paylaştı. "Uzun soluklu bir ilişkiniz olmayacaksa bunu bilmek hakkın. Kalbini kıracak bir şeyler yaşamanı istemem. Sofia'ya karşı hislerin büyüdükçe, olası bir olumsuzlukta kalp kırıklığının şiddeti de o denli büyük olacak. O yüzden henüz yolun başındayken konuşmalısın."

Mert sıkıntıyla ensesini ovaladı. Bu sırada ofisinin kapısı tıklatıldı ve sekreteri elinde bir dosyayla içeri girdi.

"İşe dönmem gerek gençler," dedi gözlerini devirerek.

"Görüşürüz kardeşim," dedi Kerem. Zeynep, Mert'e el salladıktan sonra "Kendine dikkat et," dedi. Ardından

görüşmeyi sonlandırdılar.

Günün geri kalanı işin yoğun temposunda akıp gitti. Çalışırken Kerem ve Zeynep'in söylediği sözler aklından uçup gitmişti bile. Mesaisi bitip ofisten çıktığında kendisini İstanbul'un akşam trafiği içerisinde buldu. Tıkanan yolda mecburi bir bekleme sürecinin içine girmişti. Radyoyu açtığında saat başlarında verilen haberlere denk geldi.

Suç şebekesinin elebaşı saatler süren operasyon sonucu yakalandı... İstanbul'da kentsel dönüşüm devam ediyor... Şırnak'ta üç şehit... Türkiye'den kaçırılan el yazmaları hâlâ bulunamadı.

Dinledikleri içini karartmıştı. "Haber değil, felaket tellalı mübarek," diyerek söylendi ve kanalı değiştirdi. "Bir tane bile umut verici haber olmaz mı?"

Müzik yayını yapan bir frekans tutturuncaya kadar kanallar arasında gezindi. Müzikle gevşemeye çalışırken parmaklarıyla direksiyonun üzerinde ritim tutmaya başladı. Acaba bir gün trafiğe takılmadan eve gitmem mümkün olabilecek mi, diye düşünürken telefonuna mesaj geldi. Mesaj Sofia'dandı.

Arkadaşın olduğunu söyleyen iki kişi geldi. Bir an önce eve gelir misin?

14.BÖLÜM

Meraklı Arkadaşlar

Mert mesajı okuduktan sonra Sofia'yı aramak istedi ama tüm gün yoğun bir şekilde kullandığı telefonunun şarjı bitmişti. Kimin gelmiş olabileceğini düşünürken soluğu evde aldı. Pia ve Herkül ayaklarına dolanırken; içeriden, "Sonunda geldi bizimki," diyen bir erkek sesi yükseldi. Ses oldukça tanıdıktı. Hemen ardından şaşkın bakışlarla Sofia salon kapısında belirdi. Kucağında bir bebek vardı ve Mert bu bebeği çok iyi tanıyordu. Eve gelene kadar içini kaplayan merak duygusu yerini rahatlamaya bırakmıştı, gülümsedi.

"Selam," diyerek Sofia'ya doğru yürüdü. Sofia da ona doğru adım atınca koridorun ortasında buluştular. "Nasılsın bakayım?"

Sofia kucağında kıpırdanan bebeği düşmesin diye sıkıca tutarken, "İyiyim," diye cevap verdi. "Sana mesaj atmadan birkaç dakika önce geldiler. Bana Derya'dan bahsettiğin için onları içeri aldım."

Mert gülümseyerek dinledi. Sofia'nın midesini bozduğunu haber verdiği gün, arkadaşı Derya'nın hemşire olduğunu ve yardım isteyebileceklerini söylemişti ona. Sofia da bu ismi unutmamıştı.

"İyi bir hafızan var," dedi onu şakağından öpmeden

hemen önce. Sonra da kucağındaki bebeği aldı. "Alper'le iyi anlaşabildiniz mi?"

"Çok tatlı bir bebek." Sofia'nın sesi şefkatli çıkmıştı ve sonrasında merakını gidermek için sordu. "Şey, arkadaşın Koreli mi?"

"Ne?" dedi anlamayarak ama birkaç saniye sonra Sofia'nın ne demek istediğini tahmin etmişti. "Derya'yı mı diyorsun?"

"Evet, onu diyorum." Sofia gülümsedi. "Çok güzel gözleri var."

Derya'nın dikkat çekecek çekiklikte gözleri vardı. Hayatı boyunca kim bilir kaç defa Uzak Doğulu'ya benzetilmiştir, diye düşündü Mert. Gözlerinin bu özelliği Alper'e de geçmişti. "Haklısın, gözleri güzeldir ama Koreli değil. Atalarını bilemiyorum ama birinci dereceden akrabalarının hepsi Türk."

"Anladım," dedi Sofia, bebeğin parmaklarıyla oynamaya başlamışken.

Mert, eve gelene kadar geçen sürede Sofia'nın yaşadıklarını merak ediyordu. "Yanlarında sıkıldın mı?"

"Hayır, çok cana yakın insanlar." Sofia, Mert'in gözlerine bakıp gülümsedi. "Gerçi bir sürü soru sordular."

"Nasıl sorular?"

"Beni tanımaya çalıştılar," dedi ve bir nefeslik duraksamanın ardından devam etti, "İkimiz hakkında da bir şeyler sordular."

Mert gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Seni bunalttılar, değil mi? Onların adına özür dilerim."

Sofia Mert'in kolunu okşadı. "Saçmala, ben hâlimden memnunum."

Aralarındaki konuşma daha fazla ilerleyemeden salondan, "İçeri gelmeyi düşünüyor musunuz?" diye seslendi Alp. Birlikte salona geçtiler.

Alp, Mert ve Kerem'in çocukluk arkadaşıydı. Derya da Alp'in hayat arkadaşıydı. Bir de oğulları vardı, Alper. Salona geçince Alp'le önce yumruk tokuşturdular, ardından kucaklaştılar. Derya'ya da sarıldıktan sonra kucağındaki bebeği annesine verdi.

"Ne hoş bir sürpriz bu böyle!" dedi Derya, Türkçe konuşarak. Başını Sofia'nın oturduğu tarafa eğmişti ve ne ima ettiği gayet açıktı.

"Kerem'le mi konuştunuz?" Mert zeki bir adamdı. "Sizi kontrole mi gönderdi?"

Derya bozulmuş bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Keremleri yolcu ettiğimizden beri görüşemedik diye geldik," dedi Alp de. "Bir sorun mu var yoksa?"

Mert ikisini de dikkatle süzdü. Alp ve Derya dünyanın en iyi insanları olabilirdi ama iki konuda iyi değillerdi: Yalan söylemek ve arkadan iş çevirmek. "Kimi kandırıyorsunuz acaba?"

Derya güldü. "Niye kandırmaya çalışalım yahu? Ne zamandır görüşmüyoruz. Hadi bizi özlemiyorsun ama Alper'i de mi özlemedin?" diyerek konudan sıyrılmaya çalıştı. Oğlunun elini tutup yavaşça Mert'e doğru salladı. "Seni görmeye geldim Mert Amca."

Mert karşısındaki bu küçük insana kıyamıyordu. Dayanamayarak tekrardan kucağına aldı. Bebek, hâlinden memnun bir şekilde keyifli sesler çıkararak Mert'in yanaklarına vurmaya başladı. "Alper'i hiç özlemez miyim? Bu aralar yoğundum, arayamadım."

"Yoğun olduğun belli abiciğim," dedi Alp sırıtarak. Mert'in gözleri yanında oturan Sofia'ya kaydı. Konuşulanları anlayamadığı için yüzünde meraklı bir ifade vardı. Ona gülümseyerek rahatlatmaya çalıştı.

"Bize anlatmayacak mısın?" diye sordu Derya.

"Kerem size her şeyi anlatmıştır," dedi Mert. Gözleri Alp ve Derya arasında gidip geliyordu. "Birbirimizi kandırmayalım, buraya kontrole geldiğinizin farkındayım."

Alp, Derya'ya döndü. "Ben daha fazla devam ettiremeyeceğim," dedi ve Derya ona engel olamadan Kerem'in onları aradığını, evdeki kızı kontrol etmelerini istediğini anlattı.

"Senin için endişeleniyor, biliyorsun," dedi Derya yumuşak bir sesle. "O senin ağabeyin sayılır."

Mert anlayışla başını aşağı yukarı salladı. "Biliyorum ama ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim." Mert bir an için Sofia'ya bakıp devam etti. "O, gayet iyi biri. Kerem'in endişeleri boşuna."

"Bu konuda haklısın," dedi Derya kendinden emin bir sesle. "Gayet sıradan bir kız."

"Yolunu kaybetmiş bir turistten daha fazlası değil," diyerek onayladı Alp de.

"Aynen öyle," dedi Mert, onaylanmanın verdiği rahatlamayla. "Bunları o kaz kafalı kuzenime de anlatın, olur mu?"

Derya ve Alp aynı anda gülmeye başladı. "Hiç merak etme. Ona gayet ayrıntılı ve pozitif bir rapor sunacağız."

Mert homurtulu bir sesle konuştu, "Raporu falan boş ver, belki kara haberin tez yayılması konusunda bir şeyler yapabilirsiniz."

Derya ona kaşlarını çatarak baktı. "Bu ne demek şimdi?"

"Şu demek canım, yıllar sonra birine karşı gerçekten güzel hisler besliyorum ama o kadın yakında gidiyor. Gündeminizde bundan daha kara bir haber varsa duymak isterim."

"Var tabii," dedi Alp iğneleyici bir sesle. "Mesela senin şuurunu kaybetmen gibi ciddi bir sorunumuz var."

"Kendini saçma bir trajedinin içine sokuyorsun." Derya'nın da bu konuda diyecekleri vardı. "Seviyorsan peşini bırakmazsın. Hem yabancı bir yere gitmiyor ki Amerika senin ikinci yuvan. Bu, aşılamayacak bir sorun değil."

"Zeynep ve Kerem'in yaşadıkları hiç mi örnek olmadı sana?" diye sordu Alp. "Zeynep gözü kapalı Kerem'in peşinden gitti. Hem de hiç bilmediği, Kerem'den başka tanıdığı bir Allah'ın kulu olmayan topraklara..."

"Hislerinden emin olursan tıpkı onlar gibi yaparsın," diye araya girdi Derya. Mert'in yüzüne baktı, yumuşak olmaya çalışıyordu. "Alp'le bize bak. Kaç yıldır beraberiz? Zamanında o benim peşimden gelmeseydi, ben onu uzunca süre beklemeseydim şu an bir bebeğe ebeveynlik yapıyor olur muyduk sence?"

Mert elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. Arkadaşlarının söyledikleri yanlış değildi. Zaten bunları o da defalarca düşünmüştü. Onun kafasını kurcalayan şey Sofia'nın peşine düşmek, tekrardan Amerika'ya gitmek falan da değildi. İlişki denilen şey, işteş bir eylemdi ve Sofia'nın da aralarındaki bu bağı sürdürmek isteyip istemediğini bilmiyordu. Eğer sorarsa bir cevap alacağına emindi ama elindeki iki seçenek de yüzde ellilik bir paya sahipti. Yani Mert için bu çok riskli bir soruydu. Sofia'dan bir cevap almaktansa böyle kıvranmayı tercih ediyordu. İçinden kendine okkalı bir küfür savurdu.

"Bazen çok mantıklı şeyler söylüyorsunuz," dedi Mert, arkadaşlarına gülümsemeye çalışırken. "Her neyse su akar yolunu bulur, değil mi?"

"Aynen öyle kardeşim," dedi Alp ona destek çıkarak.

"O zaman artık İngilizce konuşabilir miyiz? Sofia'ya ayıp oluyor da."

Derya, Sofia'ya mahcup bir gülümsemeyle baktı ve konuşma dili İngilizceye dönmüşken aralarında geçen konuşma için özür diledi ve birlikte akşam yemeğine çıkmayı teklif etti.

Bu sırada Mert'in kucağındaki bebek onun saçlarına yönelmişti. Minik parmakları bir tutam saçı kavrayıp çekince Mert'ten küçük bir inilti çıktı. "Saçlarıma bulaşma ufaklık," dedi onun elini saçlarından çekmeye çalışırken.

Alp oğlunu kucağına alarak Mert'i bu küçük işkenceden kurtardı. "Son zamanlarda en sevdiği şey saç çekiştirmek." Bu cümle Alp'in kıvırcık ve uzun saçlarını neden kısacık kestirdiğini de açıklıyordu.

"Saçlarını bu yüzden mi kestirdin?"

"Tabii ki bu yüzden kestirdim. Alper hepsini kökünden koparmaya ant içmiş gibiydi." Bunları söylerken gülmüştü. Ardından dayanamayıp Alper'in yanağına içten bir öpücük kondurdu. Derya'nın yemek teklifine dikkat çekmek için "Bizim restorana gidelim mi yemeğe?" diye sordu Alp.

Bahsettiği yer Sofia ve Mert'in ilk yemeğe çıktıklarında gittikleri restorandı ve Sofia'nın orasıyla ilgili anıları birazcık utanç doluydu.

"Sofia'nın oraya gitmek isteyeceğini sanmıyorum," dedi Mert gülerek. Sofia'nın yüzü kızarırken, "Turta olayını yaşadığımız yer mi?" diye sordu. Mert başıyla onayladı onu. Aynı anda Sofia başını iki yana yavaşça sallayarak, "Orası olmaz!" diyerek birkaç kez tekrar etti.

Alp eliyle bu konuyu kapatıyormuş gibi yaptı. "Tamam, oraya gitmesek de olur." Sonra Derya'ya döndü. "Bizim gittiğimiz restoranda yer bulabilir miyiz?"

"Hangisinde?"

"Hani Karaköy'de gittiğimiz... Çok güzel Girit ezmeleri vardı ya!"

"Ah, evet evet!" dedi Derya anladığını belli eden bir tonla. "Dur, bir arayıp sorayım."

Derya telefonuna yönelirken, Alp de gidecekleri yerin yemeklerinden ve manzarasının güzelliğinden bahsetti. Derya konuşmasını bitirdiğinde onların adına dört kişilik bir masa rezerve edilmişti.

Mert, hep birlikte yola çıktıklarında Sofia'nın arkadaşlarıyla kaynaşmasını izledi. Rengine hayran olduğu yeşim rengi gözlerin kaçamak bakışlarını yakaladığı anlarda ve kahkahaların hâkim olduğu masada keyfi yerinde otururken çok mutluydu. Kalbini kaptırdığı kadının ve dostlarının iyi anlaşmış olması onun için önemliydi. Sofia'nın pozitif enerjisi ve sevimli hâlleriyle onu sevmek gerçekten çok kolaydı. O an gözlerini bir anlığına kapayıp Sofia'nın da onu aynı şekilde sevmesini diledi.

15.BÖLÜM

Haberler

Mert, elindeki tabletten günün haberlerini okuyordu. Gazetenin ana sayfasında yer alan haber başlıklarında göz gezdirdi.

Hangi ülkede ne kadar nükleer silah bulunuyor? Altın fiyatları cep yakıyor. Türkiye'den kaçırılan el yazmaları nerede?

Yine yüz güldüren bir tane bile haber yoktu. Hep iç karartıcı şeyler haber değeri taşıyordu. Hepsine hızlıca göz gezdirdi. Nükleer silah konusunda birkaç küfür savurdu. Dünyayı daha kötü bir yer hâline getirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Altın fiyatlarının yükselişi konusunda yapacağı bir şey yoktu. Bu sıralar altın almayacağı için kendisini çok fazla etkilemiyordu bu durum. Ülkeden kaçırılan el yazmaları konusundaysa sinirliydi. Bir insanın, ülkesinin tarihiyle ilgili böylesine değerli şeyleri nasıl olur da elden çıkarabileceğine akıl sır erdiremiyordu. Bu işi yapanlar vicdanlarını kullanmayan, para hırsıyla yanan insanlar olmalıydı. Sonra bir haber başlığı daha gördü. Suç makinesi ölü bulundu. Haber başlığında yer alan fotoğraf dikkatini çekmişti. Haber linkine tıkladı ve içeriğini okudu. Kısacık bir haberdi.

Suç makinesi ölü bulundu.

Hırsızlık, yan kesicilik, gasp, taciz gibi suçlardan aranan H.A. İstanbul Sur Dibi'nde ölü bulundu. Adli tıp raporuna göre boynu kırılarak öldürüldüğü tespit edilen H.A'nın cenazesine sahip çıkan olmadı. Cenazenin kimsesizler mezarlığına gömüleceği öğrenildi.

Haberin yanında yer alan vesikalık fotoğrafa baktı Mert. Belli ki zamanında karakolda çekilmiş bir eşkâl fotoğrafıydı bu. Yine de Mert'in dikkatini çekecek yeterlilikteydi. Emin olmak için Sofia'ya seslendi.

"Sofia, şu habere bir bakar mısın?"

Sofia mutfaktan elinde iki fincan kahveyle geldi. Birini Mert'e uzatırken elindeki tableti aldı. Haberin içeriğini okuyamıyordu ama fotoğraf onun da dikkatini çekmişti. Ne yazdığını bilmemek tedirgin ediciydi. Gözleri yabancı kelimelerin arasında kendi ismini aradı, yoktu. Dizlerinin bağı çözülmeden Mert'in yanına oturdu. Kaçamak bir bakışla ona baktı. Sakin görünüyordu. Eğer haberde onunla ilgili bir şeyler yazsaydı bu kadar sakin olmazdı, değil mi? Kendini topla Sofia, diyerek sakinleşmeye çalıştı.

"Bu çantamı çalan adam değil mi?" diye sordu Sofia. Soğukkanlı olmaya çalışıyordu.

"O, değil mi? Ben de çok benzettim ama emin değildim," dedi Mert. "Sen de benzettiğine göre kesinlikle o."

"Ne yazmışlar?"

"Öldürülmüş," diyerek tek kelimeyle açıkladı Mert. Sonra da haberi onun için okudu.

"Yazık," dedi Sofia yüzünü buruşturarak. "Ne kadar kötü olursa olsun, kimse böyle bir sonu hak etmez."

"Çok yufka yüreklisin," diyerek arkasına yaslandı Mert. Kahvesinden bir yudum aldı. Her zaman içtiklerine göre tadı daha sertti, Sofia kahvesini biraz fazla

kaçırmıştı. "Bu adam senin çantanı çaldı. Eğer yetişmeseydik sana zarar verebilirdi de."

"Yine de onun için üzüldüm," diye mırıldandı. Ama Sofia'nın bildiği daha doğrusu tahmin ettiği bir şey daha vardı. Bu adamın ölümüne sebep olmuş olabilirdi. Zavallı adam kime bulaştığını bilmiyordu bile. Onun değil de bir başkasının çantasını çalmış olsaydı bugün yaşıyor olabilirdi.

Mert, Sofia'ya sarılmak için elindeki fincanı bıraktı. Zaten çarpıntı yaşamak istemiyorsa o kahveyi içmemeliydi. "Gel buraya."

Sofia ikiletmeden Mert'in kolları arasına girdi. Başını onun göğsüne yasladı. Kıyafetleri deterjan ve Mert kokuyordu. Onunla tanıştığında hayatına dâhil olan bu kokuyu seviyordu. Kendini güvende hissettiriyordu.

"Kötü insanların başına kötü şeyler gelir," diyerek konuşmaya başladı Mert. Sofia'nın kumral saçlarında parmaklarını gezdirdi. "Haberi gördün, işlediği suçları gördün. Kim bilir kaç kişinin canını yakmıştır? Ardından üzülmeyi hak edecek biri değil."

Sofia yutkundu. Acaba Mert, gerçek beni tanısa neler düşünürdü, diye geçirdi içinden. Sonra bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Mert'le geçirdiği güzel günlere gölge düşürecek hiçbir şey gün yüzüne çıkmayacaktı. Buna izin vermeyecekti. Mert'in zihninde onunla ilgili güzel anılardan başka hiçbir şey olmayacaktı.

"O adam bizi bir araya getirdi," dedi Mert'e sarılarak.

Mert güldü. "Yaptığı tek hayırlı şey bu olabilir."

***

Sofia uykusundan telefonun sesiyle uyandı. Mert'se yanı başında derin bir uykunun kollarındaydı. O uyanmadan telefonuna uzandı. Arayan takipçisiydi. Aramayı

cevaplamadan önce yatak odasından çıktı ve odanın kapısını sıkıca kapattı. Evin yatak odasına en uzak düşen kısmı mutfaktı. Konuşmak için oraya geçti.

"Alo!"

"Yola çıkmaya hazırlan." Adam hırıltılı sesiyle konuşmaya başlar başlamaz görüntüsü Sofia'nın gözünün önüne gelmişti. Yüzünü buruşturdu.

"Ne zaman?" diye sordu Sofia. Gitme vaktinin geleceğini biliyordu ama buradan ayrılmaya hazır değildi. Gerçi bu hayatta başına gelen birçok şeye hazırlıksız yakalanmıştı. Hayat ona iyi ve kötü sürprizler yapmaya bayılıyordu.

"Dört gün sonra bir yolcu gemisi İstanbul'a geliyor. Geminin adı, Nautilus. Yerin ayrıldı. Turist gibi giyin. Limanda Guido'yu bul, o seni güvenlikten geçirecek."

Demek Mert'le geçireceği dört günü kalmıştı. Gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Anladım. Sicilya'ya mı geleceğim?"

"Evet."

"Amerika'ya ne zaman dönebileceğim?" Oradaki hayatı da karmaşık bir hâldeydi. İşleri yoluna koymanın vakti gelmişti.

"Bilmiyorum," dedi adam. Boğazındaki hırıltı çoğalmıştı. "Müzayede tarihi ertelendi."

"Bir haftadan uzun sürmez, değil mi? Genelde kısa sürede halledilir bu işler."

"Bilmiyorum Sofia," diye tekrarladı adam, sesi tahammülsüz çıkmıştı. "En başında çuvallamamış olsaydın bu kadar gecikmeyecekti."

Sofia mutfak tezgâhına yaslandı. "O adamı sen mi öldürdün?"

Takipçi güldü, gülüşü kan donduran cinstendi. "Hangisini?"

Sofia sessizce küfretti. Siktir! "Çantamı çalanı diyorum."

"Ah, evet, ben öldürdüm!"

"Buna gerek var mıydı?" diye bağırdı Sofia.

"Sen bu yufka yüreklilikle nasıl böyle işlerin içine düştün?" diye söylendi adam, sesi tiksinti doluydu. "Çantanın içindeki her şeyi görmüştü, sağ bırakamazdım."

"Senin yapacağın işe de sana da lanet olsun."

"Canın nasıl isterse güzelim," dedi adam gülerek. "İstediğin kadar lanet savurabilirsin. Ama dört gün sonra akşam saat dokuzda dediğim gemiye binmezsen sizin sonunuz da o adamınki gibi olur. Sizin derken neyi kastettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Sofia'nın sırtından bir ürperti geçti. "Biliyorum," dedi zar zor duyulan bir sesle.

"Güzel." Boğazındaki hırıltıyı bastırmak için öksürdü. "Şehirdeki son günlerinin tadını çıkar." Cümlesini bitirir bitirmez telefonu kapattı.

Sofia yavaşça yere çöktü. Başını dizlerinin arasına alıp birkaç saniye kendine zaman tanıdı. "Bunu atlatacaksın," diye fısıldadı kendi kendine. "Bu sefer sorun çıkmayacak." Aldığı derin nefeslerle kendisini daha iyi hissediyordu.

Sofia sakinleşirken, Pia kuyruğunu sallayarak yanına geldi. Sevecen bir şekilde yanağını boydan boya yaladı. "Yapma Pia," derken kıkırdadı. Köpeğin siyah, parlak tüylerini kaşımak için elini ensesine götürdü, yumuşacıktı. "Hadi Mert'i uyandıralım. Geç kalacak yoksa."

Yatak odasının kapısına geldiğinde az önce yaptığı görüşmenin tüm olumsuzluklarını orada bıraktı Sofia. Yüzüne sıcak bir gülümseme yerleştirdi ve son günlerinin güzel geçmesini sağlayan adamı uyandırmak için içeri girdi. Mert her şeyden habersiz uyamaya devam

ediyordu. Yanına gidip yatağın kenarına oturdu. Bir süre onu izledi. Yüzü uykunun verdiği gevşemeyle huzurlu görünüyordu. Elinin birini yastığın altına sıkıştırmıştı, diğeri Sofia'nın yattığı taraftaydı.

Sofia onu izlerken gideceğini nasıl söyleyeceğini düşündü. Huzur içinde uyuyan bu adamı nasıl ardında bırakacaktı? Burada geçirdiği kısacık sürede aralarında özel bir bağ kurulmuştu. Sofia'nın özlemini çektiği her şey onda vardı. Amerika'daki hayatına karşılık, Mert'in yanı sakin bir liman gibiydi.

Chris olmasaydı burada kalabilirdi. Eğer hayatında bu kadar boktan seçimler yapmasaydı Mert'in sevgisini hak edebilirdi. Eğer bir maskenin ardına saklanmak zorunda olmasaydı her şey daha kolay olabilirdi.

Şimdiyse içine sığındığı mutlu anlar baloncuğu patlamak üzereydi. Yapmak istedikleri ve yaptıkları arasındaki uçurum her geçen gün büyüyordu. Kendinden nefret ediyordu. Yaşadığı bu hayattan nefret ediyordu. Çaresizlik hissi göğsünü eziyordu. Bıraktığı nefes acı dolu bir iniltiyle çıktı dudaklarından.

Mert yattığı yerden yavaşça Sofia'ya doğru döndü. Uykulu gözlerle baktı ona. "Gü...nay...dın!" dedi esnerken.

Sofia az önce yaşadığı hüznü saklayarak gülümsedi. "Günaydın uykucu."

"Daha alarmım bile çalmadı."

Sofia'nın beline sarılıp onu yatağa çekti. Yanına yatarken uzun saçları yüzüne saçıldı. Bu gıdıklayıcı bir histi, saçları yüzünden çekti.

"Biliyorum," dedi Mert'e sarılırken. "Ben biraz erken kalktım sadece."

"Biriyle mi konuşuyordun?"

Sofia evet anlamında sessizce başını salladı.

"Sabahın köründe kim arar ki?"

Mert'e daha sıkı sarılırken, "Önemli bir şey değil," diye mırıldandı. Gözlerindeki hüznü göremediği için şanslı sayılırdı.

"Bugün öğleden sonra işim yok," dedi Mert bir kez daha esnerken.

"Gerçekten çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Mert şaşkın bir gülümsemeyle.

"O kadar sık işten erken çıkıyorsun ki hâlâ bir işinin olması şaşırtıcı geliyor."

Mert biraz daha güldü. Sofia'nın, Mert'in monoton ve uzun zamandır sadece işten ibaret olan hayatına kattığı renk öylesine parlaktı ki genç adam onunla fazladan geçirebileceği her ânı kâr sayıyordu. Bu yüzden bulabildiği her fırsatta işten izin alıyordu. "Beni o kadar uzun bir süre köle olarak kullandılar ki tatilsiz geçen günlerime sayıyorlar şimdi."

Sofia doğrulup başını eline yasladı. Mert'in gülümserken kıvrılan dudaklarına rahatça bakabiliyordu. Uyku mahmuru bakışlarını izleyebiliyordu. Yüzündeki her bir mimik, hafızasındaki eskiz defterinde unutulmamak üzere hayat buluyordu.

"Bugün bir farklılık var sende," dedi Mert gözlerini kısarak. Sofia suçüstü yakalanmış gibi gerildi.

"Hiçbir farklılık yok uykucu," dedi Sofia, burnunu onunkine değdirirken.

"Gözlerinde bir farklılık var." Mert, Sofia'yı belinden kavrayıp altına alırken yüzünü dikkatle süzdü. "Ne olduğunu çözemiyorum ama bir şeyler var."

Sofia'nın boğazına bir düğüm atıldı. Gülümsemek işkenceye dönüşüyordu. O yüzden elini Mert'in ensesine dolayıp onu kendine çekti. Dudakları birleşirken bu öpücüğün hissettirdiklerini de hafızasına kazımaya çalıştı. Bu dokunuş, bu koku, bu tat birkaç gün sonra

ulaşamayacağı bir lüks olacaktı. Gözünden bir damla yaş akıp gitti. Kafasının içinde yankılanan ses onu ele geçirmişti,

Ondan nasıl ayrılacaksın?

16.BÖLÜM

Rivayet

Mert'in eve gelmesine az kalmıştı. İş çıkışı Sofia'yı arayıp hazırlanmasını, ona bir sürprizi olduğunu söylemişti. Sofia onu dinleyerek hazırlanmıştı ve onun da Mert için bir sürprizi vardı.

Kapıyı açan anahtarın sesiyle Pia ve Herkül kapıya doğru koşturdu. Bu görüntü Sofia'yı gülümsetti. Her gün aynı sabırla onun eve dönmesini bekliyorlardı ve her gün aynı coşkuyla karşılıyorlardı.

"Selam!" dedi Mert eve girdiğinde. Kapıyı kuvvetli bir şekilde çarpıp kapattı. "Eski kapılar..." diye homurdandı.

"Hoş geldin!" diyerek karşıladı Sofia. Mert onu baştan aşağı süzdü. Siyah taytla, uzun kollu, beyaz bir bluz giymişti ve üstünde dizlerine kadar uzanan koyu gri bir hırkası vardı.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi Mert ona sarılırken. Yanağına sesli bir öpücük kondurdu. "Hadi çıkalım."

"Öncesinde biraz konuşalım mı?" Sofia eliyle salonu işaret ederek onu içeriye davet etmişti. Mert onu sessizce onaylayarak salona geçti. Sehpanın üzerinde duran pasaport odaya girer girmez gözüne çarptı. Sofia'nın ne konuşacağını tahmin edebiliyordu.

Koltuğa yan yana oturdular. Sofia bir ayağını altına alarak Mert'e doğru döndü. Tüm gün bunu nasıl yapacağını tekrarlayıp durmuştu. Mert'i kırmamak için elinden geldiğince yumuşak bir sesle konuşmaya çalıştı.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok," dedi başını hafifçe önüne eğerken. "O yüzden lafı dolandırmadan söyleyeceğim."

Günlerdir içini kemiren şey sonunda gerçekleşiyordu. Mert kendini hazırlamak için derin bir nefes aldı. Bunu tek parça atlatabilmeyi umdu. "Dinliyorum."

"Bugün pasaportumu buldular. Artık evime dönebileceğim."

Mert'le göz göze geldiğinde gülümsemeye çalıştı. Aynı çabayı Mert de gösterdi. Yüzlerindeki kırık gülümse birbirlerinin yansıması gibiydi.

"O gün, sonunda geldi demek," dedi Mert. Şakacı davranmaya çalışıyordu. Boğazı kurumasaydı ve sesi böylesine güçsüz çıkmasaydı belki gerçekten şaka gibi görünürdü. Şimdiyse her bir cümle ikisinin de boğazında düğümlere neden oluyordu. Yine de Sofia yüzündeki üzgün gülümsemeyi devam ettirdi.

"Daha gelmedi." Parmağını Mert'e doğru salladı. "Dört gün daha bana katlanmak zorundasın."

Mert'in gözleri dolmak üzereydi. Bunu gizlemek için başını yukarı kaldırarak güldü. "Dört koca gün daha buradasın demek. Buna nasıl dayanabilirim ki?"

"Üzgünüm," dedi Sofia, sesi çatlamıştı. Söylediği şey hislerinin bir yansımasıydı. Mert'le göz göze geldiler. Aynı anda birbirlerine sokuldular ve sıkıca sarıldılar.

"Ben de üzgünüm."

Etraflarını saran hüzünlü havanın içerisinde oturdular bir süre. Mert'in eli Sofia'nın sırtında aşağı yukarı hareket ederek onu rahatlatmaya çalışıyordu. Sofia ise

parmaklarını Mert'inkilere kenetlemiş ve başparmağıyla onu okşuyordu.

"Aslında görüşmeye devam edebiliriz," dedi Mert aralarındaki sessizliği bozarak. Sofia gözlerini yumdu. Bunu her şeyden çok isterdi ama yaşadığı hayatın içine Mert'i çekmek istemiyordu. Bu Mert için çok tehlikeliydi. Sofia, kötü bir insan olduğunun farkındaydı ama bir kişiyi daha tehlikeye atacak kadar bencil değildi.

"Aramızda çok fazla mesafe var Mert."

"Aşılamayacak kadar çok değil."

"Beni tanımıyorsun bile."

Mert güldü. "Tabii ki tanıyorum. Sen Sofia'sın. Hayatıma gökten düşen kadınsın."

Sofia da güldü. "Bu şekilde tanımlamak her şeyi kolaylaştırıyor, değil mi?"

"Senden çok hoşlanıyorum," dedi Mert, başını Sofia'yı görebilecek kadar eğdiği sırada. "Sana hoşça kal demeye hazır değilim."

Sofia'nın hissettiği ilk şey katıksız bir mutluluk olmuştu. Mert'in hislerini itiraf etmesi, aynı şeyleri hissettiklerini öğrenmek onu göklere çıkarmıştı. Ama bunun yürümeyeceğini bilmek, çıktığı göklerden yere çakılmasına neden oluyordu. Hisleri allak bullak olmuştu.

"Mert..." dedi Sofia, sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Seninle geçirdiğim her gün bunu duymanın hayalini kurdum."

Mert'in yüzünü aydınlatan bir gülümseme belirdi. "O zaman duy. Senden çok ama çok hoşlanıyorum."

Sofia Mert'in elini alıp göğüs kafesine bastırdı. "Kalbimin böyle çarpmayı unuttuğunu zannediyordum. Bunu yapan sensin."

Avucunda hissettiği kalp atışı, şu an hayatla arasındaki tek bağdı sanki. "Sen de benden..." dedi Mert, beklenti

dolu bir sesle ama devamını getiremedi. Sormak istediği soruyu soramıyordu bir türlü ve bakışlarını Sofia'dan bir an olsun ayırmıyordu.

"Sana dürüstçe söyleyebileceğim şeylerden birini duymaya hazır mısın?"

Mert sorunun garipliğinin farkındaydı ama aldırmadı. Şu anın büyüsünü bozacak hiçbir ayrıntıya takılmak istemiyordu. Bu yüzden başını yavaşça aşağı yukarı sallamakla yetindi.

"O gece, birlikte asansöre bindiğimiz andan beri senden hoşlanıyorum."

Mert, Sofia'nın yumuşak sesinin kulaklarından girip tüm hücrelerine sızması için kendine zaman tanıdı. Bu itirafın anısını beynine kazımak için gözlerini kapadı. Birkaç nefeslik zamanın ardından Sofia'nın dudaklarına uzandı. Büyük bir duygusal açlığın içindeymiş de sonunda bu boşluğu dolduracak birini bulmuş gibi öptü onu. Aslında gibi kavramı fazlaydı. Mert gerçekten de içindeki duygusal boşluğu dolduracak birini nihayet bulmuştu.

***

"Nereye gittiğimizi yine söylemeyecek misin?" diye sordu Sofia evden çıktıklarında. Mert onun elini sıkıca tutuyordu ve yüzünde mutlu adam gülümsemesi vardı.

"Sürprizin olayı budur, söylenmez."

"Ukala!" diye homurdandı Sofia. Bu Mert'i daha çok gülümsetti. Eğilip Sofia'nın siyah bir bere geçirdiği başından öptü.

"Zaten gideceğimiz yer çok yakın." Parmağıyla yolu tarif ediyormuş gibi birkaç zigzag çizdi. "Sadece birkaç sokak yürüyeceğiz."

Sonbaharın serin esintisi eşliğinde bir yokuşu tırmandılar. Etraflarındaki kalabalık âdeta kültürler toplulu-

ğuydu. Yol boyunca yükselen sesler birçok dilin uğultusunu barındırıyordu. Farklı farklı ülkelerden gelmiş turistler sokaklarda dolaşıyor, küçük dükkânlardan alışveriş yapıyordu.

Sofia İstanbul'u ve renkli sokaklarını çok sevmişti. Elini tutan Mert'in sıcak parmaklarını bırakmak kadar zor olmasa da bu şehrin güzelliklerini ardında bırakmak da epey zor olacaktı. Bir gün tekrardan gelebilmeyi umuyordu; tamamıyla yasal yollardan ve bu sefer gerçek bir turist olarak.

"İşte gideceğimiz yer." Mert'in sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Eski tip binaların sıralandığı sokağın sonunda bir kule yer alıyordu. "Galata Kulesi."

"Çok eski görünüyor." Aklından geçen ilk şeyi söylemişti. Mert onu Arnavut kaldırımı döşeli sokakta yürütürken gözünü kuleden alamıyordu.

"Öyle zaten. 528 yılında inşa edilmiş."

Sofia gözlerini irice açarak baktı. "İçine giriliyor mu?"

Mert başını salladı. "Giriliyor. Manzaraya bayılacaksın."

Sofia adımlarını hızlandırırken Mert'i peşinden sürükledi. "Hadi bir an önce girelim."

"Bu kadar ilgini çekeceğini bilseydim daha önce getirirdim."

Sokağı bitirip açıklığa çıktıklarında Sofia'nın yüzü asıldı çünkü kulenin çevresinde upuzun bir kuyruk oluşmuştu. "Çok sıra varmış."

Mert ona gülümseyerek başıyla kulenin giriş kapısını işaret etti. "Onu da düşündüm herhalde."

Kuyruğun en başına gittiler. Sıra bekleyen insanların asık yüzleri Sofia'yı ve Mert'i izliyordu. Mert görevliyle konuşup rezervasyonları olduğunu söyledi. Böylece hiç beklemeden kuleye girdiler.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Sofia. Görevliyle yaptığı konuşmayı anlayamamıştı.

Mert eliyle yukarıyı işaret etti. "Restoran için rezervasyon yaptırırsan sıra beklemeden girebiliyorsun."

"Restoran olduğunu bilmiyordum," dedi Sofia etrafına göz atarken. "Gerçi böyle bir yer olduğunu bile bilmiyordum."

Onları yukarıya çıkaracak olan asansörün gelmesini beklediler. Asansörün çıktığı en son kata vardılar. Bundan sonrasına merdivenlerden devam edeceklerdi. Asansörden indiklerinde, Osmanlı dönemi kıyafetleriyle fotoğraf çektirmek için sıra bekleyen insanlara baktı Sofia. Dönem kıyafetleri ona farklı ve büyüleyici gelmişti. Eğer bu kadar çok sıra olmasaydı o da bir fotoğraf çekilmeyi düşünebilirdi.

"Çıkalım mı?" Mert merdivenlerin başından seslenmişti ona.

"Geliyorum," dedi gülümseyerek. Koyu renk ahşaptan merdivenleri teker teker çıkmaya başladılar. Attıkları adımlarla ahşaptan gıcırtılar yükseliyordu. Bu ses kulağına tarihin sesi gibi geliyordu ve Sofia'nın ilgisini tarihi yerler kadar çeken pek az şey vardı.

Restoranın bulunduğu sekizinci kata vardıklarında masaların birçoğunun dolu olduğunu gördüler. Hava yavaş yavaş kararmaya başladığından masalardaki mumlar yanıyordu. Sarı renkli avizeler, taş duvarlar ve pencerelerden görülen İstanbul manzarası çok güzeldi.

Mert elini Sofia'nın sırtına koyup bir kat daha çıkacakları merdivene yönlendirdi. "Öncelikle seyir terasına çıkalım mı? Gün batımını kaçırmanı istemiyorum."

Seyir terasına çıktıklarında Sofia'nın dikkatini çeken ilk şey kalabalık olmuştu. Hemen ardındansa manzaranın farkına vardı. Gördükleri karşısında soluğu kesi-

lirken, terasın korkuluğuna tutunarak, bir sağa bir sola uzanıp baktı. Güneş batmak üzereydi, gökyüzü turuncu pembeli bulutların yer aldığı bir tuvali andırıyordu. Aşağıdaki insanlar hareket eden minik noktalar gibi görünüyordu ve ayaklarının altında uzanıp giden eşsiz bir İstanbul manzarası vardı.

"Vay canına!" dedi keyifli bir sesle.

"Beğendiğini varsayıyorum."

"Beğenmedim," dedi Sofia, Mert'e bakarak. Sonra da gülümsedi. "Bayıldım!"

Mert, Sofia'ya önlerinde uzanan manzaradaki yerleri bir bir anlattı. Galata Köprüsü, Yeni Camii, Süleymaniye Camii, Unkapanı Köprüsü... Bu şehirde başını nereye çevirsen gözüne koca bir tarih çarpıyordu.

Sofia'yla birkaç fotoğraf çekildiler ve manzaranın tadını çıkarmaya devam ettiler. Artık güneş batmış, karşılarındaki manzara ışıl ışıl bir hâl almıştı. Bu sırada Mert, hemen yanlarındaki çiftin konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Göz ucuyla sağındaki çifte baktı. Kız da erkek de ondan genç görünüyordu. Erkek kızın hemen arkasında durmuş ve beline sarılmıştı. Kimsenin duymadığını düşündüğü sözcükleri sevgilisinin kulağına fısıldıyordu.

"Bir rivayete göre Galata Kulesi'ne ilk kiminle çıkarsan onunla evlenirmişsin."

Duyduğu şeyle gözleri bir anda yanı başında duran ve manzarayı izleyen Sofia'ya kaydı. Onun buraya ilk kez çıktığını biliyordu. Mert için de bu bir ilkti. İstanbul'a taşındığından beri defalarca kulenin önünden geçmiş, kulenin manzarasına bakan yerlerde bulunmuştu ama fırsatını bulup da yukarıya hiç çıkmamıştı. Belki de o zamanlar çıkmamasının bir nedeni vardı. Belki de buraya Sofia'yla çıkması gerekiyordu. Dudaklarında en-

gel olamayacağı kadar güçlü bir gülümseme belirdi. Vücudunu saran sıcaklık sonbaharın rüzgârlarına meydan okuyordu.

Sofia, Mert'le aralarındaki mesafeyi kapatıp iyice sokuldu. "Amma esiyor."

"Üşüdün mü?" Mert elini onun omzuna atıp göğsüne doğru çekti. Sofia parmaklarını onun yanağına değdirdi, buz gibiydi.

"Birazcık..."

"Restorana inmemizi ister misin?"

"Şimdi değil," dedi Mert'e bakarak. Gülümsüyordu. "Manzaraya biraz daha bakmak istiyorum."

"Nasıl istersen bebeğim."

Mert boşta kalan eliyle onun üşüyen ellerini tutup ısıtmaya çalıştı. Aklındaysa az önce duyduğu şey vardı. Sofia'ya sarılmışken düşünmeden edemedi.

Rivayetler gerçek olabilir miydi?

17.BÖLÜM

Gizemli Adam

Galata Kulesi'nden döndükleri akşam ikisinin de keyfi yerindeydi. Ta ki Sofia'nın telefonu çalana kadar. Genç kadın üzerini değiştirmek için yatak odasındaydı. Telefonu salondaki ahşap masanın üzerindeydi. Mert çalan telefonu eline aldı. Ekranda, "Chris" yazıyordu ve ismin hemen yanında bir kalp işareti vardı. Kaşlarını çatarak baktı, bundan hoşlanmamıştı.

Elinde telefonla yatak odasına gitti. Sofia üzerine bir tişört geçirirken içeri girdi. "Telefonun çalıyor," diyerek uzattı, suratı asıktı. Kapıyı aralık bırakarak odadan çıktı. Salona geçerken oda kapısının arkasından kapatıldığını duydu. Mert koltuğa otururken burnundan soludu.

Hemen yan odadaysa Sofia'nın kalbi küt küt atıyordu. Telefonu açtığında sesi titredi.

"Tatlım merhaba."

"Sofia?" dedi karşısındaki ses soru soran bir tınıyla. Sanki Sofia'yla konuştuğundan emin olmak istiyordu.

"Benim canım," dedi Sofia yatağın kenarına çökerken. Onun sesini duymak vücudundaki tüm gücü sıfırlamıştı sanki.

"Neden sana ulaşamıyorum?"

"Üzgünüm Chris..." Gerçekten üzgündü.

"Hiçbir şey söylemeden çekip gittin." Chris'in sesi suçlayıcıydı. "Neredesin?"

"Okuldaki araştırma projesinde olduğumu biliyorsun." Sofia ona olanları anlatamazdı. Bu yüzden her zor anında söylediği yalanı devam ettirdi. "Çalışıyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorum Sofia," diye bağırdı Chris. "Bana yalan söylediğin gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyorum."

"Yalan söylemiyorum." Sofia sesinin inandırıcı çıkması için elinden geleni yapmıştı.

"Beni terk ettin." Chris'in sesi öfkeliydi. "Hayatında biri var ve bunu benden saklıyorsun."

Sofia oturduğu yerden ayağa kalktı. "Seni terk etmedim. Seni nasıl terk edebilirim?"

Chris suçlamalarına devam etti. "Hiçbir şey söylemeden çekip gittin. Geri dönmüyorsun. Beni arayıp sormuyorsun bile."

"Dediğim gibi çalışıyorum."

"Daha önce de araştırmalara katıldın ama bu sefer bir şeyler farklı. Söylemiyorsun ama farkındayım."

"Üzgünüm bebeğim," diye fısıldadı Sofia. Chris'in biraz olsun sakinleşmesini umuyordu ama beklediği gibi olmadı. Öfkesi tahmininden daha fazlaydı.

"Arkadaşım Rupert da aynılarını yaşadı." Sofia, Rupert'ı tanıyordu, iyi ama yaralı bir çocuktu. "Sen de beni terk ettiysen söylemelisin. Hayatında biri varsa söylemelisin."

Sofia gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Benimle böyle konuştuğuna inanamıyorum."

"Ben de beni bırakıp gittiğine inanamıyorum."

Bu konuşma her dakika daha da zorlaşıyordu ve Sofia en sonunda dayanamayıp patladı. "Seni terk ettiğim

falan yok. Okulun araştırmalarında görevli olduğumu daha kaç defa söyleyeceğim!"

"Yarın okuluna gideceğim. Geri dönmen için konuşacağım," dedi Chris, kararlı bir sesle. "Evet, bunu yapacağım."

Sofia histerik bir kahkaha attı. Aslında korkuyordu, Chris'in okula gitmesi fikri onu korkutuyordu. "Saçmala! Kimse seni dinlemez."

"Göreceğiz."

Sofia sakinleşmek için derin nefesler alıp verdi. "Yakında geleceğim Chris." Onu ikna etmek için çabaladı. "Bana bir hafta daha ver. Okula gitme kısmını o zaman konuşuruz."

Chris bir süre sessiz kaldı. Sonra ağlamaklı bir sesle konuştu, "Seni özlüyorum Sofia."

"Biliyorum bebeğim," dedi Sofia içi parçalanarak. "Ben de seni özlüyorum."

"Geri dön artık."

"Söz veriyorum, döneceğim."

Sofia telefon konuşmasından sonra yatak odasından çıkamadı. Kulakları uğulduyordu, başına şiddetli bir ağrı girmişti. Yaşadıklarını kaldıramıyordu artık. Bu kadar karmaşa fazlaydı. Bir tarafta Chris, diğer tarafta Mert... Daha da kötüsü hâlâ yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. Bu uğurda bir insanın canını kaybettiği, kendisininki de dâhil birçok kişinin hayatının tehlikeye atıldığı o lanet görev...

Vücudu kurşun gibi ağırlaşırken yatağa tırmandı ve uzandı. Farkında olmadan cenin pozisyonu almıştı. Ellerini başının altına sıkıştırıp tüm bunların bir an önce bitmesini diledi. Bu sırada odanın kapısı açıldı. Mert sessizce odaya girdi. Sofia'nın hararetle yaptığı konuşmayı duymuştu ama yan odaya gelen sesler bir uğultudan ibaretti. Neler olduğunu anlayamamıştı.

Merak ediyordu.

Chris'in kim olduğunu, onunla konuştuktan sonra neden böyle perişan göründüğünü merak ediyordu. Yanına uzandı ve Sofia'nın yüzünü seyretmeye başladı. Kaşları çatıktı, oldukça gergindi. İşaret parmağıyla yüzünü okşadı.

"Her şey yolunda mı?" Sesi öylesine kısıktı ki bir an soruyu sadece aklından geçirdiğini düşündü. Sofia gözlerini aralayıp ona baktı.

"Başım ağrıyor."

"Kötü bir görüşme miydi?"

"Öyle sayılır," dedi Sofia gözlerini tekrardan yumarken. Sonra da Mert daha fazla soru sormasın diye devam etti. "Okulla ilgili bir sorun var. En kısa zamanda dönmem gerekiyor."

Mert daha önce yaptıkları bir konuşmayı hatırladı. Sofia, geç dönmesinin okulda sorun yaratmayacağını söylemişti. Bunu söylediğinde üstünde durmamıştı ama şimdi kafasını kurcalıyordu. Kasım ayının ortasındaydılar ve Amerika'da okullar çoktan açılmıştı. Birkaç gün önce sorun olmazken şimdi nasıl bir probleme dönüşmüştü. Dayanamayıp sordu.

"Dönemin ortasında sayılırız, çok geç kalmadın mı?"

Sofia yattığı yerde sırtüstü döndü. "Benim derslerim geç başlıyor. Doktora öğrencisiyim, unuttun mu?"

Mert göl evindeki sohbetlerini hatırladı. "Haklısın söylemiştin ve ben duyduğumda çok şaşırmıştım."

Sofia'nın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Sana birçok şeyi söylemiyorum ama en azında bu gerçeği söylemiştim, diye geçirdi içinden. "Niye bu kadar şaşırıyorsun ki buna?"

"Bilmem... Belki de çok genç göründüğün içindir."

Sofia güldü. "Yine kaç yaşındasın muhabbeti mi yapacaksın yoksa?"

Mert başını hayır anlamında hafifçe salladı. "O hataya bir daha düşmem. Kaç yaşında olduğun umurumda bile değil."

Sofia başını ona doğru çevirdi, elini Mert'in yanağına uzatıp okşadı. "Çok uykum var."

"Uyu hadi," dedi Mert, uzanıp onu öpmeden hemen önce. "Tatlı rüyalar."

Mert'in tatlı rüyalar dileği, Sofia'yı kâbus dolu bir uykudan korumaya yetmemişti. Uykunun içine çekildikten sonra kendisini okul koridorunda buldu. Mermer zemin önünde uzanıyordu. İki tarafta çift kanatlı ahşap kapılar vardı. Her şey hatırladığı gibiydi.

Neden orada olduğunu anlamak istercesine etrafına bakındı. Sonra onu gördü, Chris'i. Üzerinde ona en çok yakıştırdığı kıyafetleri vardı; kot pantolonu ve mavi tişörtü. Sarı saçları her zaman ki gibi dağınıktı ve mavi gözleri ileriye odaklanmıştı. Yanından geçip gitti. Onu görmemişti bile, sanki orada olduğunun farkında değildi.

Koridorda kararlı adımlarla ilerledi ve bir kapının önünde durdu. Sofia bu odanın kime ait olduğunu çok iyi biliyordu. Başına bu işleri açan, her şeyin temelinde yatan adamın odasıydı. Chris kapıya vurmak için elini kaldırdı. Aynı anda Sofia arkasından seslendi.

"Hayır! Chris yapma!" Onu duymuyordu.

Odanın kapısı açıldı ve Sofia'nın Chris'i sakındığı adam kapıda belirdi. Kırklı yaşlardaki adamın açık renk saçları kısa kesimliydi ve buz mavisi gözlerinin etrafında kırışıklıklar vardı. Giydiği spor ceketin içinde kendinden emin bir şekilde duruyordu ve bu onu ürpertici derecede karizmatik gösteriyordu. Bakışlarını Sofia'ya doğru çevirdi. Doğrudan ona bakıyordu. Sofia çaresizce fısıldadı. "Onu rahat bırak Marcus!"

Marcus gülümseyerek elini Chris'e uzattı. "Seninle tanışmayı çok uzun zamandır bekliyordum Christopher."

Chris içeri girerken Sofia ardından defalarca seslendi. "Chris! Hayır, Chris!"

Sıçrayarak uyandığında kan ter içindeydi. Rüyasında hissettiği korku hâlâ damarlarında dolanıyordu ve göğsü hızla inip kalkıyordu. Gördüklerinin rüya olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Algıları normale dönerken Mert'in onu izlediğinin farkına vardı. Yüzünde çözemediği bir ifade vardı.

"Sofia, Chris kim?"

18.BÖLÜM

Kırılan Kalpler

Mert, Chris ismini ilk defa duymuyordu. Sofia'yla uyuduğu birçok gece onun ismini sayıkladığına şahit olmuştu. Bundan her seferinde rahatsız olmuştu ama Sofia'ya bir şey diyememişti. Bunu sorabilecek herhangi bir sıfata sahip değildi. Ama şimdi birbirlerine karşı hislerini itiraf ettikten sonra bu ismi her gece yatağında duymaya daha fazla tahammül edemeyecekti.

Sofia'ya, "Chris kim?" diye sorduktan sonra bir cevap alamamıştı. Genç kadın hem gördüğü rüya yüzünden hem de Mert'in sorusu yüzünden afallamıştı.

"Buraya gelmeden önce ayrıldığın sevgilin mi?" diye sordu Mert ve dayanamadan ekledi, "Onu unutamadın mı yoksa?"

Sofia yattığı yerde doğruldu, sırtını yatak başlığına dayadı. Kafasını toplamaya çalışıyordu. "Bunları nereden çıkarıyorsun Mert?"

"Rüyanda sayıklıyordun." Hoşnutsuz bir sesle devam etti, "Birçok gece rüyanda onun adını sayıklıyorsun."

Sayıklama huyu olduğunu biliyordu. Chris'in adını sayıklaması da muhtemeldi. Ne diyeceğini bilememek onu bunaltıyordu. Sıcaklamıştı, kâkülleri alnını terleti-

yordu. Eliyle alnına yapışan saçlarını geriye attı. "Alakası bile yok."

"O zaman beni aydınlat."

Sofia çaresizce Mert'e baktı. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Bu akşam telefondaki ismi görmüş olmalıydı. "Okuldan arkadaşım," dedi Sofia sırtını dikleştirirken. "Bu aralar bazı sıkıntılar yaşıyor. Konuşmamız beni etkilemiş olmalı."

Mert sinirle güldü. "İsminin yanında bir kalp işareti taşıyan arkadaş." Sofia'nın gerçekleri söylemediğini düşünüyordu. "Ayrıca bu ismi ilk kez sayıklamıyorsun Sofia."

"Ben... bi-le-mi-yo-rum..." diyerek kekeledi Sofia. Köşeye sıkışıyordu, paniklemişti ve düzgün düşünemiyordu. Chris onun hassas noktasıydı.

"Seni on üç gündür tanıyorum ve on gecedir de yatağımı paylaşıyorum. Ne zaman seninle güzel bir gün geçirsek ya da sevişsek yanı başımda bu ismi sayıklıyorsun." Mert birkaç nefeslik sessizliğin ardından devam etti. Sesi öncesine göre daha güçlü çıkıyordu. "Yeni ayrıldığınızı biliyorum. Bu kadar kısa sürede onu unutamamış olmanı da anlıyorum."

Sofia, "Öyle değil..." diye araya girmeye çalıştı ama Mert onu susturdu.

"Birkaç gün sonra gideceksin. Benimle ciddi bir şeylerin hayalini kurmadığının farkındayım."

"Neler düşündüğümün farkında bile değilsin," dedi Sofia üzgün bir sesle. Evet, Mert'le bir gelecekleri olamayacağını düşünüyordu ama hisleri böyle değildi. Mert'i kendi karanlık dünyasından uzak tutmaya çalışıyordu sadece. Yoksa onun yanında kalmayı her şeyden daha çok istiyordu.

"Farkındayım," dedi Mert, buruk bir gülümsemeyle.

"Senin için bir yara bandından ibaretim."

Sofia'nın yüzü ağlamaklı bir hâl aldı. "Değilsin," diye fısıldadı ama Mert'in düşünceleri değişmemişti.

"Seninle geçirdiğim her güzel andan sonra rüyalarını yabancı bir erkeğin süslemesini görmek istemiyorum."

"Şu an hayatımdaki tek erkek sensin," dedi Sofia, onun ellerine uzanırken. Mert ani bir hareketle ellerini geri çekti. "Yemin ederim, sadece sen varsın."

Mert inanmadı, Chris hakkındaki düşünceleri katiydi. "En iyisi sen gidene kadar ayrı yerlerde yatmamız olacak." Cümlesini bitirir bitirmez yataktan kalktı. Sofia'nın ona engel olmak için söylediği hiçbir söze aldırış etmeden odadan çıktı.

Sofia'nın eski sevgilisini bu kadar çabuk unutabileceğini nasıl düşünmüştü? Aşkın bir mucize olduğuna ve tüm kötü anıları bir anda sileceğine nasıl inanmıştı? İflah olmaz bir romantik olduğu için kendine kızgındı.

Hayal kırıklığına uğramıştı.

Sofia'ysa yatak odasında yalnız kaldığı an ağlamaya başladı. Kalbini paylaşan iki erkek vardı: Chris ve Mert. İkisi de onun için çok değerliydi. İkisini de korumaya çalışıyordu ama bunu yaparken en çok zararı yine kendisi veriyordu.

Mert'i üzmekten korkarken, onu korumaya çalışırken kalbini kırmıştı. Bunu hiç yapmak istemezken yapmıştı. İç sıkıntısıyla boğuşurken, içeri gidip gitmemeyi düşündü. Bir an için niyetlense de sonrasında vazgeçti. Onu biraz kendi hâline bırakmak iyi olacaktı. En azından sinirleri yatışana kadar...

Yatak odasında bir başına saatlerce oturup düşündü. Hava aydınlanmaya başlayana kadar uzun uzun düşündü. Kırdığı kalplerin sayısı her geçen gün artıyordu. Böyle biri olmayı hiç istememişti. Belki dünyanın en iyi

insanı değildi ama geçtiği her yeri yerle bir eden bir insan da değildi. Eski günlerine dönmek istiyordu. Bu yüzden işe kırdığı kalpleri onarmakla başlamaya karar verdi. Öncelikle Mert'in gönlünü alacaktı, Amerika'ya döndüğündeyse Chris'in.

19.BÖLÜM

T Cetveli

Sofia sokak kapısının çarpma sesiyle uyandı. Yataktan fırladığında koridordaki köpeklere takıldı. Herkül'ün patisine basmıştı ve küçük bir ciyaklama sesi geldi köpekten.

Yerinden sıçrarken, "Özür dilerim, özür dilerim..." dedi peş peşe. Eğilip patisini kontrol etti, acısını geçirebilmek için bastığı yeri ovaladı. Herkül'se birkaç saniye sonra yaşanılanı unutup eski mutlu hâline dönüverdi. Keyifle kuyruk sallarken Sofia'nın elini yalamayı da ihmal etmedi. Aynı anda Pia da etrafında dolanıyor ve ilgi bekliyordu.

Onlarla sabah günaydınlaşmasını bitirdikten sonra salona geçti. O sırada gözü saate takıldı, Mert'in işe gidiş saatiydi. Onun işe gittiği saatlerde uyanık olurdu ama akşam çok geç uyuduğundan bu sabah uyanamamıştı. Mert'ten herhangi bir not aradı gözleri. Salondaki masanın üstüne, buzdolabının üstündeki notluğa ve yatak odasındaki komodinin üstüne baktı. Hiçbir şey yoktu. Belli ki bana hâlâ kızgın, diye düşündü.

Sofia onu gayet iyi anlıyordu. Mert ne görüyorsa onu yorumluyordu. Ona yardımcı olacak pek bir şey sunmuyordu ya da anlatmıyordu. Bu yüzden kendi kabuğuna

çekilişine bir şey diyemiyordu. Sadece üzülüyordu. Onu düşünceler içinde bıraktığı için üzülüyordu.

Bu duruma bir son vermeye karar verdi. Bugün, yaptığı şeyleri telafi etmeye başlayacaktı. Dün gece uykusuz geçirdiği her saniye bunu düşünmüştü. Hayatıyla ilgili uzun vadeli planlar yapmıştı. Her şeyin iyiye gittiği bir geleceğin hayalini kurmuştu. Bunlar için gereken ilk adımı bugün atacaktı.

Mert'in iş çıkış saatine kadar yapması gereken birkaç ufak işi vardı. Bunlara enerjisini toplayacağı bir yürüyüşle başladı. Pia'yı ve Herkül'ü de yanına alarak sahile indi. Mert'le karşılaştığı rıhtıma kadar yürüdü. Gündüz gözüyle ne kadar farklı görünüyordu. Kalabalık öylesine yoğundu ki bir insan selinin ortasında kalmışlardı. Pia ve Herkül'le bu kalabalığın ortasında ilerlemek zordu. Yönünü değiştirmek zorunda kaldı ama oradan ayrılmadan önce rıhtımın bir fotoğrafını çekti.

Daha tenha bir yola saptı. Karşısına çıkan kafeden sokağa taşan mis gibi kurabiye kokuları onu cezbedince dayanamadı. Dükkânın önüne atılan masalardan birine oturdu. Pia ve Herkül de dinlenmek için kaldırıma boylu boyunca yayıldılar.

Filtre kahve ve çikolatalı kurabiye siparişi verdi. Birkaç dakika sonra istedikleri önündeydi; büyük bir bardak dolusu şekersiz kahve ve kocaman bir uğur böceğini andıran damla çikolatalı kurabiye. Hava açısından da şanslıydı. Sonbaharın güneşli günlerinden biriydi. Güneş ışınlarının düştüğü yerler sıcacıktı. Esen rüzgârla burnuna iyotlu deniz havası doluyordu.

"Bundan daha iyisini düşleyemezdim," diye mırıldandı kahvesinden ilk yudumu aldıktan sonra. "Tüm bu güzellikler hak ettiğimden çok daha fazlası."

Orada bir saate yakın oturdu. İkinci kahvesini içti ve

yüzüne vuran güneşin tadını çıkardı. Sıra yapması gereken işlere gelince listesindeki almak için İstanbul sokaklarında dolaşmaya başladı. Yanında Pia ve Herkül varken hareket etmek zordu ama onlarla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Biraz navigasyon bilgisi, biraz İngilizce-Türkçe sözlük yardımıyla listesindekileri almaya başladı. Aradığı her şeyi bulması biraz zamanını almıştı ama sonunda alışverişini tamamlamıştı.

Bir elinde poşetler diğerinde Pia'nın ve Herkül'ün tasmasıyla eve döndü. Büyük bir hevesle Mert'in çalışma masasının başına geçti. Birkaç saat içerisinde aklındakileri gerçekleştirmesi gerekiyordu.

***

Mert, sabah uyandığında hissettiği hayal kırıklığı devam ediyordu. Yattığı koltuktan kalkarken dün gece Sofia'yla yaptığı Chris'le ilgili konuşma geldi aklına. Tüm gece aklında yankılanan soru bir kez daha tekrarladı kendini.

Chris kim?

Gece boyu cevabını bulamadığı bir soruydu bu. Aynı şeyi tüm gün düşünüp dursa yine yerinde sayıyor olacağını biliyordu. Gözü saate takıldı, iş için hazırlanmalıydı. Sessizce Sofia'nın uyuduğu odaya girdi ve dolaptan temiz kıyafetler aldı. Odadan çıkmadan önce gözü yataktaki genç kadına kaydı. Mert'in kullandığı yastığa sarılmıştı ve cenin pozisyonundaydı. Üstü açılmıştı ve belli ki sabah serinliği yüzünden üşümüştü. İki adımda yanına varıp ayakucundan aşağı sallanan battaniyeyi üzerine örttü.

Yanından ayrılmadan hemen önce saçlarının çevrelediği yüzüne baktı. Dün akşam olanlara rağmen gözüne hâlâ bu kadar güzel görünmesi adaletsizlikti. Homurdanmamak için kendini zor tuttu, Sofia'yı uyandırmak

istemiyordu. Konuşmak zorunda kalacakları herhangi bir durumdan uzak duruyordu. En azından kendi içinde bazı şeyleri sindirene kadar...

Duşun ardından giyinip çıktı evden. Şirkete gittiğinde güvenlik ve temizlik görevlileri dışında kimse gelmemişti. Onlar da mutfak bölümünde kahvaltı ediyorlardı. Mert'in geldiğini görünce onu da çağırdılar. Kahvaltı etmemişti ve hazırladıkları masa çok cezbedici görünüyordu. Gidip aralarına oturdu. Börek, demli çay ve muhabbet eşliğinde kahvaltısını etti.

Kahvaltının ardından çalışma hayatının günlük temposuna kaptırdı kendisini. Sofia ve olanlar bir süreliğine geri planda kaldı. Şu anki önceliği üzerinde çalıştığı projeydi. Okan ve Aslı'nın da eşlik ettiği küçük bir toplantıya katıldı. Bir sonraki projesinde çalışacağı müşterisinin taleplerini dinledi.

Böylece saatler saatleri kovaladı. Mesai bitimine az bir zaman kala şirket telefonu çaldı. Son dakikada iş çıktığını düşünerek suratını astı. İsteksiz bir sesle açtı telefonu.

"Alo!"

"Sizinle görüşmek isteyen bir bayan var Mert Bey," dedi şirket sekreteri.

"Kimmiş?"

"İsmi Sofia'ymış."

Mert için beklenmedik bir misafirdi. Buraya kadar geldiğine göre yapacak bir şey yoktu. "İçeri gönder."

"Nasıl isterseniz efendim."

Telefonu kapadıktan çok kısa bir süre sonra odanın kapısı tıklatıldı. Herhangi bir cevap vermesine fırsat kalmadan da kapı aralandı. Sofia başını o aralıktan içeri uzattı, kâkülleri ve yaramaz çocuk edasıyla bakan gözleriyle karşısındaydı.

"Girebilir miyim?" diye sordu. Mert eliyle karşısındaki koltukları işaret ederek onu içeri davet etti.

"Şirketin yerini bildiğini bilmiyordum." Bunu söylerken Sofia'nın elinde taşıdığı büyükçe pakete takıldı gözü.

"Aslını istersen bilmiyordum," dedi Sofia, Mert'in karşısındaki tekli koltuğa otururken. Elindeki paketi koltuğun yanına dayadı. "Çalışma masanın üstündeki bloknotlarda buranın logosu ve adresi vardı. Biraz navigasyon yardımıyla işte buradayım."

Mert gözlerini devirdi. "Ziyaretini neye borçluyum?" Dün geceden sonra sesi mesafeliydi.

"Seni görmek istedim."

"Birazdan mesaim bitiyor, evde görüşebilirdik."

Sofia ona gülümseyerek "Seni hemen görmek istedim," dedi bu sefer de.

"Pekâlâ, seni dinliyorum o zaman." Mert arkasına yaslanmıştı ve ellerini masasının üzerinde birleştirdi. Sofia'nın ılımlı yaklaşımı ilgisini çekmişti. Neler diyeceğini duymak istiyordu.

"Dün gece için üzgünüm," diyerek başladı konuşmaya. "Biliyorum, oradan bakılınca durum hiç de hoş görünmüyor ama gerçekten seni üzmek istememiştim."

Sofia anlatmaya başlayınca Mert'in içini bir gerginlik kapladı. Gerçekten duymak istiyor muydu, emin olamadı ama engel olmak için de herhangi bir şey yapmadı.

"Son zamanlarda çok iyi günler geçirmiyorum. Amerika'dan beri bir dizi tatsız şey yaşadım. Üstüne Türkiye'de yaşadıklarım... Başıma gelenleri biliyorsun."

Mert, Amerika'da olanları bilmiyordu ama burada tanışmalarına vesile olan olayı gayet net hatırlıyordu. Bu yüzden başıyla onayladı.

"Sonra karşıma sen çıktın. Tanrı biliyor ya o gece karşılaştığımız için her gün şükrediyorum," dedi Sofia huşu

dolu bir sesle. "Seni gördüğüm an, hayatımda önemli bir yerin olacağını anlamıştım. Çok geçmeden sana kapılıp gittim zaten."

Mert duydukları karşısında gülümsememek için, ciddiyetini korumak için elinden gelen tüm çabayı gösteriyordu. Mert her ne kadar ciddi görünüyorsa Sofia da bir o kadar rahatlamış görünüyordu. Sanki ağzından çıkan her bir kelime genç kadını özgürleştiriyordu.

"Seninle tanıştıktan sonra birçok kötü anıyı ardımda bıraktığımı düşündüm," dedi Mert'in gözlerinin içine bakarak. "Kollarının arasında o kadar huzurluydum ki taşıdığım yaraların derinliğini bir anlığına unutuverdim." Derin bir nefes aldı, sesi bir anda farklı bir havaya büründü. Artık konuşurken karamsar bir ruh hâlindeydi. "Ama ne zaman gözlerimi kapasam kendimi bir kâbusun ortasında buluyorum. Bilinçaltım yaşadığım kötü şeyleri bana unutturmamak için elinden geleni yapıyor."

Mert, karşısındaki genç kadının duygularından soyunmasını izlerken yutkundu. Gözlerindeki ciddiyet yavaş yavaş çözülüyordu ama dili bağlıydı.

"Senin yanında böylesine mutluyken her gece bu kâbusları görmeyi istediğimi mi sanıyorsun? Acı çekmekten hoşlandığımı mı düşünüyorsun?"

Sofia bu sorulara bir cevap beklemiyordu. Yine de Mert birkaç kez bir şeyler diyecek gibi oldu. Dudaklarını konuşmak için araladı ama kelimeler kovuğuna çekilmiş, yerini sessizliğe bırakmıştı.

"Sana her konuda yalan söyleyebilirim," dedi Sofia, oturduğu yerden Mert'in masasına doğru eğilerek. "Ama kalbimden geçenlerle ilgili asla yalan söylemem."

"Sofia..."

Bugüne kadar onlarca kişi ona adıyla hitap etmişti

ama Mert'in söyleyiş biçimi farklıydı. Sadece adını fısıldamış olabilirdi ama sesinde insanı sarıp sarmalayan bir şeyler vardı. Bu tek kelime içinde birçok duyguyu barındırıyordu ve Sofia için bunu duymak çok önemliydi. Mert'in etrafına çektiği duvarların yavaş yavaş indiğini gösteriyordu bu.

"Senden hoşlandığımı söylerken yalan söylemiyordum. Seninle yaşadığım tüm özel anlar gerçekti." Mert bir şeyler diyecek gibi oldu ama Sofia onu durdurdu. "Senin için bir şey hazırladım," dedi ve yanında getirdiği paketi masanın üzerine bıraktı.

Mert pakete kaşlarını çatarak baktı. "Nedir bu?"

"Kendin gör," diyerek cesaretlendirdi onu.

Mert paketi merakla açtı. Karşısına bir T cetveli çıkınca bir an için duraksadı. Cetvelin üzerinde birçok not ve fotoğraf vardı. Mert ne beklediğini bilmiyordu ama kesinlikle böyle bir şey tahmin etmemişti. Yazılan notlara, fotoğraflara hızlıca baktı. Çok şaşkındı, ne diyeceğini bilemiyordu.

Sonra Sofia neden böyle bir şey yaptığını açıkladı. "Bu cetveli görüyorsun, değil mi?"

"Görmemem mi gerekiyordu?" diye sordu Mert tek kaşını kaldırarak. Sofia gülümsedi. Şaka yapmaya başladığına göre aradaki buzlar eriyor demekti.

"Hayır, kesinlikle görmen gerekiyor."

"Tüm bunlar nedir?"

Sofia oturduğu yerden kalkıp Mert'in yanına gitti. Masanın kenarına oturduğunda elini cetvelin üzerinde gezdirdi. "Seni temsil edecek bir şeye ihtiyacım vardı."

"Aklına cetvel mi geldi?" Gücenmişti ama yine de tahminde bulunmayı ihmal etmedi. "Mimar olduğum için falan mı?"

Sofia güldü. "Seçenekler arasında bu da vardı ama

aslını istersen senin karakterini temsil edebileceğini düşünmüştüm."

"Hım..." dedi Mert suratında anlamsız bir ifadeyle. "Cetvelle çizilmiş gibisin mi diyorsun? Düz bir insan mıyım yani?"

"Her şeyi tersten mi anlayacaksın?" Sofia'nın sesi yakınmayla karışık çıkmıştı. "Hem düzgün biri olmanın nesi yanlış?"

"Tamam, belki o kadar kötü bir şey değildir."

"Emin ol, değil," dedi Sofia, Mert'in kolunu tutup sıkarken. "Devamını duymak istiyor musun?"

"Dinliyorum."

Sofia cetvele yapıştırılmış ilk fotoğrafı gösterdi. Polaroid fotoğraf çıktılarına benziyordu ve altında bir tarih yazılıydı. "Buranın neresi olduğu hakkında bir tahminin var mı?"

"Rıhtım mı?"

Sofia gözlerini açarak baktı Mert'e. İlk seferde doğru tahmin etmesini beklemiyordu çünkü bu fotoğrafı çekerken rıhtım hayli kalabalıktı ve istediği gibi de çıkmamıştı. "Görsel hafızan çok iyiymiş."

Mert'in gururu okşanmıştı. "Seninle tanıştığımız yer, değil mi?"

Sofia başıyla onayladı. "Sen burada bir kızla tanıştın ve bu kız kesinlikle bir prenses değildi." Sonra Mert'in yüzüne gülümseyerek baktı. "Ama o kız, o gece bir kahramanla tanıştı." Parmağıyla fotoğrafın altında yer alan çizimi gösterdi. Pembe tükenmez kalemle karalanmış bir asansör fotoğrafıydı ve etrafında minik kalpler vardı. "Burası da kızın senden etkilendiği ilk yer."

Mert yüzünde ukala bir ifadeyle Sofia'ya baktı. "Asansörün çekiciliğim üzerinde bir artısı olduğunu hep söylemişimdir."

Sofia, Mert'in sevimli ukalalığı karşısında bir şeyler

söylemek istedi ama hazır aralarını yumuşatmışken bir gerilim yaratmak istemiyordu. "Neyse... Devam edelim."

"Bu bulaşık yığını tahmin ettiğim şey mi?" diye sordu Mert gülümseyerek. Sofia önce acıklı bir sesle iç çekti, ardından gülmeye başladı. Turta iddiasını kaybedince yıkadığı bulaşıklara bir göndermeydi bu.

"Aslında hatırlamak istemediğim bir şeydi ama seni eğlendireceğini düşündüm."

"O gece için üzgünüm bebeğim," dedi Mert sevecen bir sesle. Bir an boş bulunarak söylemişti bunu ama Sofia bozuntuya vermedi. Yaptığı şey işe yarıyordu ve kesinlikle doğru yoldaydı. Belli etmese bile içten içe gülümseyerek dans ediyordu.

Sonra cetveldeki notları bir bir okuyarak ilerlediler. Sapanca'ya yaptıkları yolculuk, göl evinde yemek yaptıkları zamanlar, evin göle uzanan rıhtımında ettikleri muhabbet... Hepsinin yanında hangi gün olduğu yazıyordu ve o güne özel ya bir çizim ya da yazı vardı.

"Ağaçlar hakkında ne çok konuşmuştuk," dedi Mert cetvelde yer alan ağaç resminin üstünde parmağını gezdirirken. "Sayende en sevdiğim ağaç huş oldu."

Sofia gülümseyerek Mert'e sokuldu. "O gün beni öpmüştün."

Mert, Sofia'nın dudağında parmağını gezdirdi. "Sen de beni öpmüştün." Sonra da tek kaşını kaldırarak çapkın bir ifadeyle baktı Sofia'ya. "O günle ilgili daha fazla şey hatırlıyorum."

Sofia istemeden dudağını ısırdı. "Haklısın," dedi ve cetvelin üstüne mavi kalemle çizilmiş yağmur bulutlarını gösterdi. "Yağmur yağmıştı."

"Ne?" dedi Mert hayretler içerisinde. "Onu söylemiyorum ki!"

Sofia cüretkâr bir sesle sordu. "Başka neyden bahsediyordun ki?"

Mert, Sofia'nın bileğinden tutup hızla kendine doğru çekti. "Burada göstermemi istemezdin." Sonra genç kadının dudaklarına kısa ama tutkulu bir öpücük kondurdu.

"Bunu isteyebilirdim," dedi Sofia kıkırdayarak. Mert de gülüyordu. "Beni sınama Sofia," diyerek uyardı onu. İş yerinde sevişecek değildi. İstemediğinden değil ama bu riski almak yersizdi.

"Bir de senle cetveli özdeşleştirdiğim için bana kızıyorsun," diyerek takıldı Sofia. "Yanlış hiçbir şey yapmıyorsun ki."

Mert ona gününü göstermeyi çok istedi ama bunun yerine Sofia'nın kalçasına bir şaplak atmakla yetindi. "Yapmıyorsam bir sebebi var."

Sofia'yla arasına sağlıklı bir mesafe koydu. Bunu yaptıktan birkaç saniye sonraysa odanın kapısı tıklatıldı. Mert'in bakışları kendinden emin bir, "gördün mü güzelim" sloganıyla yanıp söndü. Sofia şaşkınca güldü.

"Gir," diyerek kapıdakini içeri çağırdı. Kim olduğunu biliyordu gerçi. Sekreteri içeri girdiğinde gözü ikisi arasında gidip geldi.

"Herkes şirketten ayrıldı efendim," dedi sekreter. "Kattaki tüm çalışanlar çıktı. Eğer bana ihtiyacınız yoksa..."

Mert kadının sözünü böldü. "Tabii ki çıkabilirsin."

"İyi akşamlar Mert Bey," dedi kadın çıkmadan önce.

Kapı arkalarından kapandıktan sonra Sofia'nın gözleri muzır bir ifadeyle parlıyordu. Mert onun diyeceklerini tahmin ettiği için dikkatini dağıtmaya karar verdi.

"Anlatacakların bu kadar mıydı?" diye sordu elindeki cetveli evirip çevirirken. Sofia ona şöyle bir göz süzdükten sonra nerede kaldıklarına baktı.

"Sanırım yağmurdan sonra neler olduğunu ikimiz de

gayet iyi hatırlıyoruz," dedi ciddi olmaya çalışırken ama gülümsemeden edemiyordu.

Mert elini onun beline dolarken, "Tüm ayrıntılarıyla hatırlıyoruz," dedi.

"O zaman sırada Pia'nın ve Herkül'ün beni yere düşürdüğü gün var," dedi Sofia cetveldeki pati izlerini göstererek.

Mert o günü hatırlayınca gülmeye başladı. "Elinde salam dolu bir tabak varken iki aç köpeğin yanından asla geçme."

"Keşke bu uyarını ben düşmeden önce yapsaydın," dedi Sofia, Mert'in omzuna yaslanırken. "Herkül üstüme çullanırken yaptığın tek şey gülmekti."

"Her zaman gördüğüm bir manzara değildi. Tadını çıkarmak istedim."

"Ben yere düşerken mi? Gerçekten mi?"

Mert, Sofia'nın şakağına bir öpücük kondurdu. "Sana zarar vermeyeceklerini biliyordum."

Gerçekten de hiçbir zarar vermemişlerdi. Herkül ön patileriyle Sofia'nın omzuna yüklenince dengesi bozulmuştu ve geriye doğru düşmüştü. Herkül ve Pia da fırsattan istifade yere dağılan salamları midelerine indirmişti.

"O ikisi bir çete, farkındasın değil mi?"

"Bunu hiçbir zaman inkâr etmedim," dedi Mert, ona gülümseyerek.

Sofia cetvelin üzerinde yer alan sayılı fotoğraflardan birini gösterdi. Yıldız Parkı'nda yemek yedikleri akşam çekilmiş bir fotoğraftı bu. "Yaptığımız İstanbul turu çok güzeldi."

Mert fotoğrafın altında yer alan bir diğer fotoğrafa baktı. "Galata Kulesi'nde geçirdiğimiz zaman da güzeldi," dedi gülümseyerek. Aklına orada duyduğu rivayet gelmişti.

"Seninle birlikte geçirdiğimiz zamanlar hep güzeldi." Sofia başını Mert'in omzuna yaslamıştı. "Buradaki işareti görüyor musun?"

Mert cetvelin en altında yer alan işarete baktı. Ne olduğunu biliyordu ama anlamazlıktan geldi. "Ters sekizi mi diyorsun?"

Sofia burnundan bir "Hıh!" sesi çıkardı. "Oyuncu tarafın ön planda bugün."

Mert gayet masum bir sesle sordu. "Ters sekiz değil miydi?"

"Beni sınıyorsan anlarım," dedi Sofia, Mert'in omzundan başını kaldırırken. "Hakkındır da ama eğer gerçekten anlamıyorsan aramızdaki ilişkiyi gözden geçirmem gerekecek."

Mert'in tek kaşı soru sorarcasına havaya kalktı. "Aramızda bir ilişki mi var?"

Sofia'nın bakışları bir anlığına önüne düştü. Buraya gelme sebebi Mert'le gelecekleri hakkında konuşmaktı ve o bu konuda radikal bir karar almıştı. Aklının engel olmaya çalıştığı şeyi yapacaktı. Cesaretini topladığı an, "Bence olmalı," dedi Sofia, Mert'in gözlerinin içine bakarak.

"Daha önce konuştuğumuzda pek istekli değildin."

Sofia gözlerini devirdi. "Eğer seninle denemezsem hayatımın bir noktasında pişman olacağım." Mert'in elini tutmak için uzandığında konuşmaya devam etti, "Bundan eminim."

"Geleceğe yatırım yapıyorsun yani," diyerek takıldı Mert. Hemen ardından gülmeye başlayınca Sofia kızmaya fırsat bulamadı, o da gülmeye başladı. Elini Mert'in kalbinin üstüne koydu.

"İleride buralar çok değerlenecek."

"O hâlde yerini şimdiden ayırıyorum," dedi Mert

mutluluk dolu bir sesle. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından devam etti, "Aa, zaten çoktan rezervasyonun yapılmış!"

"Bunu duyduğuma sevindim." Sofia Mert'e doğru sokuldu. Diyeceği son bir şey daha vardı ve bu yüzden sesi biraz hüzünlü bir tona büründü. "Rüya konusu için üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm."

Mert onu kollarının arasına aldı ve saçlarının arasına bir öpücük kondurdu. "Artık benimlesin. Önemli olan tek şey bu."

20.BÖLÜM

Kaybediş

Mert ve Sofia aralarındaki gerilimi atlatmış bir şekilde eve döndüler. Uzun mesafe ilişkileri kolay yürümezdi. İkisi de bunun farkındaydı ama en azından deneyeceklerdi. Bu ikisi için de büyük bir adımdı. Aralarındaki hislerin yeşerip kök salması için bir fırsatları vardı artık.

Eve girdiklerinde keyifleri yerindeydi. Mert'in aklında romantik bir gece geçirme planı vardı. Bugünü gerektiği gibi kutlamalıydılar.

"Bunları al bakalım," dedi Mert, Sofia'nın kucağına bir battaniye ve yastık tutuştururken.

Sofia elindeki battaniye ve yastığa bakarken, "Ne yapacağım bunları?" diye sordu.

Mert ona sadece göz kırpmakla yetindi ve mutfağa yöneldi. Sofia da peşi sıra onu takip etti, onun bir şişe şarap ve iki kadeh alışını izledi. Mert mutfaktan çıkıp, hiçbir şey söylemeden sokak kapısını açtı ve geçmesi için Sofia'ya yol verdi. Evden çıktıklarında asansörü çağırmak için düğmeye bastı. Hâlâ ne yaptığını ya da nereye gittiklerini söylememişti.

"Gizemli davranmak hoşuna gidiyor," dedi Sofia, genel bir tespitte bulunarak. "Beni meraktan çatlatmayı seviyorsun."

"Sen de sorular sormayı seviyorsun," dedi Mert, eğilip Sofia'nın boynuna bir öpücük kondururken. Sıcak nefesi genç kadını gıdıkladı.

Asansör geldiğinde birlikte bindiler. Henüz kapısı kapanmamışken Mert Sofia'ya gülümseyerek baktı. "Benden etkilendiğin asansördeyiz." Sofia cevap veremeden de asansörde yer alan en üst katın düğmesine bastı.

"Evet bu asansör," dedi Sofia alelacele ve hemen ardından ekledi, "En üst katta ne yapacağız?"

"Yapacak bir şeyler bulacağımıza eminim."

Asansör en üst kata geldiğinde indiler ve Mert Sofia'ya çatıya çıkan merdivenleri işaret etti. "Birkaç basamak daha," dedi yukarı çıkmasına yardım ederken.

Çatıya çıktıklarında şehrin renkli cıvıltısı ayaklarının altında kalmıştı. Sofia meraklı gözlerle etrafına bakınırken Mert onun elindeki battaniyeyi yere serdi ve yastığı da battaniyenin üstüne gelişigüzel attı. Şarabı açıp kadehlere pay etti. Bir kadehi Sofia'ya uzattı.

"İlişkimizin adını koymamıza..."

Sofia yüzünde aşk dolu bir gülümsemeyle baktı Mert'e. "İkimize..." dedi gözlerini ondan alamadan. Sonra da kadehten içeceği şey alkol değil de saf aşkmış gibi iştahla bir yudum aldı.

Battaniyenin üzerine oturduklarında Mert'e sokuldu. Onun kolları arasında olmanın tadını olabildiğince çok çıkarmak istiyordu. Teninin kokusunu, gülüşünü, dokunuşlarının hissettirdiklerini aklına, kalbine ve tenine ezberlettiriyordu. Ayrı kaldığı her gün bunları hatırlamaya ihtiyacı olacaktı.

"En kısa zamanda Boston'a geleceğim," dedi Mert, Sofia'ya daha sıkı sarılırken.

Sofia Mert'i tekrardan görmek için sabırsızlanacağını biliyordu ama yine de oradaki hayatını güvenli bir dü-

zene sokmadan Mert'in gelmeyeceğini umuyordu. Bir ilişkiye başladığı bu adama, birçok şeyde olduğu gibi yaşadığı şehirle ilgili de yalan söylemişti.

"İşlerin başından aşkın!"

"İşlerin canı cehenneme!" diyerek homurdandı Mert. "Zaten bir süredir Amerika'ya dönmeyi düşünüyordum."

"Ani kararlar verme," dedi Mert'e doğru dönerek. Elini yanağına götürüp usulca okşadı. "Her şey zamanla hallolur. Bir şekilde idare edeceğiz."

"Gideceğin fikrini düşünmek bile kendimi kötü hissetmeme yetiyor."

"Biliyorum bebeğim." Sofia'nın sesi hüzünlü çıkmıştı. Başını Mert'in boynuna gömüp derin bir nefes aldı. Kokusu tüm hücrelerine dolarken mırıldandı. "Ben şimdiden özlem duygusuyla boğuşuyorum."

Mert bir iç çekişin ardından Sofia'nın yüzünü kaldırdı ve dudaklarına uzandı. Ağır ağır, aşkla ve hüzünle öptü. Sofia'dan aynı karşılığı almak, onu daha fazlası için harekete geçirdi.

Mert, "Galiba en sonunda yalnız kaldık," dedi Sofia'nın dudaklarından ayrıldığında. Sofia hâlâ öpüşmenin etkisinde görünüyordu. Dudakları ıslak ve gözleri yıldızlar kadar parlaktı.

"Tüm gün istediğim şey buydu." Kollarını Mert'in boynuna dolayıp onu üstüne doğru çekerken fısıldadı, "Neden devam etmiyoruz?"

Bu aralarındaki kıvılcımı ateşleyen cümle olmuştu. Mert, Sofia'nın üstüne eğildiğinde elleri vücudunda gezinmeye başlamıştı bile. Dudaklarına uzanmadan önce şehvet dolu bir sesle mırıldandı, "Bazen çok arsız oluyorsun."

Sofia, "Şşş..." diyerek susturdu onu ve aralarındaki mesafeyi kapattı.

İkisi de anın büyüsüne kapıldı.

***

Gecenin ikinci yarısı ilk yarısı kadar romantik geçmeyecekti. Bunu tetikleyen şey Sofia'nın üşümesiyle başladı. Terasta geçirdikleri vakitler boyunca hava iyice serinlemişti. Genç kadının vücudundan bir ürperti geçti.

"Üşüdün mü?" diye sordu Mert, onun sırtını sıvazlayarak.

"Birazcık."

"Eve inmek ister misin?"

Sofia bu konuda pek de istekli değildi. Yattığı yerden gökyüzünü izlemek, serin rüzgârla hafif hafif ürpermek hoşuna gitmişti. "Hayır, burada olmayı sevdim."

Mert yattığı yerden çevik bir hareketle kalktı. Sofia'nın bakışları üzerindeyken, "Üstüne bir şeyler getireyim," dedi gülümseyerek.

"Bir hırkaya hayır demem," dedi Sofia da ona gülümseyerek.

Mert eve girdiğinde dışarısının ne kadar serinlediğini daha iyi anladı, içerisi ona sıcacık gelmişti. Pia ve Herkül'ün sitemli mızıldanmaları eşliğinde yatak odasına girdi. Etrafına bakındı ama Sofia'nın hırkasını bulamadı. Sonra gözüne köşede duran Sofia'nın valizi çarptı. Tüm fermuarları sıkıca kapatılmış bir hâlde duruyordu. Hırkanın onun içinde olacağını düşündü.

Fermuarı açınca bir giysi yığınıyla karşılaştı. Birkaç kıyafeti kaldırıp altına baktı. Bu sırada eline çarpan sert bir paket dikkatini çekti. Ne olduğunu anlamaya çalışarak eline aldı. Ne çok küçük ne de çok büyük bir paketti. Geniş bir çantanın boyutundaydı ve göründüğünden daha ağırdı.

İçinde ne olduğunu bilmiyordu. Sıkıca paketlendiği için gizemini koruyordu. Belki buradan aldığı turistik bir

hediyedir, diye düşündü Mert ama hemen sonra paketin pek de hediyelik eşya gibi durmadığını fark etti. Üstünde ne bir yazı ne de herhangi bir markanın logosu vardı. Bu paket İstanbul esnafının elinden çıkabilecek yaldızlı paket kâğıtlarına ya da üstünde İstanbul silueti bulunan poşetlere sarılı değildi.

Merak duygusu tüm benliğini sardığında kendisine engel olamadı. Paketin içindekinin ne olduğunu öğrenmeliydi. Yaptığının doğru olmadığını bildiği hâlde Sofia'nın valizinde saklı tuttuğu bu paketi açmaya başladı. Kat kat sarılmış kâğıtların ve baloncuklu naylonun altından hiç tahmin etmeyeceği şeyler çıktı. Mert gözlerine inanamayarak elindekilerin hepsine tek tek baktı. Zihninin içinde birbiri ardına aynı küfür tekrarlanıp durdu,

Siktir! Siktir! Siktir!

Her biri diğerinden de eski görünen el yazması kitaplardı bunlar. Deri ciltli kitapların hepsinin içinde eski dönemlere ait metinler vardı. Birçok kelime onun anlamını bilmediği eski Türkçeye aitti. Şu an elinde tuttuğu kitapları alelade bir kitapçıda bulamazdı kimse. Hatta oldukça geniş arşivi olan sahaflarda bile bulunmayacağına emindi. Bunlar müzelerde, filmlerde ve tarih kitaplarında yer alan fotoğraflarda görülebilecek cinstendi.

Peki, Sofia bu el yazmalarını nereden bulmuştu? Kitapların onun valizinde ne işi vardı? Neden bana bu kitaplardan bahsetmedi, diye düşündü.

Bu kitaplar onda kötü hisler uyandırıyordu. Beynindeki çarklar hızla dönmeye başladı, bir cevap bulabilmek için var gücüyle çabaladı. Bir yapbozun kayıp parçaları gibi düşünceler bir araya gelmeye başladı. Bu öyle hızlı gerçekleşiyordu ki beyninin uyuşmaya başladığını hissetti.

Günlerdir haberlere konu olan tarihi eser kaçakçıla-

rını anımsadı. "El yazması kitaplar..." diye mırıldandı. Hemen ardından Sofia'nın polise gitmemek için direndiği ilk gece gözünün önüne geldi. Sonra da ne zaman siren sesi duysa yerinden nasıl sıçradığını düşündü. Kapkaçının öldürüldüğü haberini de çantanın bulunmasından hemen sonra okumamış mıydı?

Aklının en ücra köşesinde yanan uyarı sinyalinin sesi her geçen saniye yükseliyordu. Aradığı cevabı bulmuştu. Kitapların nereden geldiğini biliyordu. Beyninden vurulmuşa döndü, bu gerçek çok ağırdı.

Sofia bunu yapmış olamazdı.

Âşık olduğu kadın böyle biri olamazdı.

21.BÖLÜM

Ortaya Çıkan Sırlar

Sofia, Mert'in gelmesini beklerken uzandığı yerde bir şarkı mırıldanmaya başladı. Şarkıların biri bitince diğerine başladı ama onca şarkının ardından Mert hâlâ gelmemişti. Bir hırka alıp gelmenin bu kadar uzun sürmeyeceğine emindi. Bir şey mi olmuştu? Merakla eve indi.

Sokak kapısı hafif aralık kalmıştı. Bu ev kapısının böyle bir sorunu vardı. Sert bir şekilde kapanmazsa kapının dili delikten geri çıkıyordu. İçeri girdiğinde etraf sessizdi. Mert'in yatak odasında olduğunu düşündüğünden direkt oraya yöneldi.

"Mert..." diye seslenerek yürüdü. "Hırkayı bulamadın mı?"

Cümlesini bitirdiği sırada odanın kapısına gelmişti. Mert'i valizinin yanına oturmuş, elinde kitaplarla görünce bir anlığına gözleri karardı. Bu, aklından geçen en en en kötü senaryonun gerçek olmuş hâliydi.

Mert, Sofia'nın az önce sorduğu soruyla başını kaldırdı. "Hırkanı bulamadım." Karşısında yüzü allak bullak olmuş kadına donuk gözlerle baktı. "Ama bunları buldum." Sesinde hiçbir duygu barındırmıyordu.

Sofia ne diyeceğini bilemiyordu. Başına ani bir sancı saplanmış gibi eliyle şakaklarına baskı uyguladı. "Mert...

ben..." Kelimelerin devamı gelmiyordu. Onu bu durumdan kurtaracak hiçbir kelime yoktu.

Mert oturduğu yerden kalktı. Elinde tuttuğu kitapları göstererek, "Bunların sende ne işi var?" diye sordu. Az önceki duygusuz sesi şimdi suçlayıcı bir tona bürünmüştü.

Sofia yine düzgün bir cevap veremedi. Bir şeyler söylemeye niyetlendi ama kelimeler ağzından çıkmamak için direniyordu. Sakladığı gerçekler Mert'in elinde duruyordu. Paniklemişti. Onu kaybedecekti. Hayatındaki tüm güzellikler gibi onu da yitirecekti.

Mert ona doğru bir adım attı. Her geçen saniye hissettiklerinin şiddeti artıyordu ve Sofia'dan cevap alamamanın bu işe bir faydası olmuyordu.

"Sofia bir şeyler söyle!" dedi yalvarır gibi bir sesle. Bir şeyler duymayı bekliyordu. Bu durumun bir açıklaması olduğunu, aklından geçen tüm kötü düşüncelerin herhangi bir aslı olmadığını söylemesini bekliyordu. Kitapları bulduğu an üstüne çöken bu kötü ruh hâlinden onu kurtarmasını istiyordu. Bu yaşadıkları anın, sonrasında gülerek anlatacakları bir yanlış anlaşılmaya dönüşmesini diliyordu. "Kitapların senin valizinde ne işi var?"

Sofia kuruyan dudaklarını ıslattı. "Onları görmemen gerekiyordu." Kelimeler ruhunu teslim etmek üzere olan bir hastanın dudaklarından dökülür gibi çıkmıştı, kısık ve cansız.

"Bu kitaplar tahmin ettiğim kitaplar mı?"

Sofia'nın savaşmaya gücü kalmamıştı. Bu saatten sonra Mert'e daha fazla yalan söyleyemezdi. Zaten yolun sonuna gelmişti, ne olacaksa olacaktı artık. Başını evet anlamında yavaşça salladı.

Mert aldığı sessiz cevabı sindirmek için gözlerini yumdu. Kitapları bulduğu andan beri içten içe bu gerçe-

ği biliyordu ama tüm kalbiyle yanılmış olmayı dilemişti. Sofia'nın böylesine karanlık işlere bulaşacak biri olmadığına inanmak istemişti. Evinde ve kalbinde bir tarihi eser kaçakçısına yer verdiğine inanamıyordu. Bunca zaman boyunca onun gerçek yüzünü göremediğine inanamıyordu.

Düşünceleri onu boğuyordu. "Kimsin sen?" diye bağırdı öfkeyle.

Sofia korkuyla yerinden sıçradı. Tedirgin bakışlarla Mert'in yüzünü süzdü. Hayal kırıklığı, öfke, nefret, aldatılmışlık hissi... Orada gördükleri arasında iyiye dair hiçbir şey kalmamıştı. Hayatıyla ilgili ortaya çıkan tek bir gerçek geriye kalan her şeyi mahvetmişti. Korktuğu şeyin tam ortasındaydı şimdi.

"Aynı kişiyim," dedi Sofia, Mert'e doğru bir adım atarken. "Günlerdir seninle vakit geçiren, seni seven Sofia."

Mert acı dolu bir gülümsemeyle baktı ona. Sonra elindeki kitapları gözüne sokmak istercesine ona doğru uzattı. "Aynı kişi mi? Hiç sanmıyorum!"

"İnan bana, aynı kişiyim. Sadece öz geçmişim biraz farklı."

Mert artık onun ağzından çıkan kelimelere inancını yitirmişti. Biliyordu ki onu inandırmak için birçok yalan söyleyebilirdi. Düşünceleri onu bir kez daha galeyana getirdi. "Sen beni parmağında oynattın," diye patladı bir anda. Odanın içinde ne yapacağını bilemez hâlde volta atmaya başladığı sırada "İnanamıyorum..." diye kendi kendine mırıldandı. "Sana nasıl inandım? İyi biri olduğuna nasıl inandım? Beni sevdiğine nasıl inandım?"

"Seni seviyorum," dedi Sofia ağlamaklı bir sesle. Eğer sesi güçlü çıksa belki Mert için bir kez daha inandırıcı olurdu bu cümle ama içinde bulundukları durumdan sonra

kulakları Sofia'nın ağzından çıkacak kelimelere karşı mühürlüydü. "Sana yalan söylemediğim tek şey bu."

Mert ona küçümseyen bir bakış attı. "Kimsin sen?"

"Mert lütfen..."

Mert histerik bir kahkaha attı. "Lütfen mi? Ricada bulunacak durumda olduğunu mu sanıyorsun?" O sırada kitapları hâlâ elinde tuttuğunun farkına vardı. Onları yatağın üstüne bıraktı, sonra da boşta kalan ellerini ensesine götürüp boynunu ovdu. "Konuşmaya başla."

"Sana söylediğim gibi gerçekten de doktora öğrencisiyim," diyerek söze başladı Sofia. "Tarihi eserlere zaafım var. Özellikle el yazmalarına..."

Mert onun sözünü böldü. İğneleyici bir tonla "Belli!" dedi. Bu laf sokmalar Sofia'nın canını acıtmıyordu. Mert'in haklı olduğunu biliyordu. İyi hissedecekse dilediğini söylemek de serbestti. Ne de olsa bunu ve daha beterlerini hak ediyordu.

"Okulda bir projeye dâhil oldum. Böylece tarihi eserleri yakından inceleme fırsatı buldum. Ayrıca araştırmalarım için de fon sağlıyorlardı." Sofia'nın gözünün önüne okuldaki o günler geldi. Örümcek ağına bulanmış bir av olduğunu henüz anlamadığı günler... April'ın onları içine soktuğu büyük bela henüz gerçekleşmemişti. "Sonra karşılığını istediler."

"Karşılığı bu mu?" diye sordu Mert. "Başka ülkelere ait tarihi eserleri çalmak mı?"

Sofia'nın başı önüne düştü. "Evet." Sesi neredeyse fısıltıyla çıkmıştı.

"Yapmamayı seçebilirdin."

"Böyle bir seçeneğim yoktu." Sofia yüzünde büyük bir ıstırapla Mert'e baktı. "Yemin ederim ki yoktu."

Mert derin bir nefes aldı. "Bu kaçıncı işin?" Duyacağı cevaptan korkuyordu.

"Üçüncüsü..." dedi Sofia birkaç saniyelik sessizlikten sonra. "Beni sahaya sürmelerinden önce de ofisimde incelemeler yapıyordum."

Mert için tüm bunları öylece durup dinlemek zordu. Bu yüzden odanın içinde dolanmaya devam etti. Pencereye doğru attığı ikinci adımın ardından sordu. "Kimin için çalışıyorsun?"

"Söyleyemem."

"Mafya için falan mı yoksa?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Onları mı koruyorsun?" Mert hayretler içerisinde sormuştu bunu.

"Hayır, seni koruyorum." Sofia daha fazla ayakta duramayacağını düşündüğünden gidip yatağın kenarına oturdu. "Söylersem senin de başın belaya girer."

"Benimle alay mı ediyorsun?" diye sordu Mert. "Günlerdir evimde bir suçluyu saklıyormuşum. Başım daha ne kadar belaya girebilir?"

Sofia bakışlarını yere sabitledi. Mert'in yüzüne bakacak cesareti kalmamıştı artık. Özellikle o yüzde gördüğü nefretten sonra. "Sana zarar verebilirler. Bunu öylesine söylemiyorum. Gerçekten zarar verebilirler."

"Kimse senin kadar zarar veremez." Kelimeler ağzından tükürür gibi çıkmıştı.

"Niyetim bu değildi." Sofia onu ikna edemeyeceğini bile bile içinden gelen doğruları söylemeye devam etti. "Seninle ilgili hissettiğim her şey gerçekti. Keşke başka bir zamanda başka bir şekilde tanışma imkânımız olsaydı."

"Artık söylediğin hiçbir şey gerçek gelmiyor. Tatile çıkmış bir öğrenciymişsin gibi, çantası çalınan bir mağdurmuşsun gibi davrandın." Mert içindeki kötücül hisleri kelimelerle kusuyordu. "Bana âşıkmışsın gibi rol

yaptın. Her şey... Her şey kendini korumak içindi. Korunmak için beni kullandın."

Sofia ağlamaya başladı. "Seninle ilgili hislerim yalan değildi."

Mert başını yavaşça iki yana salladı. "Sana baktığım zaman baştan aşağı yalana bulanmış bir kadın görüyorum."

"Ne desen haklısın ama..."

Mert burnundan soludu ve onun konuşmasını böldü. "Artık çabalama Sofia." Sonra durdu. "Tabii gerçek ismin Sofia'ysa."

Sofia'nın ağlaması daha da şiddetlendi. Kelimeleri zar zor bir araya getiriyordu. "Seni seviyorum." Burnunu elinin tersiyle sildi. "İnandırıcı gelmediğini biliyorum ama sana söyleyebileceğim tek gerçeğim bu."

"Seninle aynı çatı altında olmaya daha fazla dayanamıyorum," dedi Mert alnını sıvazlarken.

Sofia çaresizce ağlamaya devam etti. "Çok üzgünüm Mert."

Mert onunla aynı odada bulunduğu her an gardını düşürmekten korkuyordu. Çok değil, bundan yarım saat önce çatıda seviştiği, âşık olduğu kadın karşısında ağlıyordu. Aradan geçen yarım saat, karşısındaki kadını siyah ve beyaz gibi keskin bir çizgiyle birbirinden ayırmıştı ama bunu kalbine anlatacak kadar çok zamanı olmamıştı.

"Artık gitmelisin," dedi burun kemerini sıkarken. Aklı oradan bir an önce gitmesini söylerken, kalbiyse ağlayan sevgilisine sarılmak istiyordu. Yaşadıkları yetmezmiş gibi bir de içindeki bu savaşla mücadele etmesi gerekecekti.

Sofia bir suçluydu.

Sofia sevdiği kadındı.

Yan yana durmayı reddeden gerçeklerdi bunlar. Bu

yüzden ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Bir an önce karar vermesi gerekiyordu. Ona bir ömür kadar uzun gelen birkaç dakikanın ardından kararını verdi. Konuşmaya başlamadan önce sırtını Sofia'ya döndü, onun yüzünü görürse dayanamazdı.

"İki saatin var." Yatak odasının kapısına doğru yürürken devam etti, "İki saatin sonunda polise gideceğim."

22.BÖLÜM

Camdan Kale

Sofia

Mert'e duyduğum hisler, kapısını sadece benim bildiğim camdan bir kaleye benziyordu. Gerçek dünyanın acımasızlığından kaçabildiğim, başıma açtığım felaketlerde sığınabildiğim; mutlu, huzurlu ve hasretini çektiğim kadar sevgi dolu bir kale.

Ne yazık ki camdan duvarların beni koruyabileceğine inanacak kadar safım. Hislerim on sekiz yaşımdaki hâlim kadar toy hâlâ.

Kapı açıldı.

Cam kırıldı.

Kale yıkıldı.

Ve ben yine bir enkazın altında kaldım. Bilerek ve isteyerek...

Mert, hayatımın karanlık kısmıyla ilgili öğrendiği ilk şeyin ardından beni kapı dışarı etti. Benden bu kadar çabuk vazgeçtiği için ona kızamıyorum. Yaptığım şeyleri öğrendikten sonra beni bağrına basmasını beklemiyordum zaten. Bu hikâyenin kötü karakteri bendim ve başıma gelen her şeyi hak ettim.

Şimdiyse Mert'in bana verdiği son hediyeyi kullanıyorum. İki saatin var... Bu benim için, "Seni seviyorum,"

cümlesiyle aynı anlamı taşıyor. Keşke bu adamın sevgisini hak edecek kadar iyi bir insan olabilseydim. Oysa ben şu an ancak bir suçluya yakışacak yollarla Türkiye'den kaçıyorum.

Gecenin karanlığında, ondan uzaklaştığım her saniye geçmişten gelen hayaletler tarafından kuşatılıyorum. Anılarım beni tüm bunların başladığı yere götürüyor.

23.BÖLÜM

Geçmişin İzinde I

2004/New York

Sofia

Üniversitedeki ilk günüm heyecan içinde başlamıştı. İstediğim okulda, çok istediğim sanat tarihi ve arkeoloji bölümündeydim. Koruyucu ailelerin yanında geçen yıllarımın kötü anılarını unutabileceğim, yerini heyecan verici güzel anılarla doldurabileceğim günlerimin başlangıcıydı.

Bilgiye açtım.

Arkadaşlığa açtım.

Sevgiye açtım.

Üniversite bana bu üçü konusunda da cömert davranacaktı. Etik olmayan yollarla ama son derece cömert...

Okulumu çok seviyordum. Okuduğum bölümü çok seviyordum. Arkeolojiye, sanata ve onun gelişim evrelerine son derece büyük bir merakım vardı. Aldığım her ders ben de yeni ufuklar açıyordu. Okulun ilk dönemi, günlerimin hepsi doluydu. Hafta içini okul ve kütüphane de geçiriyordum. Hafta sonlarımda ise geçimimi sağlayacak parayı kazanmak için bir kahve dükkânında çalışıyordum.

Akademik kariyer yapma hedefim için ilk günden itibaren sıkı çalışmaya başlamıştım. Derslerimdeki başarım

da dikkat çekecek cinstendi. Hocalarımdan bazıları beni sadece üst sınıfların katılabildiği özel toplantılara davet etmeye başlamıştı. Toplantıyı düzenleyenler arasında hayatımı kökten etkileyebilecek biri de vardı: Profesör Marcus Carter.

Katıldığım bu toplantılardan ikincisinde benim bir üst dönemim olan April'la tanıştım. Onunla tanıştığımızda dikkatimi ilk çeken şey kalp biçimli yüz hattıydı. Meraklı bir ifadeye sahip ela gözlere, başını belaya sokma konusunda üstün bir başarıya sahip dik bir burna ve sırlar konusunda mühürlü ince dudaklara sahipti. Fiziksel olarak ufak tefekti ama göz alıcı bir çekiciliği vardı. Okuldaki birçok yakışıklının aklını başından alıyordu. Benimkinin aksine o, bu konuda hep doğru tercihler yapıyordu.

April sayesinde hayatımdaki bir boşluk doluvermişti. Arkadaşlık... Onunla iyi bir ekip olmuştuk. Dersler ve sosyalleşme konusunda bana çok yardımı dokunmuştu. Aramızdaki bağın arkadaşlıktan daha derin bir hâl alması çok uzun sürmemişti. Birbirimizin sırdaşı, dostu ve bir nevi kız kardeşi olmuştuk.

İlk önce benim hata üstüne hata yapıp, hayatımı sanki hiç zor değilmiş gibi daha da zorlaştırdığım dönemimde April hep yanımdaydı. Sonrasında April bizi bu karanlık işlere bulaştırdığında da ben onun yanındaydım. Dostluğumuz sayesinde ikimizin de başı beladan kurtulmuyordu. Harika bir ekiptik!

Üniversite hayatımı temelden sarsacak olayın başladığı gün April'la okulun ikinci katındaki koridorunda buluştuk. Elinde, Rönesans Dönemi notlarını taşıyordu. Yanıma gelince koluma girdi.

"Nasılsın?" diye sordu yürümeye başladığımız sırada.

"Az önce terminoloji dersinden çıktım. Uyumak üzereyim," dedim gözlerimi devirerek. Okulda gelmesini

hiç istemediğim derslerden birisiydi bu. Ders içeriğiyle bir alıp veremediğim yoktu ama hocanın anlatış biçimi öylesine sıkıcıydı ki uyumamak için epey bir çaba sarf etmem gerekmişti.

April yanaklarını havayla doldurup pufladı. "O adamın derslerini hiç sevmiyorum." Sonra kulağıma doğru yaklaşıp hocanın sesini taklit etti. "Öyle yavaş konuşuyor ki Amerika bile onun ders anlatmasından daha hızlı keşfedilmiştir."

Güldüm, haklıydı. "Umarım toplantı keyifli geçer. Bugün yeterince sıkıntı çektim."

"Bu toplantıda Profesör Carter olacak." April bir saniyeliğini sustu ve ardından imalı bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. Sesi cilveliydi. "Onun olduğu hiçbir an sıkıcı olamaz."

Onun bu tepkisine bir anlam verememiştim. Ta ki toplantının olacağı sınıfa girip profesörü görene kadar... Karşımdaki adama inanamayan gözlerle baktım. Uzun sarı saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Çoğu zaman bu kadar düzgün bir topuzu ben bile yapamazdım. Gözleri maviydi. Renk olarak soğuk bir tondaydı ama hayli çekiciydiler. Boyu neredeyse 1.90'dı ve boyuna göre gayet orantılı bir kilosu vardı. Geniş omuzlarını saran spor bir ceket giymişti. Bu adamın gerçekten profesör olduğuna inanmak güçtü. Şu ana kadar okuldaki birçok öğretim görevlisiyle tanışmıştım ve tanıştıklarım arasında son derece genç hocalar da vardı. Ancak hem genç hem de profesör unvanına sahip birine denk gelmemiştim.

"Kaç yaşında?" diye sordum, April'ın kulağına doğru fısıldayarak.

"39." Cevap verirken hiç tereddüt etmemişti. "Okulun web sitesinde yazıyordu."

Şu web sitesine bir de ben göz atsam iyi olacaktı. Belki

hakkında daha fazlasını öğrenebilirdim. Bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek için her şeyi yapardım. Aklımdaki düşüncelerden April'dan yediğim dirsek darbesiyle çıktım.

"Gözlerini diktin," dedi, sesi uyarı tonundaydı.

"Hı!" dedim boş bir mırıldanmayla. Sonra içinde bulunduğum durumu kavradım. Gözlerimi Profesör Carter'a dikmiştim ve adam da anlam veremeyen bir ifadeyle bana bakıyordu. Ah Tanrım, dışarıdan tam bir budala gibi görünüyor olmalıydım!

"Aramıza yeni katılanlar var," dedi profesör beni içeri davet ederek. Sesini duyduğum an yutkundum ve ağzından çıkan kelimeler bir büyüymüş gibi beni ona adım adım yaklaştırdı. Her adımla sanki daha çekici görünüyordu.

"İsminiz nedir genç bayan?" Yumuşak sesi tatlı bir esinti gibi etrafımı sarmıştı. Sadece görünüşü ve sesiyle beni etkisi altına almıştı sanki. Cevap vermeden önce heyecanlandığımı fark ettim. Sesimin güçlü çıkması için çabaladım.

"Sofia."

"Seni aramızda görmek çok güzel Sofia," dedi gülümseyerek ve bana elini uzattı. Elini tutup tokalaşırken aramızda bir elektriklenme oldu ve o an vücuduma ani bir sıcaklık hücum etti. Bunu o da hissetmiş olmalıydı ki gözlerindeki ifade bir saniyeliğine de olsa değişti. Kısacık bir andı ama o değişimi görmüştüm.

Geçip oturmam için bana öncelik verdi. Sınıftaki diğer öğrenciler de yerleşince, Klasik Latince el yazmaları hakkında konuşmaya başladı. Toplantı boyunca hiç konuşmadım. Tek yaptığım gözümü bile kırpmadan profesörü izlemekti. Orada geçirdiğim bir buçuk saat boyunca tatlı bir rüyada gibiydim.

Henüz birinci sınıf olduğumdan ve yazıtlar hakkında-

ki derslere geçmediğimizden Profesör Carter'ın derslerine katılamıyordum. O yüzden bir sonraki toplantıyı iple çekmeye başladım. Gerçi onu bir daha görmek için bir hafta beklememe gerek kalmamıştı. Tuhaf ve beklenmedik yerlerde birbirimize rastlamaya başlamıştık. Mesela okul bahçesinde sık sık karşılaşıyorduk. Evet, biliyorum, bu karşılaşmak için çok da şaşılacak bir yer değil ama beş kez üst üste olunca bana biraz evrenin planı gibi gelmişti. Peki, çalıştığım kahve dükkânına gelmesine ne demeli? Üstelik onu daha önce burada görmediğime emindim. Oysa şimdi en sevdiği kahve türünün ristretto olduğunu biliyordum.

Ona kahve hazırladığım hafta sonundan sonraki salı günü, koridorda karşılaştığımızda bana gülümseyerek "İyi dersler," diledi. Yanımdan geçip gittikten sonra, gözden kaybolana kadar arkasından baktım.

"Sofia!" April yanı başımdan adımı seslendiğinde gözlerimi istemeyerek de olsa Profesör Carter'ın çıkıp gittiği kapıdan ayırmak zorunda kaldım.

"Selam!" dedim arkadaşıma gülümseyerek. Benim gülümsememe karşın onun yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı.

"Aklından bile geçirme Sofia."

Bunu söylerken kapıya doğru bakmıştı. Neyi kastettiğini anlamayacak kadar salak değildim. Ama hocasına âşık olan toy kız klişesine düşecek kadar salaktım.

***

Okul hayatım son sürat devam ederken ders dışı özel toplantılarımız da aynı hızla devam ediyordu. Şu ana kadar on ayrı toplantıya katılmıştım. Bunlardan üç tanesi Profesör Carter'a aitti.

Toplantılar dışında kahve dükkânına bir kez daha gelmişti. Ben kahvesini hazırlarken ayaküstü biraz soh-

bet etmiştik. Onunla baş başa konuşabildiğim nadir anlardan birisiydi. Bu yüzden kahveyi hazırladığım beş dakikalık süre benim için çok değerliydi. Heyecandan yaktığım elimin acısını bile o yanımdan gidene kadar öteleyebiliyordum.

Aramızda geçen konuşmanın çok bir özelliği yoktu. Çoğunluğu benim derslerdeki performanslarım hakkındaydı. Akademik kariyer planlarımdan bahsetmiştim ve o da buna gülmüştü.

"Bunu gerçekten istediğine emin misin?"

"Eminim."

"Göründüğü kadar kolay değil," dedi aramızdaki tezgâha doğru hafifçe eğilerek. "Sana bir sır vereyim mi?" Farkında bile olmadan ben de ona doğru eğilmiştim. Dudaklarından dökülecek kelimeleri merakla bekledim. "Bazen her şeyi bırakıp dünyayı gezmeyi istiyorum."

Bir an için söylediğini anlayamadım. Ardından kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Ama siz zaten istediğinizi yapabilecek konumdasınız. Ne de olsa gelebileceğiniz en son noktaya kadar gelmişsiniz." Sonra biraz utanarak itiraf ettim. "Üstelik bu genç yaşınıza rağmen..."

Profesör Carter yüzünde çekici bir gülümsemeyle bana baktı. "Genç olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yutkundum, ardından derin bir nefes aldım. "Bütün okul böyle düşünüyor." Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Bu sırada kahvesi hazırdı, uzattım. "Kahveniz..."

"Teşekkürler," diyerek aldı. Dükkânın kapısından çıkmak üzereyken durdu. Karar vermeye çalışıyormuş gibi topukları üzerinde sallandı, sonra da döndü.

"Sofia!"

Meraklı gözlerle ona baktım. Yüzünde anlamını çözemediğim bir ifade vardı.

"Yarın odama gel."

***

Profesör Carter'ın odasına gittiğim gün hayatımda bir şeyler değişti. Bana okul kütüphanesinde iş ayarlamıştı. Kahve dükkânında geçirdiğim saatlerden daha verimli olacağını söylemişti. Haklıydı da. Kütüphanede çalışmak kolaydı. Binlerce kitabın arasında çalışmak eğitimim için de bir avantajdı.

Ayrıca hedeflediğim akademik kariyere destek olacak bilgilerini de benimle paylaşıyordu. Bu sayede toplantılar haricinde de birlikte zaman geçirmeye başlamıştık. Ondan özel ders alıyor gibiydim. Derslerin dışında uzun sohbetler ettiğimiz, birlikte eğlendiğimiz zamanlarımız da oluyordu. Bana bu kadar vakit ayırmasından hoşlanıyordum.

Profesör Carter'a beslediğim hisler büyük bir hayranlık içeriyordu. O benim acemi kalbimi heyecanlandıracak kadar karizmatikti, hayatım boyunca tanıdığım tüm insanlardan çok daha bilgiliydi ve her şeyden öte benimle ilgileniyordu. On sekiz yıllık hayatım boyunca kimsenin yapmadığı kadar içten bir şekilde ilgileniyordu. Ona âşık olmamam için hiçbir sebep yoktu.

Sınav sonuçlarım, toplantılardaki aktifliğim, kütüphanede çalışmanın faydaları ve benimle özel olarak ilgilenen Profesör Carter'ın sayesinde sınıf birincisiydim. Okuldaki ilk dönemim bitmeden gelecek vadeden öğrenciler takımına da girmiştim.

Bu arada girdiğim bir yer daha vardı: Profesör Carter'ın kalbi. Nasıl olduğuna akıl erdirememiştim. İnanmakta güçlük çektiğim, ayaklarımı yerden kesen bir olaydı bu. Olacak şey değildi ama olmuştu. Profesör Carter ve ben, beraberdik.

Tahmin edileceği gibi her şey gizli kapaklı yaşanıyordu.

Bunun ortaya çıkması hem onun için hem de benim için hiç iyi olmazdı. Gizlilik, aramızdaki birlikteliği daha heyecanlı, daha tutkulu bir hâle getirmişti. Ders aralarında odasında geçirdiğimiz birkaç dakika, toplantılarda birbirimize attığımız birkaç kaçamak bakış... Elimizdekiyle yetinmeyi biliyorduk.

Akşamüstüne doğru okuldaki birçok ders bitmişti. Fakültede sadece birkaç kişi kalmıştı ve ben de bu fırsattan istifade onun odasına gittim; yeni ve çok gizli sevgilimin, profesörümün.

Kapıyı tıklattıktan sonra açıp başımı içeri doğru uzattım. Koltuğunda oturmuştu ve bilgisayarında bir şeyler okuyordu. "Profesör..." dedim gülümseyerek.

"Gel sevgilim," diyerek beni içeri çağırdı. Ondan sevgi sözcükleri duymak başımı döndürüyordu. Kalbim küt küt atarken yanına gittim. Döner sandalyesini geriye doğru itti ve beni kucağına çekti. Boynuma bir öpücük bıraktı. "Bugün toplantıda çok kötüydün."

Kollarımı ona sararken kıkırdadım. "Hiç de bile Marcus, son derece iyi iş çıkardım."

"Ne yaptığını biliyorsun," dedi az önce öptüğü yeri hafifçe ısırarak. "Gizli kelimemizi kullanıp durdun."

Biraz daha kıkırdadım. Aslında gayet masum bir kelimeydi bu. İnsanların içerisinde ona ismiyle hitap etmem en az, "sevgilim" diye seslenmem kadar dikkat çekeceği için "profesör" kelimesine kendimizce bir anlam yüklemiştik. Ona her "profesör" deyişimde, aslında "sevgilim" diyordum.

"Seni bu kadar etkiliyor muyum?" diye sordum toy bir heyecanla.

"Sana tapıyorum," dedi beni öpmeden hemen önce.

24.BÖLÜM

Geçmişin İzinde II

2005/New York

Sofia

Birinci sınıfın bahar dönemi çok çabuk gelmişti. Okuldaki dersler ve Marcus'un başımı döndüren aşkıyla zaman kavramını yitirmiş gibiydim. Öyle ki başıma gelen talihsizliği anlamam da zaman almıştı.

Hamileydim.

Bu kesinlikle planlanmış bir şey değildi. Gayet güzel başlayan üniversite hayatımı ve Marcus'la olan ilişkimi temelden sarsacak bir gelişmeydi. Birkaç ay süren mutluluğum için sonun başlangıcıydı.

Marcus'un verdiği korkunç tepkiyi hatırlamak bile istemiyorum. Düşündüğü şey ben ya da karnımdaki bebek değildi. Düşündüğü tek şey kendisiydi. Lanet olası kariyeri için her şeyi yapardı.

Hamile kaldığımı öğrendiğinde "Duyulursa biterim," dedi paniklemiş bir hâlde. "Bu şeyden hemen kurtulmalısın."

"Bu şey" ve "kurtulmalısın" kelimelerini tükürür gibi söylemişti. Birkaç gün önce bana tüm sevecenliğiyle sarılan ve kulağıma aşk sözcükleri mırıldanan adama inanamayan gözlerle baktım. O sevecen ruh benden kilometre-

lerce uzağa gitmiş gibiydi. Aramızdaki yakınlık bir daha asla kapanmayacak bir uçuruma doğru sürükleniyordu. Sesindeki sıcaklık yerini soğuk rüzgârlara bırakmıştı. Ağzından çıkan her kelime ruhumu ısırıyordu.

Odanın içinde yürüyüp düşünürken suratı sertti. "Bir daha dersler dışında asla görüşmeyeceğiz." Sesi bana seçenek bırakacak cinsten değildi. "Bu durum duyulursa ikimiz de biteriz."

"Ne yapacağız?" diye sordum. Anne olmak için hazır değildim. Böyle bir sorumluluğun altına giremezdim.

"Yapacağız, diye bir şey yok Sofia," dedi masanın kenarına oturup bana öfkeyle bakarken. "Bundan sonra başının çaresine tek başına bakacaksın."

"Marcus..." Yanına gidip, elini tutmaya çalıştım. Şu an ona ihtiyacım vardı. Böyle bir zamanda beni yalnız bırakamazdı. "Bana yardımcı olmalısın."

"Merak etme, üstüme düşeni yapacağım." Elini avucumdan çekip aldı. Sonra da oturduğu masanın üstünden kalktı. Hâlâ karşımdaydı ama aramıza mesafe koymuştu. "Parası neyse veririm."

Sözleri kendimi ucuz bir fahişe gibi hissetmeme sebep oldu. Bu kadar basit miydi? Şu an bana sarılmasına, bunu birlikte aşacağımızı söylemesine ihtiyacım vardı. Oysa o böyle şeylerle ilgilenmiyordu bile. Parasını öderse üzerine düşeni yapmış olacağını düşünüyordu. Birlikte düştüğümüz bu durumdan tek başıma kurtulmalıydım. Sanki bu bebeği tek başıma yapmışım gibi, ufak da olsa hiçbir katkısı olmamış gibi... Bana karşı tavrı ağrıma gidiyordu. Oysa ilişkimiz başlarken her şey çok güzeldi. Marcus'un bana karşı ilgisi, sevgisi ve tutkusu şimdi neredeydi?

Kafamın içinde bir ses yankılandı ve gerçekleri yüzüme vurmaktan çekinmedi,

Marcus en başından beri ona nasıl baktığının farkındaydı. Kimse on sekizlik bir çıtırın ilgisine karşı koymaz. Ama unuttuğun bir şey var Sofia: Bu tür adamlar için genç hatunlarla oynaşmak güzeldir, sorumluluk almak değil. Marcus senden alacağını aldı. İşler boka sarınca tabii ki kaçacaktı. Ne bekliyordun ki? Kürtaj için hastaneye giderken elini tutacağını mı? Sonrasında seninle ilgileneceğini mi? Ya da bebeği dünyaya getirmeni isteyip bir aile olmayı seçeceğini mi? Aranızdakileri gerçek sanmak senin aptallığındı. Kullanıldığını anlamayacak kadar âşıktın ona.

Kafamın içindeki ses sussun istedim. O konuştukça ağlama hissi beni ele geçirmek üzereydi. Oysa Marcus'un önünde ağlayamazdım. Gururumu daha fazla ayaklar altına alamazdım. Yüzümde duygulardan arındırılmış bir ifadeyle baktım yüzüne. Gözleri buz mavisiydi: soğuk ve acımasız. Hep böyle mi bakıyordu? Nasıl fark edememiştim?

Bu kadar kör olduğum için, ona inandığım için kendime kızgındım. Bu duruma düştüğüm için kendime binlerce küfür savurdum. Bana yaşattığı hayal kırıklığı için onu öldürmek istedim. Üzerine saldırmak, ondan geriye hiçbir şey kalmayana dek minik parçalara ayırmak istedim.

"Sen pisliğin tekisin Marcus," dedim nefretle. Hemen önümde durduğu için onu sertçe ittirdim, sendeledi. Tüm gücüm onu sadece sendeletmeye yetmişti. İçimde kaynayan öfke daha da köpürdü.

"Bu saatten sonra senin için Marcus değil, sadece Profesör Carter'ım." Bunu söyledikten sonra yüzünde mide bulandırıcı bir sırıtış belirdi. Hemen ardından beni dehşete düşüren şeyi söyledi. "Aramızda geçenleri kimseye anlatamazsın. Tabii okulunu bitirmeyi gerçekten istiyorsan..."

Bu Marcus'un bana savurduğu ilk tehditti. Midemi bulandırıyordu. Üstünde çok fazla düşünmeden yüzüne tükürdüm.

"Siktir git, Marcus!" diye bağırdıktan sonra odasından çıktım.

Kendimi koridora attığımda kalabalığın içine karıştım. Karnımda küçük bir baş belasıyla yapayalnız kalmıştım.

***

Başımdan geçenleri birine anlatmalıydım, yoksa delirecektim. Böyle bir durumda herkesin yapacağı şeyi yapıp en yakın arkadaşımın kapısını çaldım: April'ın. Kapıyı açıp beni gördüğünde yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"Sofia..." dedi bir adım dışarı atıp koluma girdiği sırada. Destek olup beni içeri taşırken de sordu. "Neyin var böyle?"

Beni tek odalı evinin eskimeye yüz tutmuş koltuğuna oturttuğunda elini alnıma koydu. "Hasta mısın? Berbat görünüyorsun."

Marcus'la -artık Profesör Carter mı demeliyim yoksa- ilişkimi ve hamile kaldığımı anlattım. Beni sükûnetle dinledi. Anlatacaklarım bittiğindeyse söz sırası ondaydı artık.

"Seni uyarmıştım," dedi karşımdaki sandalyede otururken. Yüzü allak bullak bir hâldeydi. Bana kızgın olduğunu biliyordum; ayrıca bana karşı duyduğu acımayı da merhameti de görüyordum yüzünde. "Sana o herife bulaşmamanı söylemiştim."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Haklısın."

"Haklı olmamayı umardım Sofia." Oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Elini rahatlatıcı bir ritimle sırtımda gezdirdi. "Bunları hiç yaşamamış olmanı dilerdim."

"Yardımına ihtiyacım var," dedim, sesim çok güçsüz çıkıyordu. "Benimle doktora gelir misin?"

April neyden bahsettiğimi anlamıştı. Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Arkadaşlar bu günler için vardır." Sıkıntıyla iç çekti. "Düştüğün yerden kalkman için elimden geleni yapacağım."

25.BÖLÜM

Geçmişin İzinde III

2015/New York

Sofia

Pastaneden çıktığımda kucağımda büyük bir doğum günü pastası taşıyordum. Ağustos sıcağı pastanın kremasını eritmeden eve gitmeliydim. Yol kenarına park ettiğim mavi renkli, 76 model Chevrolet Nova'm beni bekliyordu. Yekpare ön koltuğu sayesinde pastayı hemen yanıma yerleştirdim. Arka koltuk parti süsleri ve plastik tabak bardaklarla doluydu.

Eve doğru sürerken radyoda sevdiğim bir şarkıya denk geldim. Keyifle eşlik ettim. Halletmem gereken diğer hazırlıkları kafamda planlarken eve varmıştım bile. April'ın arabası evin hemen önündeydi. Her zamanki gibi erkenciydi ve ben bu huyuna minnettardım. Arabanın sesini duymuş olmalıydı ki yardım etmek için dışarı çıktı.

"Selam!" dedim arabanın arka kapısını açarken. Ben parti malzemelerini alırken, April da pastayı aldı.

"Büyük gün ha!" dedi gülümseyerek.

Ben de ona gülümsedim. "Zaman çok hızlı geçiyor."

Elimizdekilerle içeri girdiğimizde burnuma mis gibi yemek kokuları geldi. Belli ki Bayan Loyal yine mutfaktaki marifetlerini konuşturuyordu. Hayatımda olduğu

için minnet duyduğum ikinci insandı. On yıl önce tam da bugün hastanede tanışmıştık ve o günden beri hayatımdaydı. Hiçbir zaman sahip olmadığım anne sevgisine en yakın şey, Bayan Loyal'dı. Uzun zamandır tanışıyor olmamıza rağmen benim için her zaman Bayan Loyal olarak kalacaktı. Bu resmiyetten gelen bir şey değildi, ona duyduğum derin sevgi ve saygıdandı.

"Hoş geldin tatlım," dedi beni gördüğü an. Açık sarıya boyadığı saçları ensesinde güzelce toplanmıştı. Üstünde menekşe rengi çok hoş bir elbise vardı. Yanına gidip yanağından öptüm.

"Burada olduğunuz için teşekkür ederim Bayan Loyal."

Bana sevecen bir ifadeyle baktı. "Bugünü asla kaçırmazdım." Sonra da fırındaki elmalı turtayı çıkarmaya gitti. "On yıl olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Ben de..." dedim gülümseyerek. "Her şey daha dün gibi."

Ardından April'la evi süslemek için kolları sıvadık. Ben salonu süslerken April da evin girişini süslüyordu.

"Birazdan burada olurlar," dedi April, bir sıra renkli feneri koridora asarken. Saate baktım, haklıydı. Birazdan evin önüne yanaşacak servisi ve içinden inecek ekibi düşününce gülümsedim.

Tüm hazırlıklarımız bittiği sırada zil çaldı. Kapıyı açtığımda her renkten bir düzine küçük surat bana bakıyordu. En önlerindeyse benim ışığım duruyordu. Sarı saçları darmadağındı. Mavi gözleri meraklı ve heyecanlıydı.

"Hoş geldiniz çocuklar," dedim, onları içeri davet ederken. Yanımdan geçerken hepsinin başlarını şefkatle okşadım. Süsleri ve parti alanını gördüklerinde evin içinden coşkulu ve tiz bir çığlık yükseldi. İşte başlıyoruz, diye geçirdim içimden. Koridorda koşan bir çift ayak sesi

duydum ve hemen ardımdan belime sarılan bir çift kol hissettim.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diye tekrarlamaya başladı.

Gülerek gözlerimi devirdim. Belimdeki kolların arasından sıyrılıp ona doğru döndüm. Karşımdaki dünya tatlısı sarı saçlı çocuğa sıkıca sarıldım.

"İyi ki doğdun bebeğim," dedim, başının tepesinden öpmeden hemen önce.

***

Üniversiteye başlarken hayalini kurduğum akademik kariyerim, mastır programından öteye gidememişti. Planlamadığım kadar erken bir yaşta hayatıma dâhil olan büyük sorumluluklarım sonucu bazı hedeflerimi ertelemek zorunda kalmıştım.

Mastırımı yaptığım yıllarda da birçok geçici işte çalışmıştım ama son iki yıldır düzenli bir işim vardı. Özel koleksiyonlara ev sahipliği yapan bir sanat galerisinde çalışıyordum. Patronum sosyal sorumluluk projelerine önem veren bir insandı. Bu yüzden birçok toplumsal projede yer alıyorduk.

Patronumun bir sergi için yurt dışına çıkması gerekince bugünkü konferansa katılma işi bana kalmıştı. Tarihi eser kaçakçılığına karşı halkı bilgilendirmek adına verilen bu konferansta kısa bir konuşma yapmıştım. Kalabalık önünde konuşmak pek bana göre değildi ve sahnede kaldığım beş dakika boyunca avuçlarım bol bol terlemişti.

Konferanstan sonra bir kahve içmek için April'ı aradım. Onunla konuşmak istediğim şeyler vardı.

"Selam!" diyerek açtı telefonunu.

"Nasılsın?"

"Okuldayım." Arkadan gelen seslere bakılırsa okulun kafeteryasındaydı. Bu düşüncemi destekleyecek şeyi söyledi. "Bir kahve alacağım ama burası Noel alışverişindeki gibi kalabalık."

Güldüm. "Ben de bir kahve içer miyiz diye sormak için aramıştım."

"Harika olur. Okulun karşısındaki kafede buluşalım mı?"

Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak birkaç saniye düşündüm. April içine düştüğüm tereddütü hissetmişti. "Hadi ama Sofia, dünyanın sonuna kadar ondan kaçamazsın ya."

"O yüzden değil," diyerek itiraz ettim ama tam da o yüzdendi. April'ın bahsettiği kafe Marcus'un çok sık takıldığı bir yerdi. Bense zorunlu olmadıkça onunla aynı ortamda bulunmaktan hazzetmiyordum. Özellikle bebek olayından sonra...

"O yüzden değilse itiraz istemiyorum," dedi April kesin bir sesle. "Hem bu adama rağmen yıllarca aynı okulun çatısı altında durabildiniz. Şimdi bir kafede mi duramayacaksınız?"

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ, geliyorum."

"Orada görüşürüz tatlım."

Kafeye gittiğimde şanslıydım, Marcus ortalarda görünmüyordu. April sol tarafa sıralanmış masaların en sonuncusuna oturmuştu. Üstünde buharları tüten kocaman bir fincan duruyordu önünde. Baristadan kendime bol kremalı bir kahve alıp, April'ın yanına geçtim.

Hâl hatır sorma muhabbetinin hemen ardından lafı onunla konuşmak istediğim konuya getirdim. "Okula geri dönmek istiyorum."

April kahvesinden aldığı yudumu hızlıca yuttu. "So-

nunda!" dedi coşkulu bir sesle. "Ne zamandır bunu yapmanı bekliyorum."

"Hayatımı büyük ölçüde yoluna soktum. İyi bir işim var. Küçük bebeğim artık o kadar da küçük değil ve ben kendim için bir şeyler yapmayı çok özledim."

Kahve fincanını havaya kaldırdı. "Tekrardan birey olmana..." Ona güldüm ve fincanımı havaya kaldırıp onunkiyle tokuşturdum.

"Başvuru için okula gelip konuşacağım ama senden son durumlar hakkında bilgi almak istiyorum."

April üniversiteden sonra mastırını İngiltere'de yapmıştı. Uzunca bir süre de orada kalmıştı. Orada kendi gibi New Yorklu birine âşık olana kadar tekrardan buraya dönmeyi düşünmüyordu bile. Ne zaman ki hayatının büyük aşkı Alex, memleketine dönme kararı aldı; işte o zaman April da dönüş uçağına kendisi için bir bilet aldı. Amerika'ya döndükten sonra da doktora eğitimi için başvurdu. İngiltere'deki akademik geçmişi göz önüne alınınca okula kabulü çok kolay olmuştu. Son iki yıldır doktora öğrencisiydi ve buradaki hayatından memnundu.

"Bizim üniversite döneminden birkaç hoca haricinde kadroda büyük değişiklikler oldu. Gelenler gideni aratan cinsten. Gerçi hocaların egolarını bir yana bırakırsak bilgilerine bir şey diyemeyeceğim," dedi biraz yakınarak. "Onun dışında okul bıraktığın gibi."

Keşke o giden hocalar arasında Marcus da olsaydı, diye geçirdim içimden.

"Sence beni alırlar mı?" Aslında okula alınma ihtimalim yüksekti. Derslerim her zaman iyi olmuştu. Ayrıca ders dışı etkinliklerde de hep aktiftim. Sanat tarihi üzerine çalışma hayatında bulunmuşluğum da vardı. Ama insan bazen onaylanmak, desteklenmek ve biraz da poh-

pohlanmak istiyordu.

April ilk tepki olarak gözlerini irice açtı. "Deli misin sen? Seni almayacaklar da kimi alacaklar acaba?" Sonra dostane bir şekilde elimi tuttu. "Senin gibi azimli öğrencilere ihtiyaçları var."

Yüzümde dizginlemeye çalıştığım bir gururla gülümsedim. "Gidip onlarla bir görüşeyim bari."

"Aramıza tekrardan hoş geldin tatlım."

26.BÖLÜM

Geçmişin İzinde IV

2016/New York

Sofia

"Beni anlamıyorsun," diyerek bağırdı Chris. Ardından odasının kapısını çarparak kapattı. Kapının çarpma sesiyle gözlerimi yumdum.

Ailelerin meslekleri ve çalışma ortamlarıyla ilgili bir ödevi vardı. Chris'in ailesi benden ibaretti ve doktora eğitimime başladığımdan beri çalışma ortamım okul olmuştu. Ödevini yapmak için okuluma gelmek istiyordu ve ben buna izin vermiyordum. Bu yüzden bana fazlasıyla kızgındı.

Derin bir nefes aldım. Büyüdükçe işler kolaylaşır derken adına ergenlik denilen dönemi hesaba katmamıştım. Henüz bu dönemin başında olmasına rağmen, şimdiden çocuğumun içine oldukça öfkeli bir canavar girmiş gibiydi. Her konuda aşırı tepkiler vermeye başlamıştı. Benimle inatlaşmaksa favori iletişim yöntemiydi. Hâliyle günlerimiz yorucu geçiyordu.

"İstediğin her şeyi anlatırım sana." Odasının kapısında konuşuyordum. "Bunun için fakülteye gelmene gerek yok bebeğim."

Bir şeyleri kapıya fırlatmış olmalıydı ki şiddetli bir

çarpma sesi, ardından da kırılma sesi duyuldu. Kapının altından koridora yuvarlanan yeşil parçalara bakılırsa, bundan iki yıl önce beraber aldığımız Özgürlük Anıtı'nın bir kopyası olan bibloyu kırmıştı. Ben onun bir yerlerini kesmediğini umarken o öfkeli ergeni oynamaya devam etti.

"Fotoğraf çekmem lazım." Bağırırken sesi çatlamıştı.

Yapıcı olmaya çalıştım. "İstediğin kadar fotoğraf çekerim." Yumuşak bir sesle devam ettim. "İstersen okul turu yaptığım bir video bile çekebilirim."

Birkaç nefeslik zaman sessizlik içinde geçti. Sonra kapı açıldı. Bağırmaktan yüzü kızarmıştı. Bebekliğinden beri sahip olduğu bir özellikti bu. Ne zaman ağlasa, sinirlense ya da istemediği bir şeyi yapmak zorunda kalsa yüzü kızarırdı. Ben onun bebekliğini anımsarken bana şüpheci gözlerle baktı.

"Okula gelmemi neden istemiyorsun Sofia?"

Akıllıydı. Ondan bir şeyler sakladığımın farkındaydı. Bilmediği şeyse aramızda yaşanan bu gerginliğin gerçek sebebinin onu birilerinden saklıyor olmamdı. "Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

Chris yüzünde hüzünlü bir ifadeyle güldü. "Ödevlerime yardımcı olmazsın ki!" Doğru söylüyordu. Ödevleri onun sorumluluğuydu ve ben bu konuda katıydım. Onları kendi başına yapması gerektiğine inanıyordum.

"Şimdi olmak istiyorum."

"Sana inanmıyorum," dedi öfkeyle.

Asıl ben senin on bir yaşında olduğuna inanamıyorum, diye geçirdim içimden. Neden bu kadar çabuk büyüyorlardı? Büyüdükçe her şey nasıl bu kadar karmaşıklaşıyordu? Eskiden karnını doyurup, altını değiştirdiğimde tüm dertleri biterdi. Biraz büyüdüğünde parka çıkarmamla mutlu oluyordu. Sonrasında birlikte

yaptığımız orman gezileri, ona hazırladığım dondurulmuş yemeklerle dolu sofralar, birlikte okuduğumuz kitaplar bir şekilde yetiyordu.

Şimdiyse onunla baş etmek zordu. Çok fazla soru soruyordu. Etrafında olup bitenlerin tahminimden daha fazla farkındaydı. Onun ruhunda izler açacak bir hata yapmaktan korkuyordum. Büyürken yaşadığım sıkıntıları yaşasın istemiyordum. Bunun için elimden geleni yapıyordum. Onun gelişimi için, konforu için, güvenliği için çabalıyordum. Onu ne kadar çok sevdiğimi her fırsatta dile getiriyordum. Sevildiğini bilerek büyümesi için her fırsatı değerlendiriyordum.

Yine de ne yaparsam yapayım Chris'in beni annesi olarak gördüğünden bile emin değildim. Konuşmaya başladığından beri söylemeyi reddettiği bir kelimeydi bu. Belki haklıydı da. Ne de olsa mükemmel anne tanımının yakınından bile geçmiyordum. En başından beri yalnız bir anneydim ve yıllardır çocuğuma babasıyla ilgili yalanlar söylüyordum.

Birçok anne gibi kafayı organik besinlere takmış değildim. Hatta mutfakta harikalar falan da yaratmıyordum. Chris ve arkadaşları geldiğinde onlara kendi yaptığım kurabiyeleri yedirmek yerine pizza siparişi veriyordum. Chris, doğduğundan beri kendini bir koşuşturmanın içinde bulmuştu. İlk olarak üniversiteyi bitirme çabam, ardından mastırım ve en sonunda iş hayatım derken onu sık sık Bayan Loyal'e bırakmam gerekmişti. İkimiz için bir hayat kurmaya çalışıyordum ve bu tahminimden daha zordu.

Anne rol modelinden mahrum büyümüş bir çocukken kendi çocuğuma nasıl annelik yapacağım konusunda bocalıyordum. Onu dünyadaki her şeyden katbekat fazla seviyordum ama bu, onunla ilgili her şeyi eksiksiz

yaptığım anlamına gelmiyordu. Annelik, kendimi yetersiz hissettiğim konulardan biriydi. Şimdi karşımda gözlerini bana öfkeyle dikmiş küçük adama bakarken bunu daha iyi anlıyordum.

Ona okuluma neden gelemeyeceğini dürüstçe anlatmak isterdim. Eminim böylesi benim için daha kolay olurdu. Benim için kolay, Chris için yıkıcı, Marcus içinse... Bunu düşünmek dahi istemiyordum. En başından beri kurtulması gereken bir şey olarak baktığı bebeğin dünyaya geldiği gerçeğini pek hoş karşılamayacağına emindim. Bu yüzden Chris'in varlığını bilme ihtimali bile beni geriyordu.

***

April beni okul panosunun önüne neredeyse sürükleyerek götürdü. İşaret parmağı heyecanla bir afişi gösteriyordu. Afişin başlığında yaldızlı harflerle "Sanat Tarihi Öğrencilerinin Dikkatine" yazıyordu. Afişin geri kalanında yazan yazıları hızlıca okudum. Çok fazla bir açıklama yoktu ama ne olduğunu biliyordum. Bu bir davet afişiydi. Ders notları belli bir ortalamanın üzerinde olan yüksek lisans ve doktora öğrencileri için yapılan bir inceleme davetiydi. Davete katılan öğrencilerin sahip oldukları bilgi ve yetenekleri incelenirdi. Eğer şanslıysan seçilirdin.

Üniversiteye başladığım yıl buna benzer bir afiş görmüştüm. Katılımcı olmak için şartlara uymuyordum ama buraya giden iki öğrenciyi biliyordum. Okulun popüler çocukları arasındaydılar. Onlara "seçilmişler" derdik. Katıldıkları özel toplantılarda neler yaptıklarını asla anlatmazlardı ama herkes bilirdi ki onlar okulda kimseye tanınmayan ayrıcalıklara sahiptiler. Nadide tarihi eserleri yakından inceleyebildikleri yönünde dedikodular vardı.

"İnceleme diyorlar," dedim April'a dönerek. Ela gözleri heyecanla parlıyordu. "Sence bu tahminimdeki şey mi?"

Başını hevesle aşağı yukarı salladı. "Başka ne olabilir ki? Seçilmişlerin arasına girebiliriz."

"O kadar kolay olacağını sanmıyorum April."

"Bunu öğreneceğiz," dedi göz kırparak. Sonra da benden sakladığı bir gerçeği açıkladı. "Önümüzdeki pazartesi akşamı saat yedide incelemeye katılacağız."

"Ne?" diyerek bağırdım. Etrafımızdaki birkaç kişi dönüp bize bakınca sesimi alçalttım. "Bana sormadan adımı listeye mi yazdırdın?"

"Evet, yaptım." April yaptığı şeyden rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Sana bırakırsam yapmayacağını biliyordum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

April kulağıma doğru eğildi. "Komisyonda Profesör Carter da var."

Marcus'un adını duyunca yüzümü ekşittim. Elbette orada olacaktı. Elbette hayatımın her evresinde karşıma çıkacak ve bana geçmişimizi unutturmayan pis sırıtışıyla bakacaktı.

"Neden yaptığımı şimdi anladın mı arkadaşım?"

Kabullenir bir ifadeyle baktım yüzüne. Düşünceler kafamın içinde koşuştururken alnımı ovaladım. "Belki de incelemeye hiç girmemeliyim. İçinde onun olduğu şeyler bana bir fayda sağlamıyor."

"Ah, kalbimi kırdın Sofia!" dedi April sahte bir üzüntüyle. "Chris için o adama minnettarım ben."

Güldüm. "Ya evet!" dedim başımı hafifçe sallayarak. "Chris'in her öfke nöbetinde ben de Marcus'a minnet duyuyorum."

April bir anda ciddileşti ve aklından geçen soruyu

sordu. "İncelemeye geleceksin, değil mi?"

Derin bir nefes aldım. "Ondan sakladığım büyük bir sırrım varken onun bu kadar gözü önünde olmak... Bilemiyorum April."

"Tanrı aşkına Sofia! Bunca okul varken geldin adamın olduğu okulu seçtin. Şimdi gözü önünde olmak istemediğini söylüyorsun." April gözlerini gözlerime dikip devam etti. "Farkında değilsen söyleyeyim, zaten bu adamın gözü önündesin!"

Burnumdan soludum. "Ne yapayım? En iyi okul burası," diyerek homurdandım.

"Haklısın burası en iyi okul ve sen de en iyi öğrencilerden birisin. O yüzden itiraz istemiyorum. Pazartesi günü o incelemeye girilecek. Konu kapanmıştır. Nokta."

Gülümsedim. "Tamam, geleceğim."

***

Pazartesi günü April'la birlikte incelemenin yapılacağı salona gittik. Masalar sınav sistemine göre dizilmişti ve her bir masanın üstünde ters çevrilmiş kâğıtlar vardı. April'la birbirimize baktık.

"Böyle bir şey beklemiyordum," dedim kâğıtları işaret ederken. "Tarihi eserler nerede?"

"Ben de onları arıyorum şu an." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Olay bu mu yani?" Bunu söylerken etrafıma bakınmıştım. Belki kenarlarda köşelerde üstü kapalı bekleyen, gözümden kaçan bir şeyler vardır diye ummuştum ama hiçbir şey yoktu. "Sıradan bir sınava mı gireceğiz yani?"

April dudaklarını sarkıtırken omuz silkti. "Bu işten hiçbir şey anlamadım."

Biz kendi içimizde konuşurken salon dolmaya başladı. Ardından inceleme komisyonundaki hocalar içeri

girdi. Marcus da komisyondaki hocalardan biriydi. Yanımdan geçerken duraksadı.

"Buraya geleceğini biliyordum," diye fısıldadı, sesi kibirliydi. "Benim olduğum yerlerden uzak duramama gibi bir huyun var."

"Aynı huy sizde de var profesör," dedim gözlerimi yüzüne dikerek. Bir zamanlar âşık olduğum, şimdiyse midemi bulandıran gözlerine baktım.

"Bana hâlâ profesör diyorsun." Sesindeki imayı benden başkası anlayamazdı. Bu onunla aramızda gizli anlamı olan bir kelimeydi.

"Sadece zorunluluktan."

Yüzünde yarım bir gülüş belirdi, resmiydi. "Sınavda bol şans Sofia," dedi yanımdan ayrılmadan hemen önce. Sesinde anlamını çözemediğim bir gerginlik vardı. Aynı şey yürüyüşü için de geçerliydi.

O an içimden bir ses salondan çıkıp gitmemi söyledi. Bir an için buna gerçekten niyetlendim de ama o sırada bizi belli bir sıralamaya göre masalara yerleştirmeye başlamışlardı bile. April ve benim aramda dört masa vardı. O öndeki masalardaydı, bense arkadaki...

"Birçoğunuzun aklında soru işaretleri olduğunu biliyorum." Konuşmaya başlayan Profesör Gardner, ellili yaşların başında, esmer tenli, gri küt saçlı bir kadındı. Benim lisans dönemimden sonra okula gelmişti. Kendisi bir ejiptologtu*. April'ın ondan doktora dersleri aldığını biliyordum ama ben hiç dersine girmemiştim.

"Önünüzde yer alan kâğıtlarda sizlerin arkeoloji ve sanat tarihi alanlarındaki bazı özel bilgilerinizi sınayacak sorular var." Profesör Gardner bakışlarını sınıftaki öğrencilerin üzerinde gezdirdi. "Karşınıza çıkacak sorular

* Mısırbilim uzmanı. Antik Mısır arkeolojisi, dili ve tarihinde uzman olan bilim insanı.

için elinizden gelen en ayrıntılı cevapları yazmanızı istiyoruz."

Yüksek lisans öğrencilerinden bir çocuk elini kaldırıp söz hakkı istedi. "Bize bu sınavda tarihi eserleri inceleyeceğimiz söylenmişti?"

Marcus güldü ve bir adım öne çıktı. "Bunu kim söyledi?"

Çocuk bir an için duraksadı. Sonra da ağzında bir şeyler geveledi. "Herkes bunu konuşuyor."

"Dedikodulardan mı söz ediyorsun?" Marcus ona üstten bir bakış attı. "Eğer ilgini çeken şey kulaktan kulağa yayılan bilgilerse sınav başlamadan çıkabilirsin." Burnundan sesli bir nefes aldı. Sesi şiddetlenmişti. "Bizim ahmaklara ihtiyacımız yok."

Soruyu soran çocuk bembeyaz olmuştu. Eminim ki şu an hiç konuşmamış olmayı diliyordu. Üzerinde kurulan baskıya rağmen sınav salonunu terk etmedi. Çok geçmeden de sınav başladı.

İlk sorular temel bilgilerimizi sınayan cinstendi. Ardından sorular çetrefilleşmeye başladı. Uzmanlık gerektiren sorular peş peşe sıralanmıştı. İçlerinde beni epey bir zorlayanlar vardı. İki saatin ardından sınavın bittiğini söylediler.

"Sonuçları hafta içerisinde panoya asacağız," dedi Profesör Gardner.

Dediği gibi de oldu. Sonuçlar cuma günü panodaydı. Listede sadece üç kişinin adı vardı. O üç kişi içerisinde ne benim ne de April'ın adı yer alıyordu. Nerede hata yaptım, diye düşündüm. Bu listedekilerin benden üstün ne gibi bir bilgi dağarcıklarının olduğunu merak ettim.

O günkü dersler boyunca kafam bu konuya takılmıştı. Hayat konusunda başarılı olduğumu söyleyemezdim ama konu dersler olunca başarısız olmaya alışkın değildim.

Son dersime girdikten on dakika sonra sınıfın kapısı açıldı, Marcus'tu. Profesör William'a bakıp "Kusura bakmayın profesör," dedi. Sonra bakışlarını bana yöneltti. "Sofia'yı birkaç dakikalığına almam gerekiyor."

Anlamayarak bir Profesör William'a, bir Marcus'a baktım. Marcus başıyla, "hadi" işareti yapınca çantamı alıp çıktım.

Kapıdan çıkar çıkmaz, "Ne demeye beni dersten çıkarıyorsun?" diyerek Marcus'a çattım.

Bana bir kâğıt uzattı. "Yarın bu adreste olman gerekiyor."

"Neden?"

Beni kolumdan tutup odasına doğru sürükledi. Bu tavrından hoşlanmamıştım. Kolumu elinden kurtarmak için çektim, diretmedi, serbest bıraktı. Odasının kapısını açıp içeri girmemi bekledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye söylendim.

"Sınavı geçtin." Söylediği ilk şey kafamı bulandıran cinstendi. Listede adımın olmadığına emindim. Konuşmasının devamıysa merak uyandırıcıydı. "İkinci aşamaya davetlisin."

"Bir dakika!" dedim elimle onu durdurarak. "Sınavı geçmedim, listede adım yoktu."

Marcus gülümsedi. "Seçilenlerin hiçbirinin adı listede yoktu."

Söyledikleri kulağıma saçma geliyordu. Bu suratıma da yansımış olmalıydı ki Marcus devam etti, "İşimize yaramayacak olanların listesiydi o. Onlarla sadece göstermelik birkaç etkinlik yapacağız ve o budalalar da okulda böbürlenerek gezecek."

"Hiçbir şey anlamıyorum Marcus," dedim odasındaki tekli koltuğa otururken. O da karşımdaki koltuğa oturdu. "Böyle bir şeyi neden yapasınız ki?"

"Oradaki isimler sadece bir paravan." Marcus arkasına yaslandı. Yüzünde tekinsiz bir gülümseme belirdi. "Neye bulaştığının farkında bile değilsin."

***

Cumartesi günü evden çıkmadan önce, Chris'e dondurulmuş lazanyadan bir parça ısıttım.

"Çok geç kalır mısın?" Akşamları evde yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu. Onun yaşındaki bir çocuk için gayet makul bir korkuydu bu.

"Bilmiyorum bebeğim." Elimi saçlarında gezdirdim. "Seni Bayan Loyal'a bırakmamı ister misin?"

Başını hayır anlamında iki yana salladı. "Tek başıma kalabilirim."

Şefkatle gülümsedim ve öz güvenini kırmadan onu ikna etmeye çalıştım. "Kalabileceğine eminim ama belki Bayan Loyal seni özlemiştir. Arayıp sormamızı ister misin?"

Chris birkaç saniye düşündü ve yine başını iki yana sallayarak reddetti. "Rupert bize gelebilir mi?"

"İstediğin buysa tabii ki gelebilir bebeğim."

Benden onay alınca yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler Sofia." Koşarak yanımdan geçip telefonu eline aldı.

En azından ben gelene kadar yalnız olmayacaktı. Chris'in gönlünü yaptığıma göre şimdi sıra kendi hayatımdaydı. Bu gece neyle karşılaşacağımı bilememek beni geriyordu. Cesaret aldığım tek şeyse April'ın da orada olacağını bilmekti.

Marcus'un bana haber verdiği bilginin aynısını, Profesör Gardner da April'a vermişti. Gizlimiz saklımız olmadığı için öğrendiklerimizi anlatmak için birbirimize koşmuştuk. İkimiz için de gizemli bir durumdu. Ben gitmek

konusunda tereddütlüydüm ama April neyle karşılaşacağımızı görmek konusunda ısrarcıydı.

Bize söylenilen saatte verilen adrese gelmiştik. Neyle karşılaşacağım konusunda emin değildim ama lüks bir bina beklemediğim kesindi.

"Nereye geldik biz?" dedim arkadaşıma dönerek. April dudaklarını büküp başını iki yana salladı.

"Hiçbir fikrim yok."

İçeriye girdiğimizde bizi bir görevli karşıladı. İsimlerimizi verince de bizi asansöre yönlendirdi. Kendimizi en üst katta, lüks bir holde bulduk. Gerginlik vücudumu ele geçirmişti.

"Bu da ne böyle ya? Niye etrafta kimse yok?"

"Bir halt anlamadım."

"Geri dönelim. Bu kadar sessizlik ve lüks hoşuma gitmedi."

April bana baktı. "Buraya kadar gelmişken mi? İçeride ne olacağını merak etmiyor musun?"

"Ne olduğu umurumda bile değil. Şu an tek isteğim eve, Chris'in yanına dönmek."

April koluma girdi ve beni yürümeye zorladı. "Mızıkçılık etme Sofia!"

"Bazen senden nefret ediyorum, biliyorsun, değil mi?"

April güldü. "Biliyorum."

Holdeki tek kapıya yaklaştığımızda kapı açıldı. Tabii ki geldiğimizden haberleri vardı. Derin bir nefes alarak içeri girdim.

"Telefonlarınızı buraya bırakın," dedi bizi içeriye alan adam. Üstünde siyah renkli bir takım elbise vardı. Yüzü duygulardan arınmış gibiydi.

"Buna ne gerek var?" diye sordum. Ne olduğunu bilmediğim bir şeye katılmak üzereydim ve dış dünyayla iletişim kurabileceğim tek şeyi vermek istemiyordum.

"Söylenilenleri yapmazsanız sizi içeri alamam." Adam gayet ciddi bir ses tonuyla konuşmuştu. April araya girdi ve elimdeki telefonu alıp adama verdi.

"Sorun yok, tamam," dedi hem beni yatıştırmak için hem de adamla ters düşmemek için.

"Buradan çıkamazsak seni öldüreceğim," diyerek tıslադım April'a.

İçeri girdiğimizde bizimle birlikte sınava giren birkaç öğrenci çarptı gözüme. Onun dışında tanımadığım çok sayıda genç vardı. Gözlerim kendime yakın birini görmek umuduyla Marcus'u aradı ama görünürlerde yoktu.

Yüzünde sahte bir gülümseme bulunan kadın, elindeki listeye göre salondakileri tek tek çağırıyordu. Her seferde tek bir kişi içeri giriyordu. Kimi kısa sürede çıkarken kimi içeride uzun bir süre kalıyordu. Çıkanlarla konuşmamıza izin verilmiyordu.

Salonda uzunca bir süre bekledik. Sonra April'ı çağırdılar. Onu içeriye götürürlerken yerimde huzursuzca kıpırdandım. Aradan geçen on beş dakikanın ardından geri çıktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"İyi misin?" diye sorarken ayağa fırladım. Bizi içeri alan adam hemen araya girdi. "Konuşmak yasak," diyerek uyardı bizi. April bir şey diyemedi ama yanımdan geçerken bana gülümsedi. Bu gülümseme her şeyin yolunda olduğu hissini uyandırdı bende. Zaten üzerinde çok fazla düşünme fırsatı bulamadan sıra bana gelmişti.

Üzerinde aslan başı oyması bulunan, çift kanatlı, büyük bir kapının önüne geldim. Arkama bile bakmadan kaçıp gitme hissim çoğalmıştı ama yanımda dikilen adam buna izin verecekmiş gibi durmuyordu. Şu andan sonra gidebileceğim tek yer kapının ardındaki odaydı. Beni buraya sürüklediği için April'a küfrettim ve sonra kapıdan geçtim.

İçeri girdiğimde beklemediğim kadar loş bir ortamla karşılaştım. Aydınlatma işini gizli spotlar üstlenmişti ve kesinlikle yeterli değillerdi. Pencerelerde kalın siyah perdeler asılıydı. Odayı daha kasvetli bir hâle getiriyorlardı. Arka tarafta üç büyük masa vardı, üstleri siyah bir kumaşla örtülmüştü. Siyah kumaşlar her neyi gizliyorlarsa örtülerin düzgün durmasına engel oluyordu. Etrafa attığım hızlı bir bakışın ardından gözüm, odanın ortasındaki koltuklarda oturan bir grup insana kaydı. Marcus ve Profesör Gardner dışındakileri tanımıyordum.

"Gel Sofia," dedi Marcus bana gülümseyerek. Resmi bir gülümsemeydi bu ama yine de ona doğru yürüdüm. Yabancılarla dolu bir odada tanıdık birinin yanında olmak bir nebze de olsa iyi hissettiriyordu. Bu kişi her ne kadar hayatınızı altüst etme konusunda doğal bir yeteneğe sahip olsa bile.

"Profesör Carter..." diyerek Marcus'a gülümsedim. Böyle bir durumdayken beni daha önce yüzüstü bırakan adama güvenmeyi seçtim. Çok akıllı sayılmazdım ama elimdeki seçenekleri değerlendirmeyi bilirdim.

"Sınavdaki en iddialı öğrencilerden biriydin." Yabancı bir sesti bu. Arkamı döndüm ve genç bir kadınla karşılaştım. Üzerinde kırmızı bir elbise, gözlerinde de hırs vardı. Duruşu harekete geçmek için hazır bekleyen bir kaplana benziyordu. Onu tanımıyordum ama ilk izlenimime göre karşısına çıkmayı istemeyeceğiniz türden biri olduğunu sezmiştim.

Genç kadın odanın arka tarafında bulunan masalara doğru yöneldi. "Buraya gel," dedi bana bakarak. "Teoride gayet iyisin," dedikten sonra masaların üstündeki siyah kumaşları kaldırmaya başladı. "Bakalım pratikte nasılsın."

Örtülerin gizlediği şeyler artık karşımdaydı ve beynimin içinde tek bir şey yankılanıyordu.

Siktir! Siktir! Siktir!

"İstediğinden başlayabilirsin," dedi kadın beni masaya doğru yaklaştırırken.

Yutkundum. Karşımda oldukça nadide parçalar duruyordu. Şu ana kadar bu kadar iyi parçaları bir arada görmemiştim, müzeleri saymazsam tabii. Bu yüzden afallamıştım.

"Ne yapmamı istiyorsunuz ki?"

Odadaki küçük gruptan gülüşmeler yükseldi. İstemsiz olarak dönüp baktım onlara. Marcus benim tanımadığım bir adamla konuşuyordu, seslerini duyabiliyordum. Adamın Marcus'a, "Şaşkın ördeğe benziyor," dediğini duydum. Bahsi geçen şaşkın ördek, bendim herhalde.

"Orijinalleri replikalardan ayırmanı bekliyoruz," dedi yanımdaki kırmızılı kadın.

Böylece ilgim tekrardan önümdeki tarihi eserlere yöneldi. Masanın yanında duran eldivenleri elime geçirdim, masalara hızlıca bir göz attım. Bu bebekler benim ilgimi mi bekliyordu şimdi? Heyecanlanmıştım. İlgimi çeken ilk şey bir el yazmasıydı. Üstüne eğilip yazılara baktım, sayfalarını nazikçe çevirdim. Kelimeler, kullanılan mürekkep ve sayfaların cinsi insanı ikilemde bırakıyordu. Karar vermem biraz zamanı aldı.

"Bu Latince bir el yazması," dedim çözmüş olmanın verdiği heyecanla. Arkamı dönüp beni izleyen gruba baktığımda, odada heyecanlanan tek kişinin ben olduğumu fark ettim. Kendimi dizginlemeye çalışarak konuşmaya devam ettim.

"Tahminen 17. yüzyılda yaşamış bir doktorun mesleki notlarıyla alakalı. Tıp terimlerine hâkim olmadığım için kesin bir şey diyemiyorum ama okuduğum sayfada kangren olmuş bir bacağın kesimi anlatılıyordu."

Beni dinleyen grubun yüz ifadeleri, doğru mu yanlış mı yaptığıma dair hiçbir ipucu vermiyordu.

"Orijinal mi, replika mı?" diye sordu Marcus. Belli etmese de vereceğim cevabı merak ettiğini tahmin edebiliyordum. Ne de olsa Latince konusundaki bilgilerimin bir kısmını ona borçluydum.

"Ayırt etmek zordu Profesör Carter," dedim ve bir nefeslik zaman bekleyip devam ettim, "Ama replikaydı."

Verdiğim cevapla dudaklarında bir tebessüm belirdi. Onun bu tepkisiyle doğru cevabı verdiğime emin oldum. Tekrardan masaya döndüm ve kalanları da sırasıyla incelemeye devam ettim. Sikkeler, mühürlü fermanlar, birkaç mücevher ve bir kanope*...

Bazıları kolaydı, bazılarıysa beni gerçekten zorladı. Özellikle kanope... Eminim bu, April için çocuk oyuncağı olmuştu. Yaptığı incelemenin karşılığında, kanopeyi eve götürmeyi teklif etmiş olabilirdi. Bunun düşüncesi bile beni güldürdü.

"Eğlenmen bittiyse sırada bekleyenler var," dedi kırmızılı kadın. Bana doğru bir adım attığında konuşmasına devam etti, "Söylememize gerek var mı bilmiyorum ama burada olanları kimseye anlatamazsın."

Bu ciddi bir uyarıydı ve ben başımla onaylayarak kabul ettim. Az önce yaşadığım deneyim, eğitim hayatım boyunca karşıma çıkan fırsatların çok ötesindeydi çünkü. Böylesine güzel eserlerle haşır neşir olmamı sağladıkları için; neden burada olduğumu ve bu gizliliğin sebebini düşünmeyi bırakmıştım. İçeri girerkenki gerginliğim çoktan uçup gitmişti.

***

* Eski Mısır'da mumyalanan ölülerin iç organlarını saklamak için kullanılan ve kapağında genellikle insan ya da hayvan baş figürü bulunan şişkin gövdeli kap.

İkinci aşamadan kısa bir süre sonra o binaya tekrardan çağrıldık. Çağrıldık diyorum çünkü April'ı da istiyorlardı. Bizi, Profesör Gardner ve henüz tanışma fırsatı bulamadığım iki adam karşıladı. Adamlar görüşme boyunca hiç konuşmadı. Her öğrenciyle kendi okulundan hocaların ilgilendiğini o gün anladım. Yaptıkları şey her neyse bizim okulumuzda bu işle ilgilenen Marcus ve Profesör Gardner'dı. Başka kimsenin haberi var mıdır, diye düşündüm. Gizliliğe bu kadar önem verdikleri düşünülürse pek mümkün görünmüyordu. Etrafa bakındım, Marcus bugün görünürlerde yoktu. Nerede olduğunu merak ettim ama bu merakım Profesör Gardner'ın konuşmasıyla bölündü.

"Günümüzde iyi arkeologlar ve sanat tarihçileri kolay yetişmiyor," diyerek söze başladı. Karşılıklı oturduğumuz dikdörtgen masada, ellerini masanın üstüne uzatıp parmakları birbirine kilitledi. "Bu konuda uzmanlar yetiştirebilmek için ben ve diğer meslektaşlarım potansiyeli olan gençleri seçiyoruz."

Sözün gideceği yeri merak ederken oturduğum yerde kıpırdandım. April'ın bir an için bana baktığını da fark ettim. Gözlerinde şaşkınlık vardı.

"Öncelikle bilmeniz gereken, size teklif edeceğimiz şey oldukça özel bir oluşumun parçası. Bu yüzden gizlilik esasına dayanıyor."

Gizlilik konusundaki bu titizlik insanın içine kurt düşüren cinstendi. Bu durum beni geriyordu ama herkes gibi benim de zaaflarım vardı. Konuşma devam ettikçe düşüncelerim de değişecekti.

"Kabul ederseniz size sınırsız bir kaynak sunulacak." Profesör Gardner gülümseyerek konuşmasına devam etti. "Birçok tarihi eseri yakından inceleyebileceksiniz. Burada ülkenin en büyük profesörleriyle çalışma fırsatı yakalayacaksınız."

Sözleri bu mesleğe gönül vermiş her öğrencinin duymak isteyeceği türdendi. Ulaşamayacağım bir dünyanın kapılarını aralayacaklarını söylüyorlardı ve ne yalan söyleyeyim, etkilenmiştim.

"Eğitiminiz için gereken tüm materyalleri sağlayacağız. Ayrıca kabul edenlere burs da verilecek."

Maddi destek bu aralar ihtiyacını duyduğum en acil şeylerden biriydi. Doktoraya başladığımdan beri doğru düzgün çalışamıyordum ve bakmak zorunda olduğum bir çocuğum vardı. Bu da teklifi kabul etmem için geçerli bir başka sebepti. Kafamı kurcalayan tek bir şey vardı.

"Teklif ettiğiniz bu şey yasal mı profesör?"

Karşımdaki kadın gülümsedi. "Başarılı gençler yetiştirmek istiyoruz. Bunun için onlara gereken tüm imkânları sunuyoruz." Ellerini iki yana açıp devam etti, "Ben yasal olmayan bir şey göremiyorum."

İkna edilmek istiyordum. Tekrardan tarihi eserlerin içerisinde kaybolmak için sabırsızlanıyordum. Zaten kararımı çoktan vermiştim. Bu yüzden Profesör Gardner'ın cevabını çok fazla irdelemedim.

"Kabul ediyorum profesör."

27.BÖLÜM

Geçmişin İzinde V

2017/New York

Sofia

Yılbaşının ertesi günüydü. Chris'le alışverişe çıkmıştık. Market rafları arasında dolaşırken telefonuma bir mesaj geldi, Marcus'tandı. Açıp baktığımda, ekranda Chris'le benim evin önünde kardan adam yaparken çekilmiş fotoğrafımızı gördüm. Poz vermemiştik hatta bu fotoğrafın çekildiğinden haberim bile yoktu. Fotoğrafın altında tek bir cümle yazılıydı,

"Hemen görüşmeliyiz."

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Gözlerim Chris'i aradı. Birkaç saniyeliğine telefon ekranına bakmıştım ve oğlum ortalardan kaybolmuştu. Panik duygusu beni ele geçirirken adını seslendim. Rafların arasına tek tek bakarken, onu indirimli kitapların satıldığı bölümde buldum. Rahat bir nefes alırken yanına hızlı adımlarla vardım.

"Bunu alabilir miyiz?" dedi elindeki bitki bilim kitabını gösterirken. Sorusunu duymazdan geldim ve ona sıkıca sarıldım.

"Bir daha yanımdan ayrılma sakın," dedim onu göğsüme sıkı sıkı bastırırken. "Asla Chris, anlıyor musun?"

Kollarımın arasından çıkmak için debelendi. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Hadi gidiyoruz," dedim elinden tutarken. Bu hoşuna gitmedi, elini avucumdan çekti. "Çocuk değilim."

Chris'in ergenlik sancılarına ayıracak zamanım yoktu. Elimi bırakınca omzundan sıkıca kavradım ve onu kendime yakın tuttum. Tedirgindim. Şu an istediğim tek şey Chris'i güvenli bir yere götürmekti.

"Kitabı alabilir miyiz?" diye sordu. Derin bir nefes aldım ve kasaların olduğu tarafa baktım, sıra yoktu. Sadece birkaç dakika sürecek, onu üzme, diye düşündüm.

"Alabilirsin."

Marketten çıktığımızda arabayı direkt Bayan Loyal'ın evine sürdüm. Bahçe içerisinde iki katlı klasik Amerikan evlerinin olduğu sakin bir muhitte oturuyordu. Salonunun perdeleri açıktı ve onu pencere önündeki kırmızı berjerde oturmuş kahve içerken görebiliyordum.

"Eve gideceğimizi sanıyordum," diye sızlandı Chris.

"Bayan Loyal'la bir şey konuşmam lazım tatlım." Sesimin sakin çıkması için çabalamıştım ama Chris bir terslik olduğunu çoktan sezmişti.

"Gergin görünüyorsun."

Ona gülümsemeye çalıştım. "Yo, iyiyim bebeğim."

Garaj yoluna arabayı park ettiğimde Bayan Loyal koltuğundan kalkmıştı. Biz sokak kapısına varana kadar çoktan kapıyı açmış, gülümseyerek bizi bekliyordu. Benim hâlimi gördükten sonra yüzündeki gülümseme bir anlığına kayboldu ama hemen sonra Chris'e bakarak tekrardan gülümsedi.

"Hoş geldiniz," diyerek bizi içeri aldı. Chris kapıdan

koşarak girdi ve yeni aldığımız kitapla birlikte üçlü koltuğa uzandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Bayan Loyal bana sarılırken. Başımı hayır anlamında salladım. Bir an Chris'e baktı ve "Mutfağa geçelim," dedi.

Mutfağın ortasında küçük, yuvarlak bir masa vardı. Ahşap sandalyeye oturduğum sırada Bayan Loyal bana bir fincan kahve doldurdu.

"Neler oluyor Sofia?" diye sordu. Sesi endişeliydi.

Telefonumu çıkarıp gelen mesajı gösterdim. "Bana bu mesajı atmış."

Bir saniyeliğine fotoğrafa baktı. "Seni mi takip ettiriyormuş?" Ardından kaşları çatıldı. "İyi de niye?"

"Bilmiyorum." Başımı ellerimin arasına aldım. "Bebeğimi benden alacak diye korkuyorum."

"Sakinleş biraz." Kahve fincanını önüme itti. "Chris'in onun oğlu olduğunu bilmiyor."

"Takvim hesabı yapmayı bilecek kadar zeki bir adam. Hem durup dururken neden böyle bir fotoğraf atsın?" Sesimi alçaltıp devam ettim. "Ne diye gizlice bizim fotoğrafımızı çeksin?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Gidip onunla konuşmalısın."

"Ya bebeğimi benden almaya kalkarsa?" Bunun düşüncesi bile içimin büyük bir sıkıntıyla dolmasına sebep oluyordu.

"O kadar kolay değil. İsminin bir skandala karışmasını istemeyecek kadar kibirli bir adam o," dedi Bayan Loyal.

"Çok korkuyorum," dedim ağlamaklı bir sesle. Uzanıp elimi tuttu.

"Seninle tanıştığımız günü hatırlıyor musun?"

Nasıl hatırlamazdım ki! Hastane odasında tanışmıştık.

Doğum sancılarıyla kıvranırken o gün de aynı bugünkü gibi elimi tutuyordu. Hayatım boyunca gördüğüm en iyi hasta bakıcıydı. "Hatırlıyorum."

"O gün de bebeğine bir şey olacağı için çok korkuyordun."

Zor bir doğum olmuştu. Doktor benden her ıkınmamı istediğinde başaramayacağım için çok korkmuştum. Bayan Loyal benimle doğumhaneye girmeseydi, doğum boyunca bana destek olup cesaretlendirmeseydi belki başaramazdım da. Sonrasında, Chris'i büyüttüğüm yıllar boyunca bana yardımcı olmaya devam etmeseydi ne hâlde olurdum kim bilir.

"Korkularına rağmen başardın Sofia. Chris senin sayende bu yaşa geldi." Elimi tutan parmaklarını sıkıp devam etti, "Şimdi yine korkuyorsun ama Chris'i senden kimse alamaz."

"Benden daha güçlü."

Bayan Loyal güldü. "Yanılıyorsun hayatım. Sen ondan daha güçlüsün. Her şeye tek başına göğüs gerecek kadar güçlüsün." Beni cesaretlendirmek istediği aşikârdı.

Düşmek için fırsat kollayan gözyaşlarım yavaşça yanağımdan aşağı süzüldü. Bayan Loyal bana şefkatle gülümsedi.

"Chris bende kalsın bu akşam. Sen gidip Marcus'la konuş."

Marcus'la insanların gitmeyi pek tercih etmediği tenha bir barda buluştuk. Benden önce gelmişti. Önünde bir viski kadehi duruyordu. Yüzü asıktı. Cesaretimi toplayarak yanına gittim. Kadehten başını kaldırıp bana baktı.

"Attığın mesaj da neyin nesi Marcus?" dedim yüzümde sert bir ifadeyle. İçin için korkuyordum ama bunu belli etmek benim hayrıma olmazdı.

"Çocuğun mu var?" Söylediği ilk şey bu olmuştu.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim karşısına otururken.

Masanın üstüne doğru eğildi. Nefesi alkol kokuyordu. "Doğurdun değil mi? O baş belası bebeği doğurdun."

Oğlumdan bu şekilde bahsetmesi midemi bulandırmıştı. Sorusuna cevap vermek yerine aklımdaki soruyu sordum. "Neden gizlice fotoğrafımızı çektin?"

Marcus güldü. Bu uğursuz bir gülüştü. "Başına gelecekleri bilmiyorsun."

Sesindeki tehlike beni harekete geçirmişti. Korumacı tarafım ön plana çıkarken sırtımı dikleştirdim. "Eğer oğluma dokunmaya kalkarsan seni doğduğuna pişman ederim!"

"Piçin umurumda bile değil." Kelimeleri tükürür gibi söylemişti. Ellerim oturduğum sandalyenin kenarlarını sinirle kavradı.

"O zaman niye çağırdın beni buraya?"

Marcus tehditkâr bir şekilde parmağını bana doğru salladı. "Çocuğun benden olduğunu söyleyecek olursan onu senden alırım."

Söylemesinden korktuğum şey buydu işte. Oğlumu benden alma ihtimali vardı. "O benim çocuğum. Sadece benim, anlıyor musun?"

"Tek başına yaptığını mı söylüyorsun? Hz. Meryem değilsen böyle bir şansın yok Sofia," dedi Marcus alay eden bir sesle. Bana doğru iyice yaklaşıp arsızca devam etti, "Senle yaşadıklarımızı şöyle bir düşünüyorum da Hz. Meryem kadar temiz biri olmanın zaten imkânı yok."

Ona duyduğum nefret söylediği her kelimeyle büyüyordu. Dayanamayarak yüzüne tükürdüm. Bu onu daha saldırgan bir hâle getirmekten başka bir işe yaramadı. Bileğimden tutup sertçe kendine çekti. Uzaktan bakan biri sarılıyormuşuz zannedebilirdi ama o sırada Marcus zehirli kelimelerini kulağıma fısıldamakla meşguldü.

"Çocuğun benden olduğunu kimseye söylemeyeceksin. Eğer bu duyulursa küçük piçini senden alırım." Alkol kokan nefesi kulağımda yapış yapış bir his bırakıyordu. Bana bu kadar yakın olmasından rahatsızdım. Geri çekilmeye çalıştım ama izin vermedi.

"En başından beri istemedin onu. Şimdi niye alasın?"

Burnundan homurtulu bir nefes aldı. "Sevgiyle büyütmek için mi alacağımı sanıyorsun? Piçine bakmak için gönüllü olacağımı falan mı düşünüyorsun?" Tehditkâr bir sesle devam etti. "Benimle ilgili ağzından tek bir kelime çıkarsa oğluna dünyanın en kötü çocukluğunu yaşatacağıma emin olabilirsin."

"O sadece benim çocuğum!" Sesim tıslayarak çıkmıştı. "Onun kılına bile dokunmaya kalkarsan seni mahvederim Marcus. Bunu yapmaya, tapındığın kariyerinden başlarım."

"Benimle uğraşacak zamanın olmayacak," diye homurdandı.

"Ne geveliyorsun ağzında?"

"Yakında anlayacaksın."

28.BÖLÜM

Geçmişin İzinde VI

Sofia

2017/New York

Marcus'la yaptığım konuşmanın üstünden iki gün geçmesine rağmen hâlâ gergindim. Söylediği şeyler kafamı kurcalıyordu. Chris'i Bayan Loyal'a emanet etmeden hiçbir yere gidemiyordum.

Dersten çıktıktan sonra son bir yıldır yaptığım gibi araştırma merkezine gittim. Normal zamanlarda inceleyeceğim tarihi eserler için giderdim ama bugün özel bir toplantı için gidiyordum. Toplantı konusunu söylememişlerdi fakat katılım zorunluluğu vardı.

Binadan içeri girip en üst kata çıktım. Bana her zaman fazlasıyla kasvetli gelen toplantı odasına girdiğimde April'ı gördüm. Bugün dersi olmadığı için okulda görüşememiştik.

"Selam!" dedi bezmiş bir ses tonuyla. "Gözlerinin altındaki şişliklerle harika görünüyorsun."

"Gece uyuyamadım." Yanındaki sandalyeye oturdum. "Senden n'aber?"

"Eh işte!" dedi dudak bükerek. "Alex'le planlarımız vardı. Toplantı hepsini bozdu."

"Ne toplantısıymış bu?"

April omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Toplantı saati geldiğinde masadaki tüm sandalyeler dolmuştu, bir tanesi hariç. Masanın en başında bulunan, yüksek arkalıklı, deri kaplı sandalyenin sahibi henüz gelmemişti.

Birkaç dakika sonra odanın kapısı açıldı. Kumral, kısa kesim saçlara sahip, uzun boylu ve zayıf bir adam girdi içeri. Hayatım boyunca ilk kez gördüğüm bu adam, antrasit renkli bir takım elbise giymişti. Modayla ilgisi olmayan birisi bile bu takımın usta bir terzinin elinden çıktığını anlayabilirdi.

Adamın ardından bir örnek siyah takım elbise giymiş on iki erkek girdi içeri. Hepsi ellerinde birer zarf tutuyordu ve her biri masadaki bir sandalyenin ardına geçti. Ne olduğunu anlayamamıştım ama bu durumdan hoşlandığım söylenemezdi. April'a doğru tedirgin bir bakış attım.

"Bu da neyin nesi böyle?" diye sordu.

"Bu sefer bayağı özel eserler geldi galiba," diye tahminde bulundum. İncelememiz için getirilen eserler bu şekilde verilmezdi gerçi ama aklıma başka bir fikir de gelmiyordu.

"Biraz ürkütücü." Onu başımla onayladım. Kesinlikle rahatsız edici bir durumdu.

"Hepiniz burada neden toplandığımızı merak ediyorsunuzdur," diyerek konuşmaya başladı adam. Sesindeki güçlü tını ona odaklanmamızı sağlamıştı. "Ama en çok merak ettiğiniz şey benim kim olduğum, değil mi?"

Masanın başındaki sandalyeye oturduğunda, arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Hâl ve tavırları gayet rahattı. Ondaki bu rahatlık beni daha çok geriyordu. He-

pimizin üstünde psikolojik üstünlük sağlıyordu.

"Son bir yıldır burada üst seviye eğitim alıyorsunuz. Teorik bilgilerinizin yanında pratik bilgilerinizi de bol bol test etme fırsatını buluyorsunuz." Adam kendisine en yakın sandalyede oturan, doktora öğrencisi genç bir kadını işaret etti. "Buraya geldiğinden beri kaç tane inceleme yaptın?"

Genç kadın bir an için afalladı. Böyle bir soru beklemediği her hâlinden belliydi. Sonra cevapladı. "Dokuz tane figürin, sayısız sikke..."

Adamın yüzünde bir gülümseme belirdi ve masadaki başka bir öğrenciyi işaret etti. "Ya sen, kaç tane inceleme yaptın?"

"İki tane hydria*, iki tane gravür, üç tane de mühür."

"Harika," dedi adam, yüzündeki gülümseme devam ederken. "Tarihi eserlerde orijinal ve replikaları ayırma konusunda epey bir yol katettiniz. İncelemeler açısından da hayli verimli bir seneydi."

Cümlesini tamamlayınca sandalyelerimizin arkasında duran adamlara başıyla işaret verdi. Odada aynı anda hareket eden on iki adam ellerinde tuttukları zarfları önümüze bıraktılar. Bu durum fısıldaşmalara neden olmuştu. Masanın başındaki adam tek bir el hareketiyle herkesi susturdu.

"İncelemeler dışında sizlere sunduğumuz burs imkânlarından memnun musunuz?" diyerek tekrardan konuşmaya başladı. Her ne kadar bir soru gibi görülse de öyle değildi. Sadece bizim için yaptıkları şeylerin altını çizmek için konuşuyordu. "Unutmayın, her biriniz özel olarak seçildiniz. Her birinizin uzmanlaşmak için eğitildiği alanlar birbirinden farklıydı. Bu süreçte sizlere fazlasıyla cömert davrandık." Söylediği her kelimeyle birlikte

* Antik Yunan'da Arkaik ve Klasik dönemlerde kullanılan büyük su kabı.

ses tonu değişiyordu. Gülümsüyordu ama sesi biraz sonra gözünü kırpmadan ciğerimizi söküp alacakmış gibi sertti. "Şimdi, yaptığımız tüm bu iyiliklerin karşılığını ödeme zamanı geldi."

"Ne ödemesi?" diye sordum dayanamayarak. "Buraya kabul edilirken herhangi bir ödemeden bahsedilmemişti."

Karşımdaki adam yüzündeki gülümsemeyi bozmadan cevap verdi, "Bir bedeli olacağını düşünmemiş olamazsınız, değil mi?" Odadaki herkese hızlıca bir baktı. "Bu kadar zahmete sırf sizler iyi yerlere gelin diye girmedik herhalde."

"Bursları mı geri istiyorsunuz?" Soruyu soran masanın sonunda oturan Gary'ydi. İncelemeye geldiğim günler onunla ayaküstü sohbet ederdik. Nazik ve arkadaş canlısı bir gençti.

"Hayır, istediğimiz biraz daha farklı. Yeteneklerinizi bizim için kullanmanızı istiyoruz."

"Zaten sizin için çalışıyoruz," dedi April. "Sizin için incelemeler yapıyoruz."

"Hadi ama güzelim! Tüm bunlara inanmış olamazsın, değil mi?" dedi adam yüzünde sahte bir şaşkınlıkla. "İçeriye yeni aldığımız çaylaklara işlerimizi ilk günden teslim edecek kadar acemi miyiz? O eserler önünüze gelene kadar kaç defa inceleniyor bir bilsen."

Masadan bir başka ses yükseldi. "Bizden ne tür incelemeler istiyorsunuz?"

"Çalışmak için hevesli birisini görmek ne güzel!" dedi adam gözlerini soru soran çocuğa dikerek. "İstediğimiz şey burada yaptığınızdan pek de farklı değil. Tek farkı artık incelemeleri burada değil de tarihi eserlerin bulunduğu yerlerde yapacaksınız. İncelediğiniz eserin orijinal olduğuna emin olduğunuzda da onu alıp buraya getireceksiniz. Hepsi bu kadar!"

Söylediği sözler masumane duruyordu ama süslü kelimelerinin altındaki gerçeği görüyordum. Burnumdan bir "Hıh!" sesi çıkarmadan edemedim.

"Bir şeyi merak ediyorum," dedim adama bakarak. "İncelenecek ve eğer orijinalse buraya getirilecek eserler için neden bize ihtiyaç duyuyorsunuz? Bunun için daha yetkili insanlar olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Sizi bunun için eğittik," dedi gülerken.

Başımı anlıyorum der gibi yavaşça salladım. "Peki, bu inceleme ve sevkiyat yasal bir süreç içerisinde mi olacak?"

Adam ne demek istediğimi anlamıştı. İfadesi yavaş yavaş değişiyordu. Tıpkı fırtına öncesi bir araya toplanan kara bulutlar gibiydi.

"İnceleyeceğiniz şeyler oldukça nadide parçalar olacak. Bu tür eserlerin değerini bilen çok az sayıda insan var. Bu yüzden onları koruma altına almakta bir sakınca görmüyorum."

Bu sefer ben güldüm. "Laf oyunlarını bir kenara bırakırsak beyefendi," dedim ve cümlemi tamamlamadan önce yüzümde ukala bir ifadeyle karşımdaki adama baktım. "Bizden istediğiniz şey tarihi eser kaçakçılığına yardımcı olmak." Oturduğum sandalyeden ani bir hareketle kalktım. "Bu benim yapabileceğim bir şey değil, bu işte yokum."

"Yerine otur," dedi sakin bir sesle. Dediğini yapmadığımda ses tonu aniden yükseldi. "Sana yerine otur dedim!" Cümlesini bitirdiğinde arkamda dikilen adamları beni oturmaya zorladı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diyerek söylendim. Aynı anda masadakiler de söylenmeye başladı. April beni rahat bırakmalarını söylerken, gruptakiler illegal bir işe bulaşmayacaklarını dile getiriyordu.

"Susun," diye bağırdı adam. Yüzünde hâlâ sinir bo-

zucu gülümsemesi duruyordu. Gidip ağzının ortasına çakmak, o uğursuz gülüşünü yok etmek istedim.

"Sizi hiçbir şey için zorlayacak değilim," dedi sessizliği sağladıktan sonra. Tüylerimi diken diken eden bir sakinlikle konuşmasına devam etti, "İnsanların kendi kararlarını kendilerinin alması gerektiğine inanan bir adamım. Zorbalıkla işim olmaz." Sağ elini önümüzde duran zarflara doğru salladı. "Herkes kendi zarfını açsın."

Önümde duran sarı renkli zarfa uzandım. İçinden ne çıkacağını bilememek sinir bozucuydu. Şu an burada olan her şey sinir bozucuydu. Elimi zarfın içine soktuğumda elime değen soğuk kâğıtları dışarı çektim. Gözümün önünde onlarca fotoğraf vardı.

Chris'in fotoğrafları...

Fotoğraflara hızlıca baktım. Chris'in okulda, markette, evimizin önünde çekilmiş fotoğraflarıydı bunlar. Kiminde yalnızdı, kiminde benimleydi, kimindeyse arkadaşlarıylaydı. Marcus'un bana yolladığı karda çekilmiş fotoğrafımızda bunların içindeydi. Bardayken bana söylediği o sözü hatırladım.

Başına geleceklerden haberin yok.

Fotoğrafların ne için kullanılacağını anlamıştım. Anlamadığım şeyse Marcus, Chris'in kendi çocuğu olduğunu bilmesine rağmen onu nasıl tehlikeye atabilmişti? İçinde bir parazcık olsun, sevgi ya da merhamet yok muydu? Bunun farkına varmak içimde bir yerleri acıttı. Sonra kendi kendime kızdım. Bu Chris'i tehlikeye attığı ilk sefer değildi ki! Bundan on iki yıl önce de onu ölüme göndermek için elinden geleni yapmıştı. O sadece kendini düşünen pisliğin tekiydi. Fotoğraflar konusundaki tek endişesi onunla olan bağlantımızın ortaya çıkma ihtimaliydi. Yaptıkları için onun canına okuyacaktım. Yemin ederim ki yapacaktım bunu.

"Güzel fotoğraflar, değil mi?" dedi bizi buraya top-

layan adam. Sesi kanımızı donduracak kadar keyifli çıkıyordu. "Mesela Gary'nin büyükannesi Marry, bahçesindeki çiçeklerle ilgilenirken harika görünüyor. April ve sevgilisi Alex birbirlerine nasıl aşkla sarılmışlar. Gerçekten çok romantik."

Bakışlarım Gary ve April'ın arasında gidip geldi. Gary taş kesmişti, April ise titriyordu. Uzanıp arkadaşımı avutmak istedim ama ben de onunla aynı hastalıklı durumun içindeydim. Yaşadıklarımın ağırlığıyla midem bulanırken, karşımdaki adam sanki dünyanın en iyi filmini izliyormuş gibi hâlinden memnundu. Ellerini çenesinin altında birleştirdiğinde bana doğru döndü.

"Fotoğrafların hepsi çok güzel ama beni en çok senin zarfından çıkan fotoğraflar etkiledi Sofia. Tanıdığım en genç ve en harika anne sensin. Chris oldukça şanslı bir çocuk."

Chris'in ismini böyle karanlık birinin ağzından duymak nefesimi kesmişti. Haberim olmadan çocuğumun yakınlarına kadar sokulmuş olmaları akıl sağlığımı korumamı güçleştiriyordu. Korku, damarlarımdaki kana karışırken boğazım kurumuştu. Bulaştığım pislik beni ele geçirmişti. Kaybetme korkusu bedenimi altüst ediyordu.

"Demin de söylediğim gibi insanların kendi kararlarını kendilerinin almasından yanayım. Bu yüzden sizi zorlayacak değilim." Birkaç nefeslik zamanı masadakilere bakarak geçirdi. Geçen saniyeler kurşun ağırlığındaydı. "İsterseniz bizimle çalışmaya devam edebilirsiniz ya da isterseniz sevdikleriniz için cenaze töreni planları yapmaya başlayabilirsiniz. Siz hangisini arzu ederseniz..."

Çaresizlik tarafından alıkonulmuşken masadaki diğer on iki kişinin yüzünde de aynı ıstırabı gördüm. Elimizde sevdiklerimizin fotoğrafları duruyordu ve hayatımızın en önemli kararını vermemiz gerekiyordu.

29.BÖLÜM

Düşüş VII

2017/İstanbul

Mert

Eve döndüğümde gitmişti. Gideceğini bildiğim hâlde onu burada bulamamak hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama günün en büyük hayal kırıklığı bu değildi. Sofia'nın gerçeklerini öğrendiğimde onunla ilgili iyi olan her şeyin rengi siyaha boyanmıştı. Bu yüzden çekip gitmesi, hüzün sıralamamda sonlarda yer alıyordu.

Hayat çoğu zaman öngörülebilirliğin ötesinde oluyordu. Ne zaman ne yaşayacağımızı kestirmek güçtü. Sofia birkaç saat önce benimle terasta uzanıyordu, şimdi kim bilir neredeydi?

Ayaklarım beni salona yönlendirdi, yatak odasına girmek istemiyordum. Kendimi koltuğa bıraktım. Hislerim felç olmuştu, nefes alışverişlerim yavaştı. Polislere anlattığım gerçekler içimde kalan son enerjiyi de tüketmişti. Kaç saat kalmıştım orada? İki? Üç?

Sonrasında eve gitmek istememiştim. Gün ağarana kadar, sokaklar yine insanlarla dolana dek boş boş yürü-

müştüm; yürümek düşünmemi engelliyordu. Oysa düşünecek çok şeyim vardı ama bunları kaldıracak gücüm yoktu. Yediğim ilk darbe nefesimi kesecek kadar acıtmıştı. Düşüncelerimle gelecek diğer darbelere henüz hazır değildim. Afallamıştım. Şu an yaptığım tek şey, yaralı bir hâlde köşeme sığınmaktı.

Koltukta öylece ne kadar süre oturduğumu bilmiyorum. Kapalı perdelere rağmen içeriye sızmak için çabalayan güneş beni rahatsız etti. Günün ilk yarısı boyunca telefonlarım saat başı çalıp durdu. Neyse ki akşama doğru yerini sessizliğe bıraktı.

Pia'yla Herkül yemek ve tuvalet için ağlamaya başlayana kadar yerimden kıpırdamadım. İkisi de beni harekete geçirmek için patileriyle dürtüp duruyordu. Onları beslemek için yerimden kalktım. Mutfağa geçerken koridordaki köpek kakasını gördüm. Normalde beni rahatsız edecek bu görüntüye boş gözlerle baktım. Kaç saattir tuvaletlerini tutuyorlardı, yaptıkları çok normaldi. Onları ihmal ettiğim için kendimi kötü hissettim ama durumu düzeltmek için harekete geçmek zor geliyordu. Yerdeki pisliği temizledim, mama kaplarına yem ve taze su koydum.

"Sıkışırsanız yine yapın tuvaletinizi," dedim ikisinin de başlarını okşayarak. Büyük ihtimalle dediklerimden hiçbir şey anlamamışlardı.

Uykusuz geçen gece ve tüm günün ardından üstüme derin bir uyku hâli çöktü. Yorgundum. Kilolarca ağırlığın altında ezilmişim gibi güçsüzdüm. Tek yapmak istediğim şey, hiçbir şey düşünmeden günlerce uyumaktı. Koltuğa kıvrılıp huzursuz bir uykuya daldım. Bundan sonra uzunca bir süre huzurlu bir uyku çekemeyeceğimi çok yakında öğrenecektim.

***

Ertesi gün uyandığımda koridordan gelen ağır kokular burnumun direğini sızlattı. Pia ve Herkül haklı olarak tüm koridoru umumi tuvalete çevirmişlerdi. Orayı temizlerken on dakikalığına da olsa içimdeki acıyı unuttum. Gece boyu gördüğüm kâbuslar da zihnimden uçup gitmişti.

"Sizi tekrardan dışarı çıkaracağım," dedim temizlik işlemini bitirdiğim sırada. "Ben acı çekiyorum diye siz de benimle birlikte eve hapsolmak zorunda değilsiniz."

Telefonumun çalmasıyla salona geçtim. Arayan patronumdu. Şu an konuşmak istediğim en son insandı ama mecburen aramasına cevap verdim. Haber vermeden ortadan kaybolmuştum ve gün boyu telefonlarını açmamıştım. Çok hoş bir konuşma olmadı. Birçok konuda haksız bulduğum bir adam olsa da bu konuda ona hak veriyordum. Hastalandığımı, yarın işe geleceğimi söyleyerek durumu kurtarmaya çalıştım.

Günün geri kalanı Sofia'yla geçirdiğim günleri düşünerek geçti. Onu rıhtımda bulduğum geceden başlayıp hayatımdan çıkardığım geceye kadar geçen her ânı bir bir düşündüm. Günler sayılıydı ama hafızamı yokladıkça birçok anı biriktirdiğimizi fark ettim. Sapanca'ya gidişimiz, İstanbul'da gezdiğimiz yerler, birlikte çıktığımız Galata Kulesi, yenilen yemekler ve izlenilen filmler...

İlk bakışta tüm bunlar romantik ve eğlenceli anılar gibi duruyordu. Sonra yavaş yavaş detaylar gün yüzüne çıkmaya başladı. Yaşandığı an üstünde durmadığım ama şimdi farkına vardığım detaylardı bunlar.

Onu bulduğum gece ve sonrasında polise gitmemek için ürettiği bahaneleri düşündüm. O an için söylediği her şeyi yaşadığı şoka bağlamıştım ama şimdi anlıyordum:

Sofia polise hiç gitmemişti. Buna rağmen çantasını bulmuştu. Hem de kapkaççının ölüm haberini görmemden birkaç gün önce... Adamın ölümüyle bir ilgisi var mıydı, yoksa sadece bir tesadüften mi ibaretti bilmiyordum. Bu, onun ardında bıraktığı gizemlerden biri olarak kalacaktı.

Dışarı çıkarken taktığı şapka ve berelerinin de sadece tarzının bir parçası olmadığını artık biliyordum. Gerçek kimliğini saklamaya çalışıyordu. Bir siren sesi duyduğunda yerinden sıçraması, yüzünü göğsüme gömerek sıkıca sarılması beni gülümsetiyordu. Aniden yükselen sesin onu korkuttuğunu düşünüp her defasında ona sıkıca sarılıyordum. Allah kahretsin ki polislerden kaçıyor olabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim.

Sapanca'ya gitmeyi teklif ettiğim zamanki hevesi, tehlikenin merkezi olan bu şehirden uzaklaşmaktan ibaretmiş. Orada yaşadığımız yakınlaşma gerçek miydi, yoksa tek amacı beni baştan çıkarıp gözlerimi gerçeklere karşı kör etme isteği miydi emin olamıyordum. Hislerinde yalan söylemedi. Söylese anlardım, diyorum ama hemen sonra bunca şeyi anlayamadıktan sonra onu mu anlayabilecektim, diyorum. Gerçek kimliğini gizlemek için söylediği yalanlar bir yanda, aramızda yaşananlar bir yanda duruyordu. Bu konuda büyük ikilemdeydim. Gerçeği kolay kolay çözebileceğimi de sanmıyordum.

Olanları fark edemediğim için kendime kızgındım. Ona âşık olduğum için kalbime kızgındım. Kalbimse onu evden kovan mantığıma kızgındı. Hafızam ona son kez bakmayan gözlerime kızgındı. İçimde birbirinin öfkesiyle beslenip duran bir sürü kızgınlık vardı. Birbirleriyle girdikleri kavgada ruhumdan parçalar koparan bir savaştı bu.

Ne kadar düşünürsem düşüneyim, yollar aynı yere çıkıyordu: Onunla karşılaştığım o geceye. Aslında hiç

tanımadığım bir kadını, ilk günden hayatımın merkezine koyduğuma bir türlü inanamıyordum. Nasıl olmuştu da ona bir anda bu kadar çok güvenebilmiştim? Ne ara bu kadar âşık olmuştum? Bir bakış, bir anlık gülüş, bir eda yetiyor muydu gerçekten âşık olmaya? Onu yıllardır kalbimde taşıyormuşum gibi hissetmemin mantıklı bir açıklaması var mıydı? Aşk dedikleri şey insanı sahiden kör, sağır, dilsiz mi bırakıyordu? Hayatıma yıldırım gibi düşen bu kadın beni kalbimden çarpmıştı ve durumu kabullenmem hiç kolay olmayacaktı.

***

İşe gitmem için hazırlanmam gerekiyordu. Tüm tatsızlıkları yaşadığımız geceden beri yatak odasına girmemiştim ama şu an mecburdum. İlk adımı atarken tereddütlüydüm, sonraki adımları atmak daha kolaydı. Oda sanki hiçbir şeye tanık olmamış gibiydi. Her şey yerli yerindeydi. Tek eksik Sofia'nın varlığıydı. Üstelik onun eksikliğini fark etmek için bu odaya girmem gerekmiyordu, evdeki sessizliğe kulak kabartmam yeterliydi.

Üstümü değiştirmek için temiz kıyafetleri dolaptan çıkardım. Gömleğimin düğmelerini kapatırken komodinin üstündeki kozalak gözüme takıldı. Yıldız Parkı'nda yaptığımız yürüyüşte bulmuştuk. İkimizin de bugüne kadar gördüğü en büyük kozalaktı. Elime aldım, kabuklu yüzeyinde parmağımı gezdirdim. "Yanına almayı unutmuş," diye kendi kendime mırıldandım. "Ya da bilerek bırakmış." Sanırım bunu asla bilemeyecektim.

Kozalağı komodinin üstüne geri bırakırken bu sefer de Sofia'nın kullandığı yastıkla göz göze geldim. İçimden bir ses, yastığa sinen kokusunu içime çekmemi söylüyordu. Oldukça baskın bir istekti bu. Bir an için elim yastığa gitti. Üstünde birkaç tel saçı kalmıştı. Gülümse-

meden edemedim, çok güzel kumral renkli saçları vardı. Cesaret edip yastığı koklayamadım. Dışarı çıkabilecek kadar kendimi toplamışken kokusuyla tekrardan bir enkaza dönüşmek istemiyordum.

Sofia hayatımın çok küçük bir kısmında yanımdaydı. Buna rağmen giderken bıraktığı acısı uzun süreceğe benziyordu. Sanki dirseğimi bir yere çarpmışım ya da sıcak çayla dilimi yakmışım gibi bir sızı vardı. Hayatıma dokunduğu kısacık an ve geçmek bilmeyen acısı... Onun gerçek yüzünü bilmeme rağmen geçmiyordu, aksine onu düşündüğüm her an acısı çoğalıyordu. Aşk bu muydu? Keşke kime âşık olabileceğimizi seçme şansımız olsaydı. Derin bir nefes aldım. Kimi kandırıyordum ki? Seçme şansım olsaydı, yine onun yeşim rengi gözlerini gördüğüm ilk an kalbimi ona kilitleyip bırakırdım. Lanet olsun! Aşk konusunda iflah olmaz bir aptaldım.

Duygularım beni ele geçirmeye başlamışken, hızlıca hazırlanıp çıktım evden. İş yerine gittiğimde beni merak eden mesai arkadaşlarıma hasta olduğum yalanını söylemeye devam ettim. Çok da yalan sayılmazdı. Bence kalp kırıklığı da bir hastalıktı. İnsanı yataklara düşürecek, yemeden içmeden kesecek kadar ağır bir hastalıktı.

Ofisime girdiğimde masanın üstünde duran cetvel karşıladı beni. Sofia'nın üzerine notlar yazıp, fotoğraflar yapıştırdığı t cetveliydi bu. O gece eve dönerken unutmuştuk. Birkaç gün öncesiydi ama bahsederken yıllar öncesiymiş gibi geliyordu. Belki de onunla geçirdiğim her anı yüzlerce kez kafamın içinde tekrar ettiğim için böyle hissediyordum.

Cetveli elime aldım. Üstündeki notlardan ziyade fotoğraflara takıldı gözlerim. Gülen suratlar, âşık bakışlar ve büyük yalanlar... Kalbimin henüz kırılmadığı o zamanlar şimdi bir fotoğraf karesinde donmuş durumda. Derin bir

nefesle ciğerlerimi doldurdum ve cetveli göremeyeceğim bir yere, evrak dolabının en kuytu köşesine kaldırdım.

Gün boyu Aslı ve Okan ile daha önceden iptal edilen işimiz üzerinde çalıştık. Müşteriyle yaşadığımız sıkıntılardan dolayı bir kez iptal edilen ve artık hiç istemediğim bir projeydi bu. Hele bir de ruh hâlim zaten sıkıntılıyken katlanmak daha zordu. Gerekmedikçe konuşmuyordum. Gözüm bilgisayar ekranındaki çizimlerdeydi. Mesleki yeteneklerime güvenerek kendimi otomatik pilota almıştım.

Çalışmaya daldığım sırada, "Senin neyin var abiciğim?" diye sordu Okan.

"Bir şeyim yok." Bilgisayardan başımı kaldırmamıştım bile. Sesim de inandırıcı değildi.

"Ruh gibisin. İki gündür işe de gelmedin." Okan bunu söyledikten sonra elini omzumda hissettim. "İşi aksatan biri değilsin sen. Bir şey olmuş belli."

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Okan'ın yüzüne baktım. Kaşları endişeyle çatılmıştı. "Hastaydım."

"Hadi ama kimi kandırıyorsun..." diye konuşmaya başladı ama sözü Aslı tarafından bölündü.

"Üstüne gitmesene Okan!"

Okan ellerini teslim olur gibi göğüs hizasında kaldırmıştı. "Sadece arkadaşım için endişeliyim."

"İyiyim ben," dedim gülümsemeye çalışırken. Sonra da çizime geri döndüm.

Aradan kaç dakika geçtiğini bilmiyorum ama Aslı elinde bir kupayla çıkageldi. Dumanı tüten kupayı önüme koydu. Kupayı alıp ahşap altlığının üstüne koydum.

"Bu nedir?"

"Benim ara sıra yaptığım kaçamaklardan," dedi Aslı muzırca göz kırparak. "Güven bana, iyi gelecek."

Kupaya baktım, kahveye benziyordu. "Öyle diyorsan..."

"Üzgün olduğunun farkındayım," dedi Aslı hüzünlü bir ifadeyle. Sonra sadece benim duyabileceğim bir sesle fısıldadı. "Yemeğe çıktığın kızla bir şeyler olmuş belli."

"O kadar belli oluyor mu?"

"Uzun zamandır seninle çalışıyorum Mert." Sonra burnunun ucuna dokundu. "Eh, kadın sezgilerim de kuvvetlidir. Kırık kalplerin kokusunu almakta iyiyim."

"Vodoo büyüsü yapmayı da biliyor musun?" diye sordum fısıltıyla. Ardından gülmeye başladım. Aslı da gülüyordu.

"Yeteneklerimi ifşa etme lütfen."

Birkaç saniye sessizce baktık birbirimize. Bana destek olmak istediği aşikârdı. "Berbat bir durum, değil mi?" dediğimde yüzüme kaşlarını çatarak baktı. "Şey... Yani bir erkek olarak bu kadar dibe vurmuş olmam..."

Aslı gözlerini devirdi. "Duyguların cinsiyeti olduğunu sanmıyorum Mert. Canın yanıyor ve bu hayli ıstıraplı bir süreç, biliyorum." Sonra durdu ve çenesini havaya kaldırdığında biraz bilmiş bir havayla konuşmaya devam etti, "Yine de o kadar kötü değil hissettiklerin. En azından hâlâ bir kalbin olduğunu gösteriyor. Bu, son zamanlarda nadir bulunan bir şey."

"Ne demezsin!" dedim homurdanarak. "Sıçtığımın kalbini isteyen birine seve seve postalayabilirim."

Homurdanmam bitince bana getirdiği içecekten bir yudum aldım. Kahve, krema ve alkolün tadı birbirine karışmıştı. Birkaç saniye durdum ve tadını iyice almaya çalıştım. Bu tadı biliyordum. "İçine baileys* mi koydun?"

Parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş..." dedi gülümseyerek. "Hadi kaçtım ben."

"Teşekkürler," dedim arkasından. Benimle ilgilendiği için memnundum. Dost ilgisi iyi hissettirmişti. Ayrıca

* Likör tabanlı İrlanda viskisi.

Aslı'nın şirkette baileys stoku olduğunu bilmiyordum. İçeceğimden bir yudum daha alırken kaşlarımı havaya kaldırdım. Tadı çok lezzetliydi ve gerçekten de beni rahatlatmıştı.

***

Sofia gittikten sonra herkes bana onu sormaya başladı. Herkes bizim bir arada olmamızı önemsiyormuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Ailemin restoranına gittiğimde servisi iki kişilik açtılar mesela çünkü yemeği Sofia'yla yiyeceğimi düşünmüşlerdi. Tek başıma olduğumu söylediğimdeyse Sofia'nın turta olayından sonra gelmekten mi çekindiğini sordular. Keşke tek derdimiz Sofia'nın kötü pişirdiği turtalar olsaydı. Sorular yüzünden iştahım kaçmıştı ve yemeği yarım bırakıp ayrıldım oradan.

Tam bu soruları atlattım derken kuzenim aradı. Restorandakilerin haber uçurduğunu düşündüm ama hemen sonra bu fikir saçma geldi. Kerem'i arayıp ne demiş olabilirlerdi ki? Yemeğe tek başına geldi efendim, yanında kız yoktu, rostosunu da yarım bıraktı falan mı?

Düşüncelerden sıyrılıp telefonu açtım. Kerem'in yeşil gözleri ve turuncu saçları karşımdaydı işte. Bu görüntülü aramayı bulandan da Allah razı olsun, yoksa kuzenim ne yapardı bilemiyorum. Kendisi asla ve de asla normal bir arama gerçekleştirmiyordu çünkü.

"N'aber kardeşim?" diye sordu gülümseyerek.

"İyiyim, restorandan çıktım az önce. Senden n'aber?"

"İyiyim ben de. Balayının tadını çıkarıyorum," dedi sırıtarak. "Oğlum tatil yapmayı özlemişim be!"

Güldüm. "Senin gibi bir işkolik mi söylüyor bunları?"

"Ne bileyim ya!" dedi alnını kaşıyarak. "Çalışmaktan yorulmuşum galiba. Zeynep'le birlikte biraz uzaklaşmak iyi geldi."

"Zeynep nasıl?"

"Biraz bocaladı." Kerem'in suratı düşmüştü. "Yeni ülke, yeni insanlar falan anlıyor musun? Alışkın olduğu şeyler değil."

"Çok normal değil mi?"

"Evet, çok normal," dedi beni onaylayarak. "Zamanla her şey daha iyi olacaktır."

"Amerika'ya ne zaman geçeceksiniz?"

"Henüz belli değil. Geçerken sana da haber verelim, sen de gel. Büyük aile buluşması yapalım." Kerem'in sesi hevesliydi. Hemen ardından da bana takılmadan edemedi. "Annem senin özleminle ölüp bitiyor zaten."

"Hepimizi özlemiştir," dedim gülerek. Teyzemin bana karşı aşırı bir düşkünlüğü vardı. Hatta öyle ki çoğu zaman Kerem'den ve onun ağabeyinden rol çalıyormuş gibi hissetmeme sebep olurdu. Ailemi kaybetmeseydim de beni bu kadar sever miydi, diye düşünüyorum zaman zaman.

"Senin şu kızla nasıl gidiyor?"

Sofia'yla ilgili sorulara doğal bir refleks geliştirmiştim. Göz kapaklarım benden bağımsız olarak kapanıyordu. Bu acı veren olaylara karşı vücudumun geliştirdiği bir savunma yöntemiydi sanırım.

"Yürümedi, ayrıldık."

Ona gerçekleri söyleyemezdim ya! Sofia'nın tarihi eser kaçakçısı olması mı daha kötüydü, yoksa benim bir suçluya âşık olup onu evimde saklayacak kadar saf olmam mı? Tüm bu süre boyunca olup biteni ruhumun bile duymadığını, bir güzel uyutulmamı da atlamamalıyım. En iyisi trajik hikâyemi kimseyle paylaşmamaktı.

"Hadi ya!" dedi Kerem kaşlarını çatarak. "İyi misin peki?"

Gülümsedim. "Tabii ki iyiyim. Zaten öyle birkaç günlük bir şeydi."

Ölüyorum.

Birkaç günde bittiğine inanamıyorum.

Hayatım berbat bir hâlde.

"En son konuştuğumuzda bana ciddi gibi gelmişti." Kerem'in yüzünde şüphe vardı.

"Birlikte vakit geçirince birbirimizden çok farklı olduğumuzu anladık. Yürümedi abiciğim."

Bak, bu pek yalan sayılmazdı işte. Birbirimizden gerçekten farklıydık.

"O kızda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Üzüldüğümü söyleyemeyeceğim," dedi çekingen bir sesle.

Kerem bile binlerce kilometre ötenin ardından Sofia'nın karanlık tarafını hissetmişti ama ben altmış metrekarelik evin içinde birlikte geçirdiğimiz onca güne rağmen hissedememiştim. Hayatta kalma içgüdülerim harika çalışıyordu!

"Akıllı adamsın, biliyorsun, değil mi?" dedim kuzenime gülümseyerek. O da bana gülümsedi. Konuşmayı daha fazla uzatıp, Sofia mevzusunun dallanıp budaklanmasını istemiyordum. "Arabaya bineceğim şimdi. Konuşmaya sonra devam edelim mi?"

"Dikkatli sür," dedi bana göz kırparken.

"Görüşürüz," dedim gülümseyerek.

İyiymiş gibi rol yapmak gittikçe zorlaşıyordu. Onu unutmak istedikçe daha çok hatırlıyordum. Yaşadığımız şey çok gerçekçiydi. Eğer... Eğer Sofia'nın karanlık tarafı olmasaydı, o benim tanıdığım aydınlık tarafıyla kalsaydı her şey bambaşka olurdu. Bol gişeli romantik komedi filmlerine yaraşır bir aşka ve dünya güzeli bir kadının kalbine sahip olurdum ama bizim filmimiz hiç ummadığım bir anda gerilim türüne evrilmişti. IMDb puanımızda da 8.8'i zorluyorduk.

30.BÖLÜM

Düşüş VIII

2017/İstanbul

Mert

Son bir aydır midemin üstünde şiddetli bir ağrı çekiyordum. Acı göğüs kafesimi sıkıştırıyor, zaman zaman nefesimi kesiyordu; bazense kalbimi zorladığını hissediyordum. Sabahları kalktığımda başlayan ağrı, akşam olduğunda kendini tekrarlıyordu.

Ağrının başladığı ilk günler çok umursamamıştım. Zaten o günler de çoğu şeyi umursamıyordum. Sonra bu ağrı hayatımı etkilemeye başladı. Arkadaşlarımın yanındayken, markette alışveriş yaparken, köpeklerle yürüyüşteyken... Ağrı olur olmadık zamanlarda bir anda başlıyor ve hayatımı zindana çeviriyordu.

En sonunda doktora gitmeye karar verdim. Yapılan tetkiklerin sonucunda besili bir at kadar sağlıklı olduğum ortaya çıktı. Ağrılarıma somut bir sebep bulamayıp psikiyatra yönlendirdiler. Hissettiğim ağrılar psikolojikmiş meğerse. Hastaneden ayrılırken elimde bir sakinleştirici reçetesi vardı.

Yani anlayacağınız Sofia'dan geriye; başucuma bıraktığı kozalak, yastıktaki birkaç tel saçı ve kalbimdeki acısı kalmıştı.

Belki yapmamam lazımdı ama yine de onu özlüyordum. Ona duyduğum özlem, içimdeki suçluluk duygusunu körüklüyordu. Böyle birine âşık olmayı kendime yediremiyordum. İçimde verdiğim savaşa rağmen yine de ondan vazgeçemiyordum. Düşünceler beni her gece parçalara ayırıyor, bitkin düşürüyordu. Sabah uyandığım da kalan parçalarımı yanıma alıp işe gidiyordum. Kimseye anlatamamak, her şeyi içimde tutmak en zoruydu. İçimde bir yerler kırılmıştı ve yaralarım iltihaplanmıştı. İçten içe çürüyordum. Bu ıstırap ne zaman son bulacaktı?

31.BÖLÜM

Central Park
2018/New York

Mert

İlk kez dört beş yaşlarındayken, Amerika'ya taşındığımız ilk senelerde ziyaret etmiştik Central Park'ı. Ta o zamanlardan doğanın etkileyiciliği içime işlemişti. Belki de doğaya olan tutkum tam da o gün başlamıştır, bilemiyorum. Mimarlık hayatım boyunca da en büyük hayallerimden biriydi; tıpkı New York sakinlerinin Central Park'ta yaşadığı gibi, doğayla iç içe ya da en azından yan yana olabilecekleri projeler çizmek.

Teyzemlerin yanından taşınıp, New York'a yerleştiğim üniversite yıllarımdan beri de sırf bu parkta dolaşabilmek için sık sık şehrin Manhattan kısmına gelirdim. Beton yığınlarının arasında kendinizi uçsuz bucaksız bir ormandaymışçasına doğayla iç içe hissedebileceğiniz harika bir yerdi. Benim için New York, içinde Central Park'ı barındırdığı için bu kadar güzeldi.

Bahar mevsimlerinde tadına doyulmazdı. Bense en çok sonbahar da severdim burayı. Doğanın tuvalinde yer alan tüm renkler gibi sonbaharın renkleri de beni büyülüyordu. Ağaçların büründüğü kızıl-turuncu renklere

havrandım. Parkın bazı kısımlarında yolun iki yanındaki ağaçların dalları birbirlerine doğru uzanır ve yolun üstünü kızıl yapraklardan bir kubbe gibi örter, parkın çevresine sıralanan gökdelenler görünmez olurdu. O an sanki şehrin göbeğinde değilmişim gibi hissederdim.

Yavaş adımlarla kahve ve sosisli satan seyyar satıcıların yanından geçtim. Ayaklarımın altında sararmış, kuru yapraklar hışırdıyordu. Çocukluğumdan beri küçük mutluluk sebeplerimden biri olan bu hışırtıyla gülümsedim. Bu sırada kuzeyden bir rüzgâr esti ve ensemdeki tüyler diken diken oldu, ürperdim. Havalar serinlemeye başlamıştı artık. Sırtımdaki ceketin yakalarını kaldırıp sıcak kumaşına sığındım. Ellerim pantolonumun cebinde yürümeye devam ettim.

Her hafta sonu olduğu gibi Central Park oldukça kalabalıktı. Kayalıkların üstüne tırmanan çocuklar, izin gününü aylaklık yaparak geçirenler, kimseye aldırış etmeden öpüşüp koklaşan sevgililer, çocuklarıyla eğlenen aileler, etrafta keyifle koşturan köpekler... Herkesin keyfi yerinde görünüyordu. Buradaki insanların mutsuzluğun ne demek olduğunu bildiklerini sanmıyordum. Sanki bu cennetten düşme bir bahçeydi ve burada herkes mutlu olmak zorundaydı.

Gülümsemeden edemedim çünkü şu hışırdayan yapraklar dışında içimde mutluluğun zerresi yoktu. Geçen sonbahardan beri içimi kemiren duygularım yüzünden mutluluğu hiç yakalayamayacakmışım gibi hissediyordum. Tıpkı bir yıl önce Karaköy Rıhtımı'nda hissettiğim gibi karamsar ruh hâli benliğimi ele geçirmişti. Hayatımda beni oyalayan tek şeye odaklanmıştım; işime. Ama iş başarılarının dolduramayacağı boşluk, kalbimin orta yerinde öylece duruyordu.

Her zaman ıskalıyordum.

Çocukluğuma dair ilk hatıralarımdan ta bugüne kadar, şöyle bir düşünüyorum da sevdiğim insanları her zaman bir şekilde kaybetmişim. Ya bir kaza ya yanlış seçimler ya da sadece kaderin bir cilvesi... Sebebi her ne olursa olsun sonucu belli. Mutluluğu her zaman ıskalıyordum.

Yürüdüğüm yol beni Bethesda Çeşmesi'ne çıkarmıştı. Tarihi çeşmenin üstündeki melek heykelinin açık duran kanatları oradaki herkesi kucaklıyormuş gibi görünüyordu. Hemen ardındaki göl ve az ötesindeki kızıl yapraklı ağaçlar ile bir Rönesans tablosunu anımsatıyordu. Turistler de bundan istifade edip hatıra fotoğrafı çekiyordu. Birkaç patenci genç ellerindeki kameralarla çekim yaparken çeşmenin etrafında daireler çiziyordu. Çeşmenin kenarına oturmuş yaşlı bir adam ise etrafındaki tüm bu hareketliliğe aldırmadan gazete okuyordu.

Kalabalığın arasından sıyrılıp sağ tarafa doğru yöneldim. Yol boyunca benimle birlikte uzanıp giden gölü ve sandal sefası yapan çiftleri görünce suratım düştü. Birkaç yüz metre sonra peş peşe giden birkaç fayton da görünce daha fazla dayanamadım. Tüm bunlar bana tam bir yıl önce yaşadıklarımı anımsatıyordu. Zaten her şey hafızamda tüm canlılığıyla mevcutken bir de böyle hatırlatıcılara ihtiyacım yoktu.

Başım önüme düşmüş bir hâlde mutlu insanların arasından geçip gittim. Yürüyüşün ardından eve gidecektim. Belki öncesinde köşedeki dükkândan kahve alırım, diye düşündüm. Oranın kahveleri kafein komasına girmeme yetecek kadar sertti ve çalışmalarıma odaklanmamda kesinlikle faydası oluyordu. Şirketten uzakta olmak, işten uzak olmak değildi benim için. Evde beni bekleyen tonla işim vardı. Biraz nefes aldıktan sonra kendimi projelerin arasına gömecektim.

Aklımdaki düşüncelerle yoluma devam ederken parkın içindeki Alice in Wonderland heykelinin olduğu kısma gelmiştim. Heykelin yanından geçip gidecektim ki bir çocuğun bana toslamasıyla durdum. Bana çarpan kendisi değilmiş ya da bir anda karşısında belirmişim gibi şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"İyi misin ahbap?" diye sordum omzuna dokunarak. Karmakarışık görünen sarı saçlarla çevrelenmiş başını salladı. Mavi gözleri hâlâ şaşkınlıkla yüzüme bakarken, "İyiyim," dedi.

Bu sırada çocuğun hemen arkasından bir kadın "Chris!" diye seslendi.

Yanımıza doğru yürüyen kadının saçları rüzgârdan uçuşuyor ve yüzünü kapatıyordu. Anladığım kadarıyla gözleri çocuğun üzerindeydi. Ona gülümseyip elini uzattı. İsmi Chris olan çocuk ikiletmeden onun yanına gitti. Kadın rüzgârın dağıttığı saçlarını tek bir omzuna toplarken bakışlarını çocuktan bana çevirdi. Aynı anda ben de ilk kez dikkatle ona baktım.

Kaderin tuhaf bir işleyiş sistemi vardı. Aradan geçen bunca zamana ve yaşanan onca şeye rağmen hissettirdiklerinden kaçmak için her lanet gün boyunca çabaladığım kadın, tam karşımda duruyordu. Yeşim rengi gözleri irice açılmış, dudakları sanki bir şeyler söylemek istermiş gibi açılıp kapanıyordu. Yanındaki çocuğun dağınık saçlarını düzelterek konuştu;

"Gidip biraz keşif yapmaya ne dersin?" Belli ki bu soru bana yöneltilmemişti.

Çocuğun gözleri hevesle parladı. "Gerçekten mi?"

"Fazla uzaklaşmazsan, evet" dedi Sofia, çocuğa gülümseyerek. "Belki yeni bir salyangoz türü bulursun."

"Eve götürebilir miyim?"

"O kadar eşsizini bulabilirsen olabilir."

"Harikasın anne," dedi çocuk ve koşarak uzaklaştı. Sofia arkasından, "Telefonunun sesini açık tut," diye bağırdı.

Ben çocuğun peşinden bakarken kulaklarımda anne sözcüğü yankılandı. Bu sırada yanı başımdan gelen sesle gözlerimi yumup derin bir nefes aldım.

"Merhaba Mert."

Sesindeki tatlı tını bıraktığım gibiydi. Alnını kaplayan kâkülleri, yeşim taşını andıran parlak gözleri ve o güzel gamzeleri... Neredeyse onu son kez gördüğüm akşamki gibiydi. Kâkülleri dışında saçları uzamıştı, artık beline kadar geliyordu. Gözlerinin etrafındaki çizgiler de daha belirgindi ama hâlâ güzeldi. Bana yaşattıklarına rağmen içimi acıtacak kadar güzeldi.

"Merhaba Sofia," dedim zihnimdeki sayısız düşüncenin ardından.

"Seni yeniden görmek çok güzel." Sesi samimiydi. Hatta özlem doluydu.

Seni de öyle.

İçimden geçen cevap her ne kadar özlem dolu olsa da ona karşı beslediğim bir kızgınlığım vardı. Bu yüzden canını yakmak istedim.

"Aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim Sofia."

Buruk bir tebessümle başını salladı. "Anlıyorum."

"Hiçbir şey anladığın falan yok. Hayatıma girdin, her şey doğruymuş gibi hissettirdin ve en sonunda hayatımın içine sıçıp gittin," dedim bir anlık öfkeyle. Aslında bu öfke bir anlık sayılmazdı. Aylardır içimde biriktirdiğim, yaşadıklarımızı her düşündüğümde beni allak bullak eden zararlı bir duyguydu ve şimdi bana bunları yaşatan kadın karşımdayken sakin kalamamam çok normaldi. "Öyle şeyler yaptın ki..." İşaret parmağım suçlayıcı bir hâlde ona doğru kalktı. "Öyle bir dünyada yaşıyorsun ki beni anlayabileceğini hiç sanmıyorum."

Sofia'nın yüzünden bir hüzün dalgası geçti. Güzel. Aynen böle hissetmen gerekiyor. İncinme sırası artık sende. Vicdansız ve insafsız kalbinin biraz üzülmeye ihtiyacı var.

"Kendimi savunacak değilim," dedi Sofia başını umutsuzca iki yana sallarken. "Yaptıklarım için geçerli bir sebebim olsa da bu, büyük hatalar yaptığım gerçeğini değiştirmiyor."

Sofia'nın söyledikleri kulağımdan girip buz tutan kalbime çarptı. Ne yazık ki o buz tabakası öylesine kalındı ki sözlerinin bir etkisi olmadı. Sadece yüzüme alaycı bir tebessümün yerleşmesini sağladı.

"Senin hayatına girmek, planlarım arasında yoktu. Sana zarar vermek istemezdim," dedi üzgün bir sesle.

"Doğru, ilgi alanların daha değerli şeyleri kapsıyor," diye homurdandım.

"Kızgınlığını anlıyorum." Çok sakindi. Onun bu sakinliği sinir bozucuydu. "Hazır karşılaşmışken bana beş dakikanı ayırabilir misin?"

"Niçin?" diye sordum gerekenden daha yüksek bir sesle. Ona karşı duyduğum sevgi ve nefret, beni duygularını kontrol etmeyi beceremeyen yeni yetmelere çeviriyordu. Kahretsin!

"Sana anlatmak istiyorum." Beklenti dolu gözlerle yüzüme baktı. "Başımdan geçenleri bilmelisin."

Güldüm. "Bunları anlatmak şimdi mi geldi aklına?"

"Lütfen Mert, sadece beş dakika..." diye üsteledi.

Gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Bakışlarının üzerimde gezinmesini delicesine özlediğim aylar olmuştu. Âşık olduğum ama kime ait olduğunu bilmediğim bu gözleri gerçekten çok özlemiştim. Teklifini kabul edeceğimi biliyordum. Belanı arıyorsun Mert, diye geçirdim içimden. Kendime savurduğum lanetlerden sonra sinirle burnumdan soludum.

"Sadece beş dakika..." dedim saatimi işaret ederken.

Sofia'nın yüzü, Noel sabahı hediyelerini açmaya giden çocuklar gibi aydınlandı. Sonra ilerimizdeki yeşil banklara baktı.

"Şu banka oturalım mı? Chris döndüğünde beni bulabilsin istiyorum."

"Anne olduğunu bilmiyordum."

Sofia gülümsedi. "Bir yıl öncesine kadar bana anne demiyordu."

Burnumdan bir "Hıh!" sesi kaçıverdi. "Oğlunun olduğunu söylememek için harika bir bahane bu."

"Haklısın söylemedim, birçok şeyi söylemediğim gibi."

Bunu dile getirmesiyle suratım asıldı. Chris'in bizi görebileceği kadar meydanda ama konuşacak mahremiyeti sağlayacak kadar da izole olan banka doğru yürürken sessizdik. Yan yana oturduktan sonra aramızdaki rahatsız edici sessizliği tatlı sesiyle böldü.

"Chris'e hamile kaldığımda on sekizime yeni girmiştim," diyerek anlatmaya başladı.

Âşık olduğu hocasının onu nasıl ortada bıraktığını, bebeğini nasıl tek başına büyütmek zorunda kaldığını anlattı. Mastırından sonra eğitimine ara verişinden bahsetti. Hem okuyup hem çalışıp bir yandan da Chris'i büyüterek geçirdiği yıllarını samimiyetle bir bir anlattı.

Dikkatimi çeken iki şey olmuştu: Yaşadığı zorluklardan asla yakınmıyordu ve tabiri caizse Chris'e tapıyordu. Onun için yapamayacağı şey yoktu. Kelimenin tam anlamıyla yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Tarihi eser kaçakçılığı işini de bu yüzden kabul etmişti. Evladıyla sınanan her insanın yapacağını yapmıştı. Buz tutan kalbim bunları dinlerken çözülmeye başladı.

"Bu işi yaptığım her gün kendimden nefret ettim,"

dedi pişmanlık dolu bir sesle. Sonra gözleri uzaklarda bir noktaya odaklandı. "Ama onu kaybetmeyi göze alamazdım, anlıyor musun?"

Gözleri buğulanmıştı. Ona doğru uzanıp gözlerindeki yaşı silmek, ayların acısını çıkartırcasına sarılıp öpmek istedim. Yaptığım tek şeyse bir robot kadar donuk hareketlerle onu izlemek oldu.

"Yapabileceğim her şeyi yaptım," dedi Sofia, gözyaşlarını elinin tersiyle silerken. "Hatalarımı düzeltmek için çok çaba verdim."

Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ona soru soran gözlerle baktım.

"İstanbul'dan ayrıldığım gece..." Bir saniyeliğine durdu, zorlanıyormuş gibi bir hâli vardı. "Kaçarken..." dedi sesi titreyerek. Suçluluk, pişmanlık, utanç... Sesinde hepsi vardı. "Yol boyunca düşündüm. Ölümle burun buruna gelmiştim, Chris'i tehlikeye atmıştım." Sonra durup bana baktı. "Kalbimi tehlikeye atmıştım."

Sözlerin nereye gideceğini merak ediyordum. Heyecandan boğazım kurumuştu resmen. Birkaç kez yutkundum. Bu sırada Sofia anlatmaya devam etti,

"Yaptığım şey yüzünden zaten vicdan azabı çekiyordum. Bu işi yapmaya devam edemezdim. Ben de ülkeme döner dönmez polise gittim. Her şeyi ama her şeyi anlattım onlara." Konuşması hızlanmıştı. Sanki yanından kalkıp gidecekmişim de ben gitmeden söylemek istediği her şeyi söylemeye çalışıyor gibiydi. "Bizlere yaptıkları tehditleri, kaçakçılık yapan şirketleri ve bu işin içindeki öğretim görevlilerini bir bir anlattım. İyi niyetimi göstermek adına elimdeki el yazmalarını da görevlilere teslim ettim."

Sofia çok hızlı anlatıyordu ve duyduklarım üstünden bir anda geçilecek kadar basit şeyler değildi. "Biraz ya-

vaşla lütfen," dedim elimle durmasını işaret ederken. "Sindirebilmem için biraz zaman ver."

"Üzgünüm," dedi Sofia, bana tebessüm ederek. "Bunları sana anlatabilmeyi o kadar çok istemiştim ki... Şimdi fırsatını bulmuşken susamıyorum."

"Polise gideceğini hiç düşünmemiştim. İstanbul'dan kaçtığın düşünülünce..."

"Yabancısı olduğum bir ülkede yakalanma fikri ürkütücüydü."

Başımla onayladım onu. "Pek haksız sayılmazsın."

"Tahmin edeceğin gibi tutuklandım."

"Ama şu an buradasın," dedim şaşırarak. "Nasıl oldu da serbest kaldın?"

"Haberleri hiç izlemedin mi?" diye sordu Sofia. "İzleyeceğinden o kadar emindim ki..."

"Bir yıldır haber izlemiyorum," dedim homurdanarak. Bu cümlenin doğrusu, seni televizyonda görmekten korktuğum için haber izlemiyorum, olacaktı. Onu ihbar etmiştim ve Sofia'nın başına ne geldiğini bilmemek daha iyiydi.

"Beni serbest bıraktılar çünkü bir avantajım vardı: Tüm bu kaçakçılık işlerini tehdit altındayken yaptığımı ispat edebildim. Polisle iş birliği yaptığım için de avantajlıydım," dedi gülümseyerek. Konuşmanın en başındaki utanç dolu sesi yerini zafer tınılarına bırakmıştı.

"Hakkımda verilen hapis cezası, para cezasına ve kamu hizmetine çevrildi. Kefaletimi ödeyene kadar bir buçuk ay içeride kaldım." Bunu söylerken gözlerini sıkıntıyla devirmişti. "Bayan Loyal bu sürede evimin satışıyla ilgilendi. Bu işten kazandığım parayla aldığım evim de böylece gitmiş oldu. Kefaletimi ödedikten sonra da haftada on iki saatlik kamu cezamı yerine getirmeye başladım."

Oturduğum bankta öne doğru eğildim. Dirseklerimi

dizlerime dayamıştım ve başım ellerimin arasındaydı. Sofia'nın anlattıklarını kafamın içinde oturtmaya çalışıyordum.

"Şu an şirketin başındakiler içeride. Marcus, Profesör Gardner ve bu işe bulaşan diğer öğretim görevlilerinin okulla ilişiği kesildi, tutuklandılar. Kaçırılan eserler de tek tek bulunmaya başlandı."

Duyduklarımın gerçek olup olmadığından emin olamıyordum. Sofia için yalan söylemek çok kolaydı. Ama eğer gerçekse... Kalbim umutla dolmak için fırsat kolluyordu.

"Günahlarımdan arındım Mert." Uzanıp koluma dokunmuştu. Eli bir kuş kadar hafifti ve dokunuşu ona duyduğum özlemi arttıran cinstendi. "Hatalarımı telafi etmek için elimden geleni yaptım."

"Doğru mu tüm bunlar?" diye sordum. Ona karşı güvenim kırılmıştı bir kere, inanmak çok zordu.

"Haberlere bakabilirsin. İnternete de bakabilirsin. Davayla ilgili her şey orada yazıyor." Bakışları yine buğulanmıştı. Başını hafifçe yana eğerek baktı yüzüme. Ona inanmam için yalvarıyordu âdeta.

Telefonumu cebimden çıkarırken gözünden bir damla yaş düştü. "Güvenini sarstığım için üzgünüm. Sana asla zarar vermek istemedim."

Ağlaması içime dokunuyordu. Evet, beni harap etmişti ama yine de onu böyle görmeye dayanamıyordum. Gözlerimi ondan ayırıp, internetteki haber sitelerine hızlıca göz attım. Haklıydı. İlk haber Sofia İstanbul'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra çıkmıştı. Sonrasında basın dava süreciyle yakından ilgilenmişti. Sofia'yla birlikte bu işe zorlanan diğer öğrenciler de kefaletle serbest bırakılmıştı. Hepsinin kamu hizmeti cezası hâlâ devam ediyordu.

"Doğruymuş," diye fısıldadım son haberi de okuduktan sonra.

"Sana bir daha asla yalan söylemem. Tek istediğim, senin sevgin," dedi Sofia, gözlerimin içine bakarak. Bakışları içimi eritti. "Eğer beni istemezsen, bugün hiç karşılaşmamışız gibi hayatına devam edebilirsin. Seni durduramam. Onca şeyden sonra buna hakkım da yok. Ama yine de..." dedi ve cümlenin devamını getiremedi.

"Cümleni tamamla," dedim ısrarcı bir ses tonuyla. Ne diyeceğini merak ediyordum. "Ne yapmamı istiyorsun Sofia?"

"Suç ortağım olmanı istiyorum," dedi bana umutla bakarak. "Kalbini çalan tek kadın olmak istiyorum."

Gülümsedim.

Ne diyebilirdim ki?

Rıhtımda karşılaştığımız günden beri zaten onundum.